

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Milliyet
YAYINLARI
mavi dizi

JACKIE COLLINS

Fahişe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

<http://retropdfkitap.blogspot.com.tr/>

MAVİ DİZİ/4

FAHİŞE

MİLLİYET YAYIN A.Ş. YAYINLARI
MAVİ DİZİ/4

THE BITCH

Yayın hakkı: Jackie Collins, 1979

Türkiye'de yayın hakkı: Milliyet Yayın A.Ş./Kesim

Birinci baskı: Ocak 1980

Dizgi: Metin Dizimevi

Baskı: Bahar Matbaası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

JACKIE COLLINS

FAHİŞE

Türkçesi
OYA ALPAR

1

Nico Constantine, güzel krupye kıza elli dolarlık bahşış bırakıp, yirmi bir masasındaki oyunculara gülerek kalktı, ve beşer yüz dolarlık altın renkli on iki fişi cebine koydu. Fena kazanç sayılmazdı, yarım saat içinde temiz altı bin doları cebine indirmişti. Ama iki yüz bin dolar yutulan oyuncu için hiç de yüklü kazanç sayılmazdı.

Nico, kalabalık Las Vegas Kumarhanesini gözden geçirdi. Siyah gözlerini salonu dolduran kalabalığın üstünde ileri geri dolaştırdı. Desenli giysi-

leri içinde, sıska kollarındaki inanılmaz güçle, para makinelerinin kollarını çeken ufak tefek, yaşlı hanımlar, rulet masalarında ayaküstü kazandıkları seksen, doksan doları cebe indiren —heyecan ve fazla sıcaktan bitkin düşmüş— sağlıklı çiftler, hacıağaları gözleyerek ağır ağır dolaşan boş bakışlı orospular, ve hazır giysileri içinde zar masalarının başında orta-Amerika aksanıyla çığlıklar atan hacıağalar.

Nico gülümsedi. Las Vegas'ta her zaman eğlenirdi. Acele, telaş, koşuşturma. Kazanmak ve yitirmek. Tüm gerçeklikten uzak bir dünya.

Kuru çölün ortasında kurulmuş yaldızlı kent. İnsanoğluna bildiği ve bilmediği tüm zevkleri sunan parlak neon ışıklar. Las Vegas'ta —eğer cebiniz doluysa— her istediğinizi elde edebilirsiniz. Yalnız siz isteyin.

Nico, yaprak inceliğindeki altın Dunhill çakmağıyla uzun Havana pürosunu yakarken, gözüne ilişen tanıdıklarına gülüp başıyla selam veriyordu. Oyun komiseri, sigara satan kız, nöbetteki güvenlik görevlisi, Nico'nun dostlarıydı. Nico Constantine, Las Vegas'ta çok iyi tanınırdı. Daha önemlisi —Nico Constantine beyefendi— dünyada kaç tane beyefendi kalmıştı?

Çok yakışıklıydı. Kırk dokuz yaşında olduğu halde, çok yakışıklıydı. Koyu rengi belirleyen hafif kırlaşmış, sık kıvrırcık, siyah saçlar. Koyu uzun kirpiklerin çevrelediği kara gözler, düzgün bir burun, koyu zeytin rengi güneşten bronzlaşmış ten, geniş omuzlar, dar kalçalar, herhangi bir genç adamı kıskançlıktan çıldırtabilirdi.

Ama Nico'nun en çekici yönü stili, havası, cana yakınlığıydı.

En iyi kumaşlardan, en iyi terzi elinden üç parça kostümler, lüks kalite ipek gömlekler, eldiven derisi gibi yumuşacık İtalyan ayakkabılar. Nico Constantine, daima her şeyin en iyisini seçerdi. Yirmi yaşından bu yana, yaşamını bu düzen üstünde kurmuştu.

«Size bir içki getireyim mi Bay Constantine?»

Büyük ağzı Las Vegas cilvesiyle gülümsiyen uzun bacakları siyah file çoraplar içindeki garson kız yanında duruyordu.

Biri takma güzel dişlerini göstererek Nico sırtıttı.

«İçki mi, neden olmasın? Sek votka, buzlu olsun, 90 derecelik».

Kara gözleri kızla insafsızca flört ediyordu; kadın da duruma bayılmıştı. Tüm kadınlar Nico Constantine'e taparlardı —buna karşılık Nico da kadınlara karşı ilgisiz değildi. En düşük garson kızdan, en soylu prensese kadar hepsine aynı incelikle davranırdı. Çiçekler (hep kırmızı güller), şampanya (daima Krug), armağanlar (New York Tiffany mağazasından satın alınan, küçük altın süs eşyası, bir haftadan uzun süren ilişkilerde Cartier'den minik elmas mücevherler).

Garson kız içkisini almaya gitti.

Nico, Patek Phillipe altın saatine göz attı. Sekizdi. Önünde upuzun bir gece vardı. Daha geç saatlerde kendisini kumar arbedesinin içine atacaktı. Bakalım bu kez geleceğini belirleyecek yazgısı neler gösterecekti?

Nico Constantine, 1930'da Atina'nın yoksul kenar mahallelerinden birinde doğmuştu. Üç kız çocuktan sonraki ilk oğlandı; çocukluğu ve delikanlılığı dişiler deryası içinde geçmişti. Ablaları, zorbalık ve titizlikle, onu baskı altında tutmuşlardı. Annesi ise onu çok şımartmış, çeşitli kadın akrabalar da öpücüklere boğup kucaklamışlar ve her istediğini yerine getirmişlerdi.

Babası, ünlü Onassis yatlarından birinde çalışan bir denizciydi ve uzun süre evden uzakta kaldı —böylece Nico evin küçük erkeği olmuştu. Çok güzel bir bebek, tatlı bir çocuk ve yürekleri yakan bir delikanlıydı. 14 yaşında okulu bıraktığı zaman, çevredeki tüm genç kadınlar kendisine çılgıncasına tutkundular.

Üç ablası ve anasını da unutmamak gerekirse, dört kadın onu vahşi bir kıskançlıkla korumuşlardı. Nico, ailenin küçük Tanrısıydı.

Babası, deniz gezilerinden birine onu tayfa yardımcısı olarak götürmeye karar verince, tüm aile buna şiddetle karşı çıkmıştı. Nico'yu gözlerinin önünden asla ayırmayacaklardı. Asla.

Zavallı babası, boş yere tartışıp durmuştu. Nico'ya ablasının balık temizlediği yerden birkaç adım uzaklıktaki limanda iş bulunmuştu. Ablası, şahin gibi onu gözetliyordu. Kadın soyundan birisiyle konuşacak olsa, yırtıcı bir hayvan gibi sanıyede burnunun dibinde bitiveriyordu.

Constantine ailesi, genç Nico'yu, olduğunca el değmemiş tutmak kararındaydılar. Ve bu amaçlarına ulaşabilmek için takım halinde çalışıyorlardı.

Bu arada Nico büyüyordu. Vücudu gelişmiş ve çoğu kez çılgıncasına kadın arzu eder olmuştu. Dört kadının burnu dibinde yaşayan hangi erkek azmazdı? Cinsel duygularına her düzeyde saldırıyorlardı. Çıplak memeler. Vücut kılları. Yapışkan dişi kokuları, başını çevirdiği her yanda kuruması için asılmış kadın çamaşırları.

On altı yaşına geldiğinde aklını oynatacak durumdaydı. Tek rahatlatıcı olay kendini doyurmaktı, ama bunu bile askeri harekât planlarcasına özenle yapıyordu. Çünkü kendisini izleyen kadın gözlerinden gizlenmesi gerekti.

Kaçmaya karar vermek çok zordu. Tüm sevgi ve ilgiyi bırakmak... Nico, sevgi ve ilgiden boğulduğunu duyunca, erkek olabilmenin tek yolunun kaçmak olduğunu anladı.

1947 aralık ayında bir pazar gecesi evden kaçtı. İki gün sonra, iliklerine dek donmuş, aç ve yorgun, Atina kentine ulaşınca, yanlış bir adım attığını anlamış ve ailesinin ardına düşeceğinden korkmaya başlamıştı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Nasıl iş bulacaktı? Ne çeşit bir iş arayacağını bile bilmiyordu.

İnce keten pantolonu ve gömleğiyle soğuktan donarcasına kentte dolaşırken, dışardaki ayazdan ve sulu sepkenden kendisini koruyan yağmurluktan başka sırtında kalın, sıcak tutabilecek bir şey yoktu.

Sonunda büyük bir apartmanın girişine sığındı ve özel şoförlü bir otomobilin kapıya yanaşmasına dek orada kaldı. Kürklere sarınmış iki kadın

arabadan inip güle konuşa apartmandan içeri girdiler. Nico'yu gören kadınlardan biri yanına geldi. Gülen dingin yüzü bir Madonna kadar güzeldi. Saçları yumuşak, sarı bükümler halinde omuzuna dökülüyordu. Vücudu ise incekti.

«Burada ne var?» diye soran titrek sesi, büyüleyici ve rahatlatıcıydı.

Nico, bu soruya yanıt vermemişti. Yalnızca kara gözleriyle kadına bakmıştı, kadın da kolundan tutup «Gel sana sıcak bir şeyler içirip giydirelim» demişti.

Kadının adı, Lise Maria Androtti idi. Otuz üç yaşında, dul, çok zengin ünlü bir opera sanatçısıydı. Nico, o güne dek onun kadar harika bir insan tanımamıştı.

Birkaç gün içinde birbirlerinin sevgilisi oluverdiler. On yedi yaşındaki delikanlı ile otuz üç yaşındaki kadın. Kadın ona istediği biçimde sevişmesini öğretti. Nico da istekli bir öğrenciydi. Dinliyor, uyguluyor ve başarıyordu.

Şiddetle kendinden geçtiği anlarda, coşkuyla, «Tanrım, bugüne dek bana zevk veren en iyi âşığım sensin» diye bağıırırdı. Lise Maria'nın usta eğitiminden sonra Nico, kuşkusuz mükemmel bir âşık olmuştu.

Lise Maria'nın şaşkına dönen arkadaşları, «O daha bir çocuk, seyircilerin bu skandala asla tahammül edemez» diye feryat etmeye başladılar.

Kadın arkadaşlarının tepkilerine gülerek yanıt vermişti : «Beni mutlu kılıyor. Bugüne dek yaptığım en iyi şey».

Nico, ailesine kısa, kupkuru bir not yazmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İyi idi. İş bulmuştu. Daha sonra yine yazacaktı. Lise Maria'nın verdiği paranın bir kısmını da mektubun içine koymuştu. Kadın, her ay Nico'nun ailesine para yollamasına özen göstermişti. Nico'yu yitirmenin ailesi için ne denli acı olduğunu anlayabiliyordu. Nico, gerçekten eşi bulunmaz, harika bir çocuktur.

Nico'nun yirmi yaşına bastığı gün evlendiler. Lise Maria, bu töreni gizli tutmak istemişti; ama Yunanistan'daki tüm fotoğrafçıların koşup gelmesi, küçük olayı çılgın bir sirk gösterisine çevirivermişti.

Ve sonunda Nico'nun ailesi, gözbebekleri oğullarının izini bulmuştu. Tüm aile, koşarak Atina'ya gelmişti. Lise Maria'nın önem vermemeye çalıştığı skandala bir yenisini daha eklemişlerdi.

Tabii ellerinden artık hiçbir şey gelmezdi. Çok geç kalmışlardı. Hem, Nico ve Lise Maria, birlikte inanılmayacak kadar mutlu görünüyorlardı.

Tam on dokuz yıl, bu mutluluğun içinde kenetlenip kaldılar. Aralarındaki yaş farkı ikisini de etkilemiyordu. Yalnızca dünya basını bu konuyla ilgileniyordu.

Acemi, utangaç delikanlı Nico, dünyayı bilen tanıyan, olgun bir erkek haline gelmişti. Her şeyin en iyisini seçme zevkini geliştirmişti. Lise Maria ise birlikte atıldıkları milyoner yaşantısını gerçekleştirecek kadar zengindi.

Nico, çalışmak zahmetine asla katlanmadı. Zaten Lise Maria da çalışmasını istemiyordu. Karısıyla birlikte, sürekli yolculuk etti ve akıcı bir biçimde İngilizce, Fransızca, Almanca ve İtalyanca okuyup

yazmayı, konuşmayı öğrendi.

Eğlence kabilinden arada sırada dünya hisse senetleri borsasında oynadı ve kazandı.

Dağ kayağı, su kayağı yapmayı, yarış otomobilleri sürmeyi, ata binmeyi ve polo oynamayı öğrendi.

Usta bir briç, tavla ve poker oyuncusu oldu.

Şaraplar ve yemekler hakkında derin bilgiler edindi.

Güzel, ünlü karısına bağlı, becerilerini geliştiren bir âşık oldu. 1969 yılında elli beş yaşında kanserden ölene dek karısını başının üstünde taşımıştı.

Karısının ölümünden sonra kendisini yitirdi. Değerli Lise Maria'sından ayrı kalmak istemediği bir dünyada tek başına yaşamaya sürüklenmişti.

Otuz dokuz yaşında, ilk kez yaşamında yalnız kalmıştı. Dünyada her şeye sahipti. Lise Maria, tüm servetini ve mallarını kocasına bağışlamıştı. Ama Lise Maria'sız, hayatta hiçbir şeyi yoktu.

Atina'daki teras katında yaşamaya, dinlenmek için çekildikleri adalarına ve Paris'eki şık evlerine artık dayanamıyordu.

Tüm malını mülkünü satıp savdı. Dört otomobili, dillere destan mücevherleri ve evleri sattı.

Atina'nın merkezine yerleştirdiği ailesine veda edip Amerika'nın yolunu tuttu. Avrupa'da haklı bir üne sahip olan Lise Maria'yı Amerika ünlü bir yıldız olarak kabul etmemişti.

Amerika. Anıları unutturan yenilikler ülkesi.

«İşte votkanız Bay Constantine» diyen garson

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kız anlamlı bir göz kırptı. «90 derecelik her zaman-ki adi... oh maldan değil».

Cüretkâr bakışlarla Nico'nun gözlerinin içine bakıyordu. Sonra yirmi bir masasındaki asık yüzlü oyuncunun el etmesiyle istemeyerek yanından ayrıldı.

Las Vegas. Gerçekten eşi bulunmazdı. Yirmi dört saat, hiç bitmek tükenmek bilmeyen kumar oyunları. Lüks büyük oteller ve akıllara durgunluk veren eğlenceler. Güzel dansöz kızlar. Yakıcı güneş.

Nico, gülümseyerek, bu kenti ilk kez görüşünü anımsadı. Gece yarısı Los Angeles'ten otomobille yola çıkmıştı. Saatlerce zifiri karanlıkta yol aldıktan sonra, birdenbire, nereden meydana çıktığı belli olmayan, büyümlü neon ışıkların aydınlattığı fantastik bir dünyayla karşılaşmıştı. Bu sahne, aklından hiç çıkmayan bir anıydı.

On yıl önce miydi? Sanki ebediyet kadar uzun-du...

Nico, 1969 yılının yaz aylarında, yirmi beş parça görkemli Gucci valiziyle Los Angeles'e ayak basmıştı.

Beyaz Mercedes bir otomobil kiralayıp, ünlü Beverly Hills Oteline bitişik bir banglova yerleşmiş ve bu kenti sevip sevmeyeceğini anlamaya çalışmıştı.

Hoşlanmıştı. Kendi durumunda olup da kim bu yaşamdan hoşlanmazdı ki?

Zengin, yakışıklı ve bekârdı.

Yüzme havuzunun yanındaki özel kabineye yerleşmesinden iki dakika sonra üstüne atlayıverdiler. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Atlayan, Dorothy Dainty adında, arada sırada filmlerde figüranlık yapan, kızıl saçlı, silikonla şişirilmiş 95 santim memeli ve George Raft filmlerinden çıkmışcasına ağzının bir köşesinden konuşmak gibi kötü illeti olan bir yıldızcıktı.

«Sen yapımcı mısın» diye ağzının kenarından gizlice sormuştu.

Nico, onu baştan aşağı süzmüş, çok nazik davranıp kenti gezdirmesine fırsat tanımıştı.

Kadın, Nico'nun kendisiyle yatmamasına çok şaşırılmıştı. Dorothy Dainty'nin ağzı bir karış açık kalmıştı. Tanıdığı her erkek kendisiyle yatmak istemiş ve başarmıştı. Bu yabancı serserinin nesi vardı?

Dorothy, onu her yere götürmüştü. The Bistro. La Scala. The Daisy. The Factory. Daha ilk ziyarette Nico ile şef garsonlar sıkı fıkı dost olmuşlardı.

İki hafta sonra Nico'nun Dorothy'ye gereksinmesi kalmamıştı. Bir iki sözün karalandığı bir altın mücevherle bir düzine kırmızı gül yollamış ve kızı bir daha aramamıştı.

Dorothy, tüm arkadaşlarına, «Herif herhalde o biçimdi. Öyle olması gerekir» demişti.

Kendisiyle yatmak istemeyen bir erkeği düşünmek, haftalarca umutsuzluğa kapılmasına neden olmuştu.

Nico'nun ise bu dünyadaki Dorothy Dainty'lerle yatmaya hiç niyeti yoktu. Karısı öleli üç ay oluyordu. Yaşamında asla bir Lise Maria daha bulamayacağını kabul etmişti. Ama Dorothy Dainty'den daha iyi bir kadın aradığına da kuşku yoktu.

Birlikte gezeceği en uygun kişilerin genç kızlar olacağına karar vermişti. Geçmişleri olmayan, temiz yüzlü güzeller.

Evliliği süresince karısından başka bir kadınlayatıp ona ihanet etmemişti. On yıldır yitirdiği zamanı kapatmak için taze yüzlü tam yüz yirmi genç kızla yatıp kalktı.

Bir kızla ortalama dört hafta ilişki kuruyordu ve birlikte olduğu kızlardan hiçbiri Nico Constantine ile sevişmekten asla pişmanlık duymamışlardı. Mükemmel bir açıktı. Ondan iyi sevgili bulunmazdı.

Hollywood tepelerinde büyük bir konak satın alıp yerleşti ve kendisini eğlence dünyasına attı.

Beverly Hills sosyetesindeki bekrlar, çevresini sarıp yakın dost oldular. Nico, onların düşlediği her şeye sahipti. Klas, stil, zevk. Serveti pek etkileyici değildi, çünkü dostlarının hepsinin parası vardı. Ama o anlatılmaz kalitesi doğuştan çekiciliğiyle dostlarını büyülüyordu.

On sevimli yıl, Nico zevk içinde yaşadı. Tenis oynadı, yüzdü, hisse senetleri dünyasına dalıp çıktı, bazı yatırımlara para koydu, dostlarıyla kumar oynadı, güzel kızlarla sevişti, güneş banyosunda, saunalarda, Türk hamamlarında vakit geçirdi, en iyi partilere, filmlere, restoranlara gitti.

En sonunda paralar suyu çekince şaşırıp kalmıştı. Hem de nasıl şok olmuştu.

Nico Constantine, meteliksiz kalmıştı. Komik, ama doğruydu. Ölen karısının Atina'daki avukatları iki yıldan beri kendisini uyarıp paraların suyunu çekmek üzere olduğunu söylüyorlardı. Ana pa-

rasını çeşitli sağlam yatırımlara yöneltmesini öneriyorlardı. Nico, bu sözlerle kulak asmadı. Ve son kuruşuna dek tüm parasını yedi.

Parasız kalmak kendisini çok korkutmuştu. Vakit geçirmeden bir şeyler yapmaya karar verdi. Her zaman, çok parlak bir kumarbaz olmuştu. Las Vegas'ın da büyüğü burnunun dibindeydi.

Durumunu dikkatle inceledi. Sürmekte olduğu yaşantıyı devam ettirmek için ne kadar paraya gereksinmesi vardı? Atina'daki tüm ailesini beslemekten ve kendisinden başka düşüneneceği tek kimse yoktu. Eğer konağını satıp yeni bir ev kiralarsa, eline toplu bir para geçecekti. Haftalık giderlerini de biraz kısması gerekiyordu. Bu düşüncesini çok beğendi. Konağın satışından elde ettiği parayı alıp Las Vegas'a gidecekti. Şansının ve becerisinin yardımıyla parayı iki katına, üç katına, daha fazlasına çıkartıp kazandıklarını sağlam işlere yatıracak, ömrünün sonuna dek rahat bir hayat sürecekti.

Daha Las Vegas'a geleli yirmi üç saat olduğu halde, Nico, yüz doksan dört bin dolar içeri girmişti.

2

Fontaine Khaled, New York'taki apartmanında tek başına uyandı. Gözlerindeki siyah dantel maskeyi çekip başucundaki buzdolabından portakal suyunu aldı.

Soğuk portakal suyunu yudumlarken yüksek sesle inledi. Tüm vücudu dermansızlıktan kırılıyordu. Hâlâ akşamdan kalmaydı. Tanrım, Studio 54. İki o biçim; biri zenci, biri beyaz. Ne eğlenceydi.

Yataktan çıkmak için adımını attı. Çok halsizdi, yeniden kuştüyü yastıkların üstüne düştü.

Başucundaki komodinin üstünden vitamin şişesini aldı. Portakal suyu ile E ve C vitaminlerini ve iki büyük kuru maya tabletini yuttu.

Sonra içini çekerek gümüş saplı el aynasına uzandı. Yatağın içinde oturup yüzünü incelemeye başladı. Evet. Hâlâ çok güzeldi; üzüntüyle geçen son yıla rağmen güzeldi.

Bayan Fontaine Khaled. Benjamin Al Khaled'in eski karısı, mülti milyarder Arap işadamı. Aslında Fontaine'e göre o, Arap bokundan başka bir şey değildi. Yani demek istediği, hangi erkek karısına üç kez «Boş düştün» dedikten sonra, arkasına bakmadan çekip gider, özgür kalırdı?

İşte Arap boku böyle bir erkekti.

Fontaine, Benjamin'in kendisini boşamasının asıl nedenlerini düşünmek istemediğinden es geçti. Çeşitli genç erkeklerle sevişirken gizlice resimlerini çektirmişti. Bu haksızlıktı. Sevgililer edinmeye hak kazanmıştı. Benjamin altmış yaşındaydı ve Fontaine'in arzularını doyuramıyordu.

Boşanmış olmak, Fontaine'i hâlâ sinirlendiriyordu. Herkesi tanıdığı Londra'dan bir yıl ayrı kalıp New York'ta yaşamasının nedenlerinden biri de boşanmış olmasıydı. Yoksa özlediği Benjamin değil, Bayan Benjamin Al Khaled olmanın verdiği güvence, kendisine karşı duyulan saygıydı.

Kuşkusuz hâlâ Bayan Khaled diye tanınıyordu, ama daha önce boşanmış kadınla birlikte ikinci bayan Khaled'di. Çünkü onunla evlenirken eski karısını da boşamıştı.

Şimdi yeni Bayan Khaled vardı. Dolores adlı iğrenç genç manken kız. Uzun boylu, saçaklı, aca-

ip giyimli. Fontaine'e göre Benjamin'in yeni karısı, erkeği tam bir budala yerine koyuyordu ve kendisinden hızlı para harcayarak adamın servetini tüketmeye çalışıyordu.

Fontaine'e göre, boşanma anlaşmasında kendisine verilenler, gereksindiğinden çok daha azdı. Yaşamı birdenbire tepetaklak olmuştu. Geçen yıl aldığı samur kürkü bu yıl da kullanacak kadar düşmüştü. Aman Tanrım, ne korkunçtu!

Her zamanki gibi yataktan çırilçıplak kalktı. Çok güzel bir vücudu vardı. Derisi sarkmamıştı, memeleri de on altı yaşındaki kızlarınkı gibi küçük, sert ve dikti.

Fontaine, kendisine çok iyi bakardı. Masaj. Buhar banyoları. Yüz ve vücut jimnastiği. Tepeden turnağa bakımlıydı.

Bu güne dek aksatmadan kendisine gösterdiği özenin meyvelerini şimdi topluyordu. Pek yakında kırk yaşına basacağı halde, yirmi dokuzdan bir gün bile yaşlı göstermiyordu. Yüzüne estetik ameliyat bile yaptırmamıştı. Yalnızca klasik İngiliz güzelliğine ve düzgün kemiklere sahipti.

Sırtına ipek sabahlığını geçirip asık yüzlü Puerto Rico'lu hizmetçisini çağırdı. Bugünlerde hizmetçi bulmak bir dert olmasaydı, bu kızı kovmayı düşünüyordu...

Kız, kapıyı çalmadan odaya daldı. Fontine, sinirli sinirli «Ria, seni kaç kez uyardım kapıyı vurmadan içeri girme» dedi.

Ria, yatak odasının aynalarına yansıyan görüntüsüne yılmışıkça sırtıttı. Oh Allahım, bu odada

sevgilisi Martino ile sevişmek kimbilir ne zevkli olurdu.

«Peki Bayan K.» dedi. «Banyonuzu hazırlamamı ister misiniz?»

Fontaine, kısaca, «evet» diye yanıtladı. Bu kıza hiç tahammül edemiyordu.

New York'taki yakın arkadaşı Sarah Grant, Four Seasons restoranında sabırla Fontaine'in öğle yemeğine gelmesini bekliyordu. Kolundaki Cartier saatine göz atıp sıkıntıyla içini çekti. Fontaine her zaman geç kalırdı, sevimli kötü alışkanlıklarından biriydi.

Sarah, garsona bir martini daha getirmesi için işaret etti. Slav hatlarının çizgilediği yüzü, ensesinde topuz halinde topladığı siyah saçlarıyla çok göz alıcı, alımlı bir kadındı. Çok zengindi; iki milyoner kocayı boşadıktan sonra, şimdi garip seks zevklerini paylaştığı Allan adlı ünsüz bir yazarla yaşıyordu. Şu anda karı koca, kadın kılığında dolanmaktan zevk alan ve halk şarkıcısı olmak isteyen New Englandlı bir o biçimle ilişki kurmuşlardı.

Fontaine, kapıdan içeri girince, tüm başlar ona döndü.

İki kadın, dudaklarını değdirmeden birbirlerini yanaklarından öptüler.

«Beverly Hills nasıldı?» diye Fontaine sordu. «İyi vakit geçirdin mi?»

Sarah omuzlarını silkti: «Los Angeles'i sevmediğimi bilirsin. Küçük, sıkıcı bir kent. Ama Allan çok iyi vakit geçirdi. Aptalın biri, yazdığı senaryoyu aldı. On bin dolar para verdiler, görsen sanki altın bulmuş gibi seviniyor.»

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«Aman ne tatlı.»

«Evet çok tatlı. Sonunda benim erkeğim de para kazanmaya başladı. Mücevherlerimin ilk sigorta taksitlerinin ancak dörtte birini karşılayacak kadar.»

Öğle yemeği en son dedikoduları anlatmakla geçti. İki kadın da dedikodunun ustasıydılar. Kahveler geldiği zaman, tanıdıkları ve tanımadıkları herkesi didik didik didiklemişlerdi ve ikisi de bu durumdan çok keyiflenmişlerdi.

Sarah, Grand Marnier'ini yudumlarken, «Sahilde senin eski arkadaşına rastladım, Tony'i anımsıyor musun?» diye soruverdi.

«Tony mı?»

Fontaine, bilmemizlikten geldiği halde, Sarah'ın kimden söz ettiğini hemen anlamıştı. Tony Blake. Aygır Tony.

«O seni anımsıyor» diye Sarah dalga geçti. «Hem de şiddetle ve nefretle anıyor. Oğlana ne yaptın?»

Fontaine kaşlarını çattı, «Onu adı sanı duyulmamış bir garson olduğu sıralarda tanıdım ve Londra'nın en iyi diskoteğine müdür yaptım» dedi.

«Oh, evet. Sonra da kulağından tutup dışarı attın değil mi?»

«O benden vazgeçmeden ben ondan vazgeçiverdim. Hilebaz hergele, işten beni atıp kendi adına diskotek açmaya çalışıyordu.»

Sarah güldü: «Sonra ne oldu?»

«Sanırım bunları anlatmıştım sana. Ondan önce davranıp ortağıyla işe giriştim. Eşsiz bir ada-

let. Uzun süredir ne yaptığını bilmiyorum. LA'de ne işi varmış?»

«Herkes ne yapar orada. Esrar içip kokain çekiyor. Peki, bu arada senin kulübe ne oldu; adı «Hobo» ydu değil mi?»

Fontaine, 'Vuitton' çantasından pudriyerini çıkartıp birkaç saniye aynada yüzüne baktı.

«Kulübüm hâlâ eski hızıyla iş yapıyor, Londra'da tek isim.»

Çantasının içinden küçük bir tüp parlatıcı seçti, parmağıyla dudaklarına sürdü.

«Bu sabah avukatımdan mektup aldım. Bazı işlerimi düzene koymam için Londra'ya dönmemi istiyor.»

«Ne gibi işler canım» diyerek Sarah arkadaşına takıldı.

Fontaine, pudriyerinin kapağını kapatıp;

«Parasal yönden birtakım işler sevgilim. Zaten en önemlisi de parasal işler değil midir?»

Öğle yemeğinden sonra birbirlerine veda edip herbiri kendi yoluna gitti. Fontaine, Sarah gibi yakın dostuna bile bazı sıkıntılarını söylememeyi yeğ tutuyordu. Beşinci Caddede ağır ağır yürürken, avukatından aldığı mektubu düşündü. Parasal güçlükler... Ödenmemiş faturalar... Çok para harcaması... Çıkmaza giren «HOB0»...

Evet Londra'ya dönüp çıkmaza giren işlerini düzeltmenin zamanı gelmişti.

Ama «Hobo»nun çıkmaza girmesi olanaksızdı. Benjamin'in karısı eğlensin diye satın aldığı yer ilk açıldığı günden beri para makinesi gibi çalışmıştı. Tony «Hobo»nun Müdürü - sevgilisi - ay-

gırı - Fontaine'in ona «Hobo»nun yönetimini verdiği günden beri Londra'nın en aranan erkeğı olmuştı. Daha sonra onu başından savıvermişti. Yeni ortağı Ian Thaine, kulübü baştan aşağı yeniden dekore ettirmiş; başına yeni bir yönetici getirmiş, daha sonra ise Fontaine'in iş ilişkilerini özel ilişkiler haline sokmak istememesi üzerine su koyvermişti. Böylece Fontaine, onun hissesini de almak zorunda kalmıştı. Londra'dan ayrılırken «Hobo» en parlak günlerini yaşıyordu. Ve artık tümüyle kendi öz malı olmuştı. Fontaine'in giderlerini karşılamamakla birlikte, pek de kötü kazanç sağlamıyordu.

Yağmur yağmaya başlayınca Fontaine boş yere taksi arandı. Tanrım! Kendisine yeni bir milyoner bulmanın zamanı gelmişti. Bu çöplükte boş yere taksi aramasına gerek bırakmayacak bir milyoner bulmalıydı. Bayan Benjamin Khaled olduğu günlerde özel şoförü ve Rolls Royce bir otomobili vardı. Oysa şimdi ancak geceleri gezmeye giderken şoförlü bir otomobil kiralamaya olanakları elveriyordu. Çünkü kendisine kavalye olarak seçtiğı gençlerin yalnızca motosikletleri vardı; o da varsa. Fontaine, hayatına giren erkeklerin servetlerini herkesin gözleri önüne sermekten hoşlanırdı. Önlerindeki malların, pantolonlarının içindeki malların.

Aslında hiç para ardında koşmamıştı; çünkü para, akıllara durgunluk veren o soluk kesici güzelliğinin ardından koşmuştu. Örneğın Benjamin Al Khaled, Fontaine'e St Moritz'deki bir defilede mankenlik yaparken göz koymuş ve ayaküstü se-

vişen orospu karılara taş çıkartacak bir çabuklukla karısını boşayıvermişti.

Benjamin'le yaşadığı hayattan sonra, para zorunlu olmuştu. Fontaine'in zevkleri kolay doyurulmazdı. Her şeyin en iyisini isterdi. Ama yeni bir milyarder koca aramadan önce iyice düşünmesi gerekiyordu. Milyarder demek yaşlı demektir (tabii sarışın yıldızcıklarla ilişki kuran genç rok müziği şarkıcılarını hesaba katmaya gerek yoktu.) Fontaine'in istediği ise yaşlı koca değildi. Genç birine gereksinimi vardı, gençlerden zevk alıyordu.

Beşinci Caddeyi yalpalayarak geçen bir sarhoş gelip önünde sallanarak durdu; ağzından tükürükler saçarak, «Güzelim benimle yatmak ister misin» diye yayık yayık sordu.

Fontaine, onu duymamazlığa gelerek yürümek istedi.

Yeniden yolunu kesen sarhoş, «Hey sana ne oluyor, neden yatmak istemiyorsun?» dedi.

Fontaine, adamı sert bir biçimde itti ve geçmekte olan bir taksiyi durdurup kendini soluk soluğa içine attı.

New York'tan ayrılmanın zamanı gelmişti.

Fontaine, öğle yemeği randevusuna yetişmek üzere evden çıkar çıkmaz, Puerto Rico'lu hizmetçisi Ria telefona koştu. On dakika sonra sevgilisi Martino çıkageldi. Bu Allahın belası New York kentinin en yakışıklı zencisiydi.

«Ne diyorsun bebeğim?» diye kızı öpüp mincıklarken, kafayı bulmuş gözleriyle lüks apartmanın her santimini karış karış dikizliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ria, telaşla, «İki saatimiz var. Orosu iki saat-ten önce dönmez.» dedi.

«Haydi bebeğim, elimizi çabuk tutalım, haydi.»

«Tabii sevgilim. Yalnız bir şey var... Bir düşünmüşüm. Martino, beş dakika ayırabilir miyiz? Sana karının yatak odasını gösterebilir miyim? O Allahın belası odada sevişelim mi?»

Martino sırttı. Parlak deri pantolonunun fermuarını açmaya başlamıştı bile.

Fontaine, öğleden sonrasını, güzellik salonunda dedikodu dinlemekle geçirdi. Kimileri Sarah'ın kendisine yemekte anlattıklarıydı, ama duyduklarını bir kez daha duymakta yarar vardı.

Berberi Leslie'ye «Londra'ya gidiyorum» diye haber verdi.

«Öyle mi?» diye Leslie sırttı. Güzel dişleri ve yakışıklı bir yüzü vardı. Vücudu da fena değildi, ama pantolonun önünde olması gereken şişkinliğin yerinde yeller esiyordu. Fontaine bu noktayı şahsen incelemişti.

«Artık biraz mekân değiştirmekte yarar var,» diye sözlerine devam etti. «Sanki burada yapışıp kalmışım gibi hissediyorum kendimi.»

«Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum» diye Leslie sempatiyle yanıt verdi. Tanrım Fontaine Khaled kendisini burada yapışmış kalmış hissediyormuş. Çok komikti doğrusu. Yaşlı fahişe, New York'ta yirmi beş yaşından aşağı, ayakları üstüne basan herkesle yatmış olmalıydı.

Leslie, yirmi altı yaşındaydı. Dillere destan Bayan Khaled'in bir kez koynuna aldıktan sonra kendisini paçavra gibi bir kenara atmasına çok

içerlemişti. Oh, hâlâ onun saçını tarama onuruna erişiyordu. Neden olmasın, koca kentteki en iyi berber kendisiydi. Ve tabii en lüks ve gözde.

«Leslie, beni özleyecek misin?»

Fontaine, renkli, öldürücü bakışlarını dikmiş, bakıyordu. Kendisiyle flört ettiğini Leslie biliyordu. Bayan Khaled'in nesi vardı? Hoşça geçirmek istediği birkaç boş saati mi?

«Tabii özleyeceğim, perukları tararken hep seni anımsayacağım.»

Oyun kurulmuş, maçı Leslie kazanmıştı.

Fontaine, apartmanına dönerken, hiç de neşeli değildi. Yoldaki o korkunç pis sarhoş. Ukala Leslie. Sanki politik tarihin en ciddi eleştiricileriymişçesine kendisine Başkan Carter'i çekiştirmeye kalkışan pis kokulu taksi şoförü, keyfini kaçırmaya yetmişti. Avanaklar. Bok canlarına. Başı da ağrı-maya başlamıştı.

Asansöre binerken çantasında anahtar aramaya gerek duymadı. Zile bastı. Ria'nın kapıyı açmakta gecikmesine içinden küfürler savurdu.

Neden sonra, aptal kızın gelip kapıyı açmayacağını anladı. Sersem yaratık, televizyondaki aşk filmlerini izlerken koltukta uyuyakalmış olmalıydı.

Öfkeden kuduran Fontaine çantasının içindeki Gucci anahtarlığını aradı, sonunda anahtarı bulup kapıyı açtı. İçeri girince, hırsıyla, «Ria, hangi cehennemdesin» diye bağırdı.

Ama gözlerinin önüne serilen görünüm hiç de güzel değildi. Apartmanı baştan aşağı soyulmuş-

tu. İlk bakışta görebildiği kadar, geride kalan eşyalar da kırılıp dökülmüştü.

Şaşırmıştı, Ria'nın içerde katledilmiş, parça parça doğranmış yattığını düşününce iki adım attı. Ama soyguncuların hâlâ içerde olabilecekleri aklına geldi, telaşla dışarı çıktı.

Polis de çok iyi davranmıştı, Gelmeleri bir buçuk saat sürmüştü. İçeri girdiklerinde, katledilmiş Ria yerine, yatak odasındaki aynanın üzerinde, rujla yazılmış, «orospu» sözcüklerini buldular.

Fontaine kargacık burgacık yazının Ria'nın yazısı olduğunu tanıdı.

Taşınabilen her şeyi götürmüşlerdi. Giysileri, valizleri, tuvalet eşyalarını, havluları, çarşafı, küçük möbleleri, hatta Ria'nın her sabah kullandığı elektrik süpürgesiyle öteki elektrikli araçları bile almışlardı.

Yatağın üstündeki döşekten başka her şeyi soyup soğana çevirmişlerdi. Döşegın üstünde ise donmak üzere pıhtılaşıp spermeler vardı.

«Aman Tanrım.»

Fontaine öfkeden kuduruyordu. Karşısında duran iki polise gözlerini dikerek: «Soruşturma yapacak olan detektif hangi cehennemde kaldı? Biliyorsunuz, çok güçlü dostlarım var. Hemen harekete geçilmesini istiyorum, hem de hemen.»

İki polis birbirlerine baktılar. İkisi de Slamish'in bu soruşturmayı yürütmemesi için Allaha dua ediyorlardı. Ama aynı zamanda ikisi de bu işin olanaksız olduğunu biliyorlardı. Kaderde Slamish ve Fontaine'nin karşılaşması da vardı.

Başdetektif Marvin H. Slamish'in üç çekil-

mez kusuru vardı. Birincisi sol gözünde en gereksiz anlarda denetleyemediği tiki. İkincisi, karnında ve bağırsaklarında oluşan gazın ne zaman çıkacağına belli olmayışı. Üçüncüsü, hiç bir deodorant ve kokulu sabunun yok edemediği pis vücut kokusu.

Başdetektif Marvin H. Slamish de durumdan hiç mutlu değildi.

Ağız kokusu gidericiler, koltuk altı deodorantları, pudralar, spreyler ve kadınların kullandığı vajinal deodorantları bol ölçüde tüm vücuduna sıktığı halde bu kokulardan kurtulamazdı.

Ne yapsa etse pis kokardı.

Adam apartmandan ayağını atar atmaz Fontaine çevreyi koklayıp «Aman Tanrım bu ne pis koku» diye bağırdı.

Başdetektif Marvin H. Slamish göz kırptı, osurdu ve yağmurluğunu üstünden çıkardı.

Fontaine durumdan hiç hoşlanmamıştı. Soyulan apartmanını eliyle gösterdi.

«Şimdi nasıl bir çare bulacaksınız?»

Sesi İngiliz otoritesiyle cınlıyordu. Başdetektif Slamish'e, tüm suç sanki adamınmış gibi bakıyordu.

«Evet.»

Renkli gözleri adama iğrenerek bakıyordu.

«Hizme tçimi bulabildiniz mi?»

Başdetektif Slamish odada kafan iskemleye çöktü. Eliyle döşemenin yırtılan yerinden çıkan yayı içeri sokuşturmaya çalışıyordu. Çok kötü bir gün geçirmişti. Aslında tüm günü bok gibi geçmişti. Aslı astarı çıkmayan uyuşturucu madde baş-

kını. Manhattan'ın en büyük üç kâğıtçısı olan, Vietnam'da çarpışmış tek kollu kayınbiraderi ile yaptığı tartışma. Şimdi de karşısında dikilen İngiliz sosyete dilberi. Sabahtan beri çektikleri yetmez miydi? Vücudundan yayılan pis kokunun kendi burnunun direğini bile kırması yetmez miydi?

İnandırıcı olmayan bir sesle, «Her şey denetim altına alındı Bayan» diye mırıldandı.

«Denetim altında mı?»

Fontaine, kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

«Çalınan mallarım bulundu mu? Hizmetçimi tutukladınız mı?»

İki polis birbirlerine bakiştılar.

Slamish, inandırıcı, otoriter bir ifade takınmaya çalıştı.

«Bize biraz zaman tanıyın Bayan. Biraz zaman tanıyın. Soruşturma şimdilik sürdürülüyor. Aslında size sormak istediğim birkaç sorum var.»

«Sorular mı? Bana mı? Alay mı ediyorsunuz? Bu soygundaki suçlu ben değilim.»

«Kuşkusuz siz değilsiniz Bayan. Ama biliyorsunuz, kimi kişiler... eh bu tip olaylar hazırlarlar. Sigorta... ne demek istediğimi anladınız mı?»

Fontaine'in gözlerinden kıvılcımlar saçılıyor-du.

«Yani tüm bunları benim yaptığımı mı ima ediyorsunuz?»

İşte tam bu talihsiz anda Slamish göz kırptı.

«Seni pis, iğrenç adam»

Fontaine avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

«Yaptığın bu küstahlıktan dolayı senin ehliyetini elinden alacağım...»

Slamish usanla ayağa kalktı, oşurdu ve özür dilemek istedi.

«Defol buradan» diye Fontaine kükredi. «Bu soruşturmayı senin yürütmeni istemiyorum. Benim kocamın kim olduğunu biliyor musun? Benjamin Al Khaled. Bu yaptığın suçlamaları ona söyleyin-ce...»

Başdetektif Slamish kapıya doğru yollandı. Kimi sabahlar yataktan kalkıp işe gitmeye değ-miyordu.

Beş saat sonra Fontaine rahatça Pierre Ote-linin dairelerinden birine yerleşiverdi. Allaha çok şükür, hergeleler mücevherlerini çalamamışlardı. Bankadaki kasada güven içinde duruyorlardı Benjamin'in ısrarla üstünde durduğu önlemi Fontaine de sadakatle yürütüyordu.

Apartmana gelince, eh ne de olsa yeniden dekore edilmeye gereksinim vardı. Giysileri ise... yeni bir gardrop yapmak hiçbir zaman sorun değildi ve büyük şans eseri tüm değerli giysileri yüksek fiyatla sigorta ettirilmişti.

Evet. Kendisini toparlayıp alışverişini tamamlayana dek birkaç gün Pierre'de kalabilmesi çok hoştu. Daha sonra evine... Londra'ya... «Hobo» ya... dönüp tüm işlerini düzene koyacaktı.

3

Bernie Darrell, karısından boşanalı tam tamına dört ay, iki gün ve on iki saat olmuştu. Nasıl mı biliyordu? Çünkü eski karısı Susanna hiç üşenmeden sık sık telefon edip ayrılmış olduklarını anımsatmayı ihmal etmemişti. Tabii, telefon etmesinin başka nedenleri de vardı. Örneğin, yüzme havuzunun boşaltma sistemi iyi çalışmıyordu, Ferrari yine onarım için garaja gitmişti, çocuğu babasını çok özlemişti, Pips'te —Beverly Hills diskoteklerinden biri— başka bir karıyla görülmeye utanmıyor muy-

du? Şurada daha ayrılalı ne kadar olmuştu? Bu gibi dedikodular kulağına gelince neler hissedeceğini hiç düşünmüyor muydu?

Tanrım, kadınları hiç anlayamayacak mıydı? Dedikodu sütunları ve dergilerdeki yazılar, her ne kadar kendilerini, genç âşıkların düşlerinde yaşattıkları mutlu çiftlerden biri olarak gösterecekler de, Susanna ile beş mutsuz yıl geçirmişlerdi.

Susanna Brent, güzel, genç aktris. Ünlü şarkıcı. Film yıldızı. Mafya ile ilişkileri olduğu söylenen Carlos Brent'in biricik kızı. Ve Bernie Darrell, ünlü plak firmasının milyarder sahibi.

Milyarder. Kim demişti milyarder olduğunu? Çok komikti doğrusu. Susanna'ya alıştığı yaşantıyı aratmamak için iki yakasını zorlukla bir araya getirmeye çalışan Bernie. Hep çabalamıştı. İt gibi çalışmıştı. Buna karşılık karısı, hiç durmadan babasının ne denli zengin olduğunu ve kendisine rahat hayat yaşatabileceğini Bernie'nin yüzüne vurmaktan geri kalmamıştı.

Ve günün birinde Bernie, giysilerini toplayıp valizini gümüş rengi Porsche arabasının arkasına atmış, evden kaçmıştı. Susanna da o günden beri kocasına evine dönmesi için yalvarıyordu.

Bernie'nin kafası fazla işlemezdi, ama arkadaşlarına danıştıktan sonra, eve dönmesinin, dizginleri tümünden Susanna'ya kaptırmak demek olacağını anlamıştı. Hem de ne biçim kaptıracaktı! Susanna, bir lokmada kendisini yiyip yutacaktı. Eve dönmemekte ısrar ettikçe, bu düşüncesinde ne denli haklı olduğunu iyice anlamıştı.

Çok şanslıydı, Nico Constantine gibi bir dos-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

tu vardı. Nico, evinin kapısını ona açmış ve istediği sürece konduğu olabileceğini bildirmişti. Böylece yedi aydır Nico'nun evinde yaşı gelmiş yatıyordu. Nico'nun dostluğundan öyle keyif alıyordu ki, kendisine ev aramak gereğini dahi duymamıştı.

Nico, tam düşlerinde yaşattığı erkek tipi idi. Bernie'nin hayatta olmayı amaçladığı kişiydi. Nico'yu her haliyle taklit ediyordu, ama sonuç pek mükemmel sayılmazdı.

Bernie'nin en büyük avantajı gençliği idi. Yirmi dokuz yaşındaydı. İnce uzun, atletik yapılı bir vücudu vardı. Tenis, koşu, beden hareketleri gibi modern erkeğin yapması gereken tüm sporları yapıyordu. Bunun yanı sıra, fazlasıyla esrar içiyor, sürekli kokain çekiyor ve Dean Martine'e taş çıkaracak biçimde içiyordu.

Nico, uyuşturuculara el sürmezdi. Bernie de kullanmamaya yemin etmişti, ama bu yemini hep bir gün sonraya erteliyordu... O ertesi gün ise hâlâ gelmemişti. İşinin gereği, topluma kibar görünmesi için uyuşturucuları kullanması gerekiyordu. Yani demek istediğim, West Cost plak şirketinin sahibi, şarkıcı grupları ile yapacağı anlaşmalarda, nasıl olurdu da uyuşturucu kullanmazlık ederdi? İş yönünden cinayet demekti. Eğer firma sahibi bunları kullanmazsa, bağlantı yapmak istediği gruplar kendisine metelik vermezlerdi.

Bernie, Nico'nun giysilerini de taklit etmeye başlamıştı. Nico'ya hokka gibi oturan temiz pak giysiler elde dikildikleri halde, gömleklerinin yakaları düzgün olmuyordu. Evet, Nico'yla yan yana gelene dek çok şıktı.

Bernie'nin yumuşak hatlı yakışıklı yüzü, takma dişleri, pis kokan soluğu, permalı saçları, karının ortasında yara izi, her zaman güneşten bronzlaşmış bir teni vardı.

Şimdi Las Vegas'a doğru yol alan uçağın içinde, pencereden dışarı bakarken, Bernie ardına takılıp yollara düşen Cherry'in varlığını Nico'ya açıklayacağını düşünüyordu.

Cherry, zarif ellerini kucağında kavuşturmuş, yanında oturuyordu. Dingin, güzel yüzünün iki yanından uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bir içim suydu. Aslını söylemek gerekirse, Nico'nun bir içim suyuydu. Bir hafta önce, kırmızı güller, elmaslarla bezenmiş minik ziynet ve kendi iyiliği için ayrılmak zorunda olduklarını, ayrı yaşamalarının kızın mutluluğu için gerektiğini belirten her zamanki süslü sözleriyle başından savıvermişti.

Nico, ne üçkâğıtçı aktördü. Hani doğrusu rolünün de hakkını vermiyor değildi. Karıları düzüp kaçan tacirdi. Başından savdığı kızlar hep Nico'yu kendilerinin bıraktıklarını sanırlardı.

Yedi ay içinde Bernie, onun aynı numarayı altı kıza yaptığına tanık olmuştu. Hepsi de pırıl pırıl, çok güzel, taptaze yavrulardı. Gıklarını bile çıkarmadan çekip gitmişlerdi. Evet, Nico haklıydı; onsuz daha mutlu olacaklardı (ama nasıl mutlu olacaklarını hiç düşünmezlerdi) dostça ayrılırlar, Cartier'den satın alıp hediye ettiği altın ve elmas (ya minik bir fare veya bir kelebek) ziynetleri takınır, Nico'nun arkasından sevgiyle söz ederlerdi.

Bernie'nin kadınlardan yana böyle şansı hiç

olmamıştı. Ne zaman ilişki kurduğu yavrulardan birini başından atmaya baksa, orospu çocuğu hergelenin birisi olduğunu yüzüne haykırıp, sinir krizleri geçirip arkasından söylemediklerini bırakmazlardı.

Acaba nerede hata yapıyordu?

Cherry tatlı bir sesle «Ne zaman iniyoruz?» diye sordu.

Aman Tanrım! Cherry! Eve Nico'yu aramaya gelmişti. Ve tam o sırada Nico telefonda Bernie'ye, acele tarafından cebine para doldurup, ilk uçakla Las Vegas'a gelmesini söylüyordu. Nico'nun Las Vegas'ta olduğunu duyan Cherry, ısrarla, birlikte gitmeleri gerektiğini yinelemişti. «Nico'yla konuşmam gerek. Çok zor durumdayım. Bana ancak o yardımcı olabilir» diye açıklamıştı.

Bernie de homurdanarak «Birkaç gün daha bekleyemez misin? Pek yakında LA'ya dönecek» demişti.

«Hayır, onu hemen görmem gerek.»

İşte böylece, Cherry ardına takılıp yola düşmüştü. Bilet parasını da Bernie'nin sırtına yüklemişti. Ne yüzsüzlüktü. Elini cebine bile atmamış, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle kolunu tutup yalnızca «Teşekkür ederim Bernie» demişti.

Tabii herkes kendisini paraca yüklü sanıyordu. İşin nasıl olduğunu bilmese, kendisi bile zengin olduğuna inanıverecekti.

Gazeteler kendisinden milyarder Plakevi sahibi Bernie Darrell diye söz ediyorlardı. Şirket fena kazanmıyordu ama milyarder olan kimdi? Milyarderliği düşlemek bile komikti. İki kuruşu zorla

bir araya getirip Susanna'ya ödediği o saçma sapan nafakayı ancak sağlayabiliyordu. Ve tabii Carlos Brent'in damadı olması —eski damadı olsa da— her yerde hesabın kendi cebinden çıkması demekti.

Nico'nun para yüklen gel demekle neyi kastettiğini çok merak ediyordu. Nico'nun para istemesi çok garipti. Nico eli açık, her zaman bol para harcayan biriydi. Sonra Las Vegas'ta kendisine istediği kadar kredi açacaklarında şüphe yoktu. Neyse, Bernie ofise uğrayıp kasasından altı bin doları cebine doldurup yola koyulmuştu. Birdenbire aklına, Nico'nun evinde yaşamaya başladığından beri, hiçbir masrafa iştirak etmediğini anımsadı. Hatta sokağın köşesindeki bakkaldan ısmarladığı içkilerin parasını dahi Nico ödüyordu. Kendisini biraz suçlu hissetti, ama Nico mükemmel ev sahibiydi, konğunun elini cebine atmasına izin vermedi, hatta yedi aydır evinde yan gelmiş yatan bir konuğa bile.

Fakat Bernie'nin aklını kurcalayan bir durum daha vardı. Galiba Nico'nun parasal durumu pek parlak değildi. Olayların gelişmesi bunu kanıtlıyordu. Birinci neden, iki ay önce durup dururken Nico konağını satmıştı? Eline iyi para geçmişti ama Beverly Hills'de emlak satmak çılgınlıktı. Çünkü fiyatlar gün geçtikçe yıldırım hızıyla artıyordu.

«Galiba evindeki konuyu kapı dışarı atmak için bu yolu seçtin» diye Bernie Nico'yla dalga geçmişti.

Nico bu sözlere yanıt vermeden gizemli bir biçimde gülmüş ve hep birlikte yeni eve yerleş-

meleri için gereken her türlü tertibi almıştı. Ve durumdan hiç kimse rahatsız olmamıştı.

Bernie'nin dikkatini çeken bir nokta daha vardı. Büyük titizlikle her zaman borçlarını günü gününe ödeyen Nico'nun çalışma masasının üstünde, son zamanlarda faturaların yığını kabarıyordu. Bernie bu gibi hallere fazla kafa yormayı yeğlemezdi ama yine de arada sırada düşünüp Nico'nun durumunu merak etmekten geri kalmıyordu.

Cherry, «Coops, uçak piste inerken ben fena olurum» dedi.

Yüzü yemyeşil olmuştu. Bernie, kıza kusması için kâğıt torbayı uzattı, arkasına yaslanıp uçağın piste inişini bekledi.

Nico zamanının nasıl geçtiğini fark etmemişti. Kimbilir bakara masasına oturalı kaç saat olmuştu? İki, üç, dört saat mi? Artık ipin ucunu kaçırmıştı. Bildiği tek şey şansının kendisine küsmüş olmasıydı.

Hafif bir ter tabakası alnını kaplamıştı o kadar, görünürde hiç değişiklik yoktu halinde; yine tüm sevimliliğiyle etrafına gülümsemeye devam ediyordu.

Evdeki hesap çarşıya uymamıştı. Büyük ümitlerle yaptığı atılım suya düşmüştü. Şimdi gerçek, acı bir şaka gibi karşısına dikilmiş duruyordu. Evinin satışından elde ettiği her kuruşu kumarda yitirmişti —daha kötüsü— elindeki paranın çok fazlasını yitirmişti ve Gazinoya da beş yüz bin dolar borçlanmıştı.

Becerisi, yeteneği, şansı uçup gitmişti. Eğer kartlar ve zarlar size karşı geliyorsa kumardan vaz-

geçmekten başka çare yoktur. Durumu düzeltmek için elinizde hiç güç yoktur. Ama Nico oyuna devam etmişti. «Boş düşler» peşinde koşan ahmaklar gibi oyunu inatla sürdürmüştü.

Böylece durumu daha da kötüye götürmüştü. Şimdi yalnızca meteliksiz kalmakla iş bitmiş değildi; ödeyemeyeceği kadar borcun altına girerek, çizmeyi aşmıştı. Kendilerine borçlu kalınmasından hoşlanmıyan, kişilerin karşısında boğazına dek borca batmıştı. Bu kişiler borcunun bir kuruşunu dahi ödeyecek durumda olmadığını bilseler acaba ne yaparlardı?

Kötü bir düşe benziyordu. Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan gırtlığına dek borca batmıştı.

İki gün içinde tüm servetini silip süpürmüştü.

Yanında oturan kadın, bakara kutusunu kendisine doğru itiyordu. Kadın bir yandan oyunda yükünü tutarken, ellisini geçmiş olduğu halde Nico ile flört etmekten de geri kalmıyordu. Şişman kolları ve parmakları —zevksiz fakat etkileyici— çok pahalı bol mücevherlerle donanmıştı. Sol elinin parmağında iri bir pırlanta vardı. Nico pırlantanın iriliğinden âdeta büyülenmişti. En azından beş yüz bin dolar kıymetinde olmalıydı.

Bernie ve Cherry, havaalanından taksiyle kente doğru giderlerken, Forum Otelinde Carlos Brent' in sahneye çıktığını gören Bernie'nin keyfi kaçmıştı. Nico ne halt etmeye bu otelde kalmayı yeğlemişti?

Beyaz elleriyle etekliğini düzelten Cherry «Bu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

raya daha önce hiç gelmemiştim» dedi.

«Pek sevinme, ilk uçakla geri dönme olasılığı çok kuvvetli» diye Bernie mırıldandı.

Cherry kendini beğenmiş bir tavırla «Pek zannetmiyorum» diye yanıt verdi.

Öyle mi? Bernie'nin Nico hakkında bildiği tek şey vardı. Bir kız, baştan savıldı mı; tekrar Nico'nun yaşamına girmesine olanak yoktu. Kız ne denli tatlı olursa olsun o defter kapatılırdı.

Resepsiyondakiler Bernie'yi sevinçle karşıladılar. Carlos Brent'in eski damadı olarak Forum Otelinde iyi tanınıyordu. Susanna ile balaylarının bir kısmını bu otelde geçirmişlerdi-geçirmeleri gerekmişti, o günlerde Carlos yine bu otelde sahneye çıkıyordu ve Allahın belası düğünü kutlamak için Vegas'a gelmelerinde ısrar etmişti.

Bok! düğün gecesi, ünlü kayınpederinin yanındaki dairede kalırken, karısıyla sevişmeleri pek de mutlulukla anımsanacak deney değildi.

«Nico'yu görmeden önce kendime çeki düzen vermek istiyorum». Cherry kulağının dibinde söyleniyordu.

«Evet» diye Bernie yanıtladı, bankonun arkasında duran kıza dönerek «bana Nico Constantine'nin dairesinin anahtarını verir misin, bizi bekliyordu.» dedi.

«Tabii Bay Darrell» diyen kız yan gözle Cherry'yi tepeden tırnağa süzdü. Bir saat'e kalmaz Bernie'nin on dokuz yaşındaki sarışın güzelle Las Vegas'a geldiğini Carlos Brent'in kulağına uçururlardı.

Bernie telaşla, «Bayan Cherry Lotte, Bay Constantine'nin nişanlısı» deyiverdi. Nişanlı. Aman ne

tatlı sözcüktü. Nico duysa kendisini boğardı. Ama Carlos Brent'in kulağına gitmesinden daha iyiydi.

Bakara kutusundaki kartlar, parmakları yüklerle ıslıl ıslıl yanan kadın tarafından boşaltıldı. Kutudaki kartlar tükenene dek her eli kadın kazanmıştı. Şişman elleriyle kazandığı fişleri önüne kümelerken, Nico, yine kadının parmağındaki pırlantadan gözlerini ayıramıyordu.

Nico masadan kalktı. Oyun komiseri «Bir el daha oynamak ister miydiniz Bay Constantine?» diye sordu.

«Daha sonra yine gelirim» diyerek Nico zoraki gülümsedi.

Midesi bulanıyordu. Sonra, Bernie'nin kendisine doğru acele adımlarla yürüdüğünü görünce, neşesi yerine geldi. Bernie, kendisini düştüğü bu badireden kurtaracaktı. Cin gibi delikanlıydı - zaten yedi aydır bir kuruş ödemedен evinde yiyip içtikten sonra bazı iyilikler yapmaya zorunluydu.

Forum Otelinin en üst katında, Joseph Fonicetti gelişen olayları izliyordu. Forum'un sahibiydi, Dino ve David isimli iki oğluyla birlikte, oteli demir pençenin içinde sıkılmış idare ediyordu. Forum'un içinde olup biten en küçük olaydan bile Joseph Fonicetti haberdardı.

Örneğin, dansözler grubunun arka sırasındaki sağdan dördüncü kızın, bir gün önce çocuk aldırıldığını ve bu gece iş başı yapacağını bilirdi.

Örneğin, Orgy Room'daki iki garson kızın birkaç kuruş yürüttüklerini bilirdi, ama Joseph onları işlerinden kovmazdı, çünkü iyi servis yapan yete-

nekli işçi bulmak çok zordu.

Yine örneğin, Gazino müdürünün karısıyla işi pişirmek isteyen oyun komiserine göz açtırmamak gerekirdi. Alev bacayı sarmadan bu işe son vermek gerekiyordu.

David babasına «Nico Canstantine'den ne haber?» diye sordu.

«Bize borcu ne kadar?» diye Joseph aşağıda olup bitenleri izlediği TV ekranından gözlerini ayırmadan sordu.

David elini telefona uzatıp anında cevap servisine sordu.

«Altı yüz bin dolar kendi parasını yutulmuş; bize de beş yüz on bin dolar borcu varmış. Şimdi bakara masasından kalkıp, Bernie Darrell'le buluşmuş.»

Joseph yavaşça «Nico'yu severim. Ama bundan böyle elli bin dolardan fazla kredi açmayın, ve Vegas'ı terk etmeden önce borçlarını son kuruşuna kadar ödemeli. Dino bu işin sorumlusu sensin.» dedi.

«Peki, çek kabul edelim mi?» diye Dino sordu.

Joseph gözlerini kapadı. «Nico'dan mı? Tabii. Nico çok zengindir. Hem bizi üç kâğıda getirmeyecek kadar zekidir. Hayaları burulan Nico Constantine - kadınların gönlünü nasıl hoş edebilir?»

4

Fontaine çılgınca bir hızla New York mağazalarını dolaştı. Giysi almak için alışverişe çıkıldığında ondan daha iyi para harcayan birisi bulunamazdı- belki bir de Jackie Onassis öyle para harcayabilirdi.

İngiltere'deki avukatının masraflarını kısması için yaptığı önerilerini kulak arkasına atıp, tüm kredi kartlarını cömertçe kullandı.

Soyup soğana çevrilmişti. İngiltere'ye çıplak gidecek değildi ya. Pek tabii kendisine yeni giysiler almaya hakkı vardı.

Armani, Cerutti, Chloe gibi büyük isimli desinatörlerin giysileri de kendisine pek yakışuyordu.

Sarah'ın kocası, Allen Grant'la öğle yemeğine çıkmıştı. Allen'in yanında çok eğleniyordu, yemek süresince Allen öğleden sonra sevimlileri için Fontaine'i kandırmaya çalışmıştı. Ama Fontaine nazlanmıştı. Alışverişe çıkacaktı. Ertesi gün Londra'ya uçuyordu. Allen'nin kalbini de kırmak istemiyordu. Daha önce onunla yatmıştı ama sevimlilerinden zevk almamıştı. Allen tipi değildi, hem otuz altı yaşında, kendisi için biraz yaşlı sayılırdı. Yirmi iki yaşında, genç Marlon Brando vücutlu aktörle keyif etmektense, neden yaşlı biriyle vaktini boşa harcayacaktı?

Fontaine'nin cazibesine hiçbir erkek dayanamazdı. Parfümlü baldırlarına karşı koyacak erkek daha anasından doğmamıştı. Fontaine'nin başka kadınlarda bulunmayan çekiciliği vardı - biraz modası geçmiş cazibesine özellikle genç erkekler bayılıyorlardı.

Allen'den ayrılıp, Henri Bendel mağazasına alışverişe gitti, çifti yüz seksen beş dolardan iki çift çizme, dört yüz dolara omuzdan askılı krokodil bir çanta, yüz elli dolara art deko küpeler, gerdanlıklar ve üç yüz dolar tutarında parfüm ve makyaj malzemesi satın aldı.

Tüm alışverişini kredi kartlarını kullanarak yaptı ve paketlerin çok acele otele gönderilmesini emretti. Sonra gece eğlenceleri başlamadan önce, biraz yatıp uyumaya karar verip taksi çevirdi, Pierre'in yolunu tuttu. Otele gidince bol köpüklü banyonun içine girip yıkandı. Özenle yüzüne yaptığı

salatalık maskesinden sonra, üç buçuk saat uyudu.

«Zıp zıp» Jennings, Village'deki ufak evinden çıkmadan önce huzursuz halde giysilerini yeniden mıştı. Bunu biliyordu. Ama sorun, giysilerin yakışmıştı. Bunu biliyordu. Ama sorun - giysilerin yakışması değildi, yeterli derecede yakışıklı mıydı? Bu gece öğrenecekti bunu.

«Zıp Zıp» Arthur George Jennings adıyla vaftiz edilmişti, ama lisedeyken atletik yeteneğinden dolayı arkadaşları kendisine «Zıp Zıp» adını takmışlar ve bu ad öylece kalmıştı. «Zıp Zıp» fena isim sayılmazdı. Böylece adı «Zıp Zıp» Jennings olmuştu. Kulağa da pek fena gelmiyordu. Gelecekte adı Streisand veya Redford'un yanında neon ışıklarla yazıldığı gün daha da güzel görünecekti. Hopla... Cupla... Kupla... dünya «Zıp Zıpı» karşılamaya hazırlanıyordu. Bir gün düşleri gerçekleşecekti. Ümitsizce o günün bu gece olmasına dua etti.

Siyah parlak deri pantolonunu çekiştirip, deri ceketinin yakasını kaldırdı. John Travolta'ya benzemişti. Evet, giysileri yakışmıştı.

En sonunda kendinden emin adımlarla evden dışarı çıktı.

Fontaine, kavalyesinin gelmesine bir saat kala uyandı. Heyecanlı bir gece başlamak üzereydi. Bir serginin açılışı, iki parti ve gecenin sonu, kaçınılmaz şekilde Studio 54'de bitecekti, her türlü davranışın olağan sayıldığı çılgın koca diskotek.

Yüzüne mükemmel makyaj yaptıktan sonra, özenle giyindi. Dar paçalı krepdöşen pantolonunun üstüne V yakalı kahve rengi saten anvelop tününi giydi. Uzun topuklu, bilekten bağlı Halston

ayakkabılar giysisini tamamlıyordu.

Leslie'nin çıraklarından biri gelip saçlarını düzeltti. Saçlarının krepeşi yapıp tarandıktan sonra bir içim su olmuştu.

Tabii pırlanta ve zümrütleri de güzelliğini tamamlıyordu.

«Zıp Zıp» Jennings tam vaktinde geldi. Fontaine onun seçtiği giysiyi görünce dehşetle ürpermekten kendini alamadı. Cehennemden kaçmış zebanilere benzemişti. Acaba arkadaşları kendisiyle alay edecekler miydi? Oğlanın kıyafeti fazla kaçmıştı. Her şeyin usulü vardı.

«Takım elbisen yok muydu?» diye soruverdi.

«Zıp Zıp» küstah bir edayla «Deri takımın ne si var?» diye sordu.

«Çok güzel... erkeksi. Ama takım elbise daha... iyi olurdu. Kurvaze İtalyan bir ceket...»

«Zıp Zıp» gözlerini kısarak, Bayan, eğer takım elbise istiyorsan bana bir kat alsaydın. Ben aktörüm, karı kılıklı manken değilim.»

«Zıp Zıp» asık yüzlü, hoşnutsuz; Fontaine, kavalyesinden hafif utanarak geceye başlamışlardı.

Birkaç kadeh şampanyadan sonra Fontaine kavalyesinin ne giydiğini umursamaz olmuştu. Deri takımlar giydiyse ne olmuştu yani? Bir seksen boyunda, diğer erkeklerin yanında takım taklavatı yerinde bir gençti. Geceyi birlikte geçirmek için yeterliydi.

«Zıp Zıp» Brando'nun ilk günlerindeki kadar sükse yapmıştı. Vay canına, buradaki tüm kadınlarla yatabilirdi - hepsi gözünün içine bakıyorlardı.

Ama tüm enerjisini Fontaine'e saklıyordu. Kadın tam hanımefendi idi.

Bir hafta önce Village'de verilen ev partisinde tanışmışlardı. Fontaine el çabukluğuyla kendisini, şöförü arabanın içinde evine atıvermişti. Ve vakit kaybetmeden, «Zıp Zıp»ın tükenmek bilmeyen gücüne pes dedirten sevişme maratonuna girmişlerdi. Vay anasına, ne doymak bilmeyen karıydı. Üstelik zengin, kibar ve stil sahibiydi. Yirmi yaşındaki ahmak kızlardan usanmıştı. Londra'ya gitmek istiyordu. Avrupa'ya gitmeye can atıyordu.

Fontaine usulca arkasına gelip «Eğleniyor musun» diye sordu.

«Kafa ütülüyorlar».

Fontaine gülerek «Aman Allahım çok kabasın» dedi.

«Hoşuna gidiyor ama.»

«Bazen.»

«Her zaman.» Eliyle poposunu avuçladı.

Fontaine elini iterek «Burada olmaz.»

«Nerde olsa bayılıyorsun.»

«Biliyor musun sende çekici bulduğum bir yön var - belki zekânı ve umursamazlığını çekici buluyorum.»

Fontaine'e iyice sokularak sırtıttı. «Şimdi - benim baba fingoyu çekici buluyorsun.»

Saatlerce seviştiler. Aradan saatler geçmiş gibiydi. Belki saatler geçmişti.

Fontaine yastıklara dayanmış elinde sigarasıyla yatağın içinde oturuyordu. Yarı karanlık otel odasında çarşaflara sarınmıştı. Kulağına dışarda öten polis sirenleri ve New York'un o alışagelmış

sokak gürültüleri geliyordu.

«Zıp Zıp» yatağın ayak ucuna kıvrılmış yatıyordu. Derin uykuya dalmıştı. Atletik yapılı, güçlü kaslarla kaplı vücudu arada sırada asabi şekilde seğiriyor ve hafifçe horluyordu.

Fontaine onun bir an önce evine gitmesini arzu ediyordu. Sevgililerinin bütün gece yanında kalmalarını isteyip istemediğinden emin değildi. Neden işlerini bitirince giyinip evlerine gitmiyorlardı? Tanıdığı erkekler içinde geceyi birlikte geçirmeyi içten olarak istediği tek erkek eski kocası Benjamin'di ve bu isteği cinsel duygulardan bütünüyle uzaktı. Oh evet. —bazı kez sevişirlerdi— ama Benjamin'in cinsel istekleri çok ağır uyanırdı. İşte Fontaine bu yüzden kendisini doyurabilecek aygırlar arardı. Kim kendisini suçlayabilirdi ki? Bütün gece ve her gece dünyanın dört bir yanından gelen iş telefonlarına rağmen —ki bu da zevkli bir şey değildi— Benjamin geceyi aynı yatakta geçirmek için ideal arkadaşı. Ne olursa olsun aralarında kurulmuş olan esaslı dostluğu özlüyordu. Aslında bir zamanlar Benjamin kendisine çok ilgi duymuştu.

Yatağının ayak ucunda yatan bu kas yığıntısı neye karşı ilgi duyardı ki? Fontaine'e ilgi duymadığı aşikârdı.

Oh belki kendisinden hoşlanıyordu, biraz da âşıktı, ama Fontaine'in ona karşı bazı iyilikler yapmasını bekliyordu. Peki ya kendisine karşı duyulmayan ilgi ne olacaktı. İlgiyi aklından çıkart, düşünme.

Bu dünyadaki seks atletlerinin hepsi kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çıkarlarını düşünürlerdi. Vücutlarıyla pazarlık ederlerdi. Fontaine'in bunları bilmesi gerekirdi - çünkü kendisi de aynı pazarlığı yapmıştı.

Fontaine derin derin içini çekip yataktan kalkıp banyoya gitti. Aynadaki görüntüsünü gözden geçirdi. Saçları darmadağın olmuş, makyajı ise tüm yüzüne sıvaşmıştı. Çok iyi. Belki «Zıp Zıp» —ne komik isimdi— yüzüne bakar bakmaz korkup kaçardı. Kuru bir gülüşle galiba yaşlanıyorum diye düşündü, eğer tüm düşüncem oğlanı başımdan savmaksa yaşlandım demektir.

Duşu açıp banyoya girdi. Vücuduna iğne gibi batan soğuk suyun altında durdu.

«Zıp Zıp» yattığı yerde dönüp uyandı. Elini uzatıp Fontaine'in bacağını tutmak için yatağın içinde arandı, sonra onun yatakta olmadığını anladı. Uykuya dalmış olduğu için kendisine içerledi. Seviştikten sonra konuşmaları gerekirdi. Evine gidip giysilerini valize doldurup Fontaine'le birlikte Londra'ya gitmekte acele ediyordu. Bir bilet daha almak için sorun değildi. Ne de olsa parasının karşılığını ona kat kat ödüyordu.

Banyodan gelen suyun sesini duymuştu. Yataktan fırlayıp banyoya koştu.

Fontaine'nin çıplak vücudunun silueti duş perdesine vurmuştu. «Zıp Zıp» vakit kaybetmeden banyonun içine giriverdi. Ama Fontaine'nin buz gibi suyla yıkandığından haberi olmadığı için tüm şehvetiyle kalkmış aleti iki saniye içinde balon gibi sönuvermişti. Tabii bu hal durumu berbat etmişti.

Fontaine kahkahalarla gülerken «Zıp Zıp» ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duğu yerde şaşkın bakakalmıştı.

Kendisini toparladığı zaman Fontain banyo-
dan çıkmış havluyla sıkı sıkı kendisini kuruluyor-
du, «Zıp Zıp» yanına yaklaşınca sert bir dille «Ha-
yır artık olmaz. Valizlerimi toplayacağım» dedi.

Sızlanarak «Zıp Zıp» eline geçen son şansını
kullanmaya çalıştı «Beni de birlikte götürsen na-
sıl olur» diye önerdi. «Ne biçim eğleniriz».

Fontaine bir an için kendisinin Londra'ya yir-
mi yaşında deri giysilere bürünmüş, geri zeklı bir
aktörle döndüğünü gözlerinin önüne getirdi. Ha-
yır, yaratmak istediği havaya hiç uymuyordu.

«'Zıp Zıp', iyi bir aktörün en önce öğreneceği
şey, nurlu biçimde sahneden çıkmaktır. Sen ro-
ln mükemmel oynadın, ama sevgilim, bu oyu-
nun New York'ta son günü, ve Londra'da sahne-
lmek için pek çekici değil.» diye söylenerek đ-
lanın kalbini kırmamaya çalıştı.

«Zıp Zıp» yüzünü astı. Fontaine'nin neler de-
mek istediğini pek anlamamıştı ama kendisine ha-
yır dendiğini anlamıştı.

5

«Cherry mi?» Nico'nun siyah gözleri öfkeyle Bernie'ye bakıyordu. «Ne halt etmeye onu da peşine takıp getirdin?»

Barda oturuyorlardı. Bernie bugüne dek Nico'yu bu denli öfkeli görmemişti.

«Elimden bir şey gelmedi,» diye Bernie açıklamaya çalıştı. «Telefon ettiğin zaman eve gelmiş seni arıyordu ve birlikte gelmemiz için çok ısrar etti.»

«Hayatta çaresi bulunmayacak durum yoktur.»

Nico bu sözleri soğuk bir tavırla söyleyip, 90 derecelik votkasını içerken gözlerini boşluğa dikmiş bakıyordu.

Bernie sinirli bir biçimde öksürüp, «E ne var ne yok?» diye sordu. «Ne oluyor? Eğleniyor muyuz?»

«Bok! eğleniyoruz. Kaç para getirdin?»

Bernie ceketinin cebini okşayarak «Altı bin dolar, nakit. Oyun oynayacak mıyız?»

Nico neşesizce güldü. «Ben oynayacağım kadar oynadım dostum. Bu güzel gazinoya tam beş yüz elli bin dolar borcum var. Tabii kendi cebimden kaybettiğim altı yüz bin doları hesaba katmazsak.»

Bernie afalladı. «Ne demek istiyorsun? Bu ne biçim şaka?...»

Nico ters sesle «Şaka değil» dedi. «Aslını sorarsan bana ister budala de, ister aptal ne dersene de.»

Aralarında birkaç dakika gergin bir sessizlik oldu, sonra Bernie, «Hey Nico beni dinle, ne zamandan beri büyük kumarbazların en sonuncusu oldun? Yani ben seni oyun oynarken çok gördüm hiçbir zaman bu denli büyük bahislere girmezdin.»

Nico başını salladı. «Ne diyeyim Bernie. Aç gözlü davrandım, para kazanma hırsıyla masaya oturunca galiba insanın şansı da uçup gidiyor.»

Bernie evet dercesine başını salladı. Daha önce bu durumlara düşen çok kişi görmüştü. Bazen, kumar hırsı basınca, karşı koymaya olanak yoktu. Soluk almaya fırsat kalmadan sizi rüzgârına katıp

götürürdü. Kazansanız da kaybetmeniz de kapıldığınız iptilâdan kurtulamazdınız.

«Peki borçunu nasıl ödeyeceksin?» diye sordu Bernie.

Nico sakın sesle yanıt verdi. «Ödemeyeceğim.»

«Aman Tanrım! Bunun şakasını bile sakın yabancıların yanında yapma.»

«Şaka eden kim? Çok basit, ödemeyeceğim.»

«Eğer borcunu ödeyemeyeceğini bilseler Fonicetti'ler sana asla kredi açmazlardı.»

Nico başını salladı. «Şimdi aklım başına geldi. Ama oyun oynarken aklım başımda değildi. Doğru dürüst düşünemiyordum, sonra aldığım krediler için hiç kimse limit koymadı. Kendi cebimden altı yüz bin dolar kaybettiğimi görünce, benim için paranın sorun olmadığını düşündüler. Elimde kalan son paramdı. Oğlum, meteleksiz kaldım, iflas ettim.»

Nico'nun içine düşmüş olduğu durumun korkunçluğunu Bernie, şimdi idrak etmişti. Kaybetmek kötüydü. Ama borcu ödememek... İntihar demektir... Hemde su katılmamış intihardı. Borcunu ödemeyenlerin başına neler geldiğini herkes bilirdi... Şahsen Bernie LA'de ayak kumarcılarına yedi bin dolar borcu olan birinin başına neler geldiğine tanık olmuştu. Tanrı aşkına! hem de pis yedi bin dolar için. Adamın cesedi bir sabah Malibu plajı kıyısında bulunmuştu ve çevreye borcunu ödemeyenlerin başına neler geleceğine örnek olacağı sözleri yayıllıvermişti. O hafta içinde uzun süredir ödenmeyen borçların çoğu temizlenivermişti.

«Dostum başın dertte» dedi Bernie.

«Evet hem de çok kötü durumdayım.» diye Nico yanıtladı.

«Üzülme bir yolunu bulup işin içinden çıkarız.» derken, bir yandan da Bernie durumu düzeltebilecek binbir ihtimal aklından geçiriyordu.

Cherry Nico'nun kaldığı daireyi çocuksu bir sevinçle gözden geçirdi. Hatta, kocaman yatağın üstüne çıkıp zıpladı, daha sonra bu yatağın içinde Nico ile geçirecekleri hoşça saatleri aklına getirince utançtan yüzü kızardı.

Cherry, Los Angeles'e geleli bir yılı geçmişti, ama aktrislik ve orospuluğun kendisine göre işler olmadığını anlamıştı. Teksas'ta başarılı bir mankenken, Hollywood'dan aldığı teklif üzerine gelip ortahalli Fountain Caddesindeki apartmana yerleşmişti. Yirmi beş deneme filminden sonra, iki önemsiz rol ve bir reklam filmi yapmıştı, daha sonra Nico ile tanışınca, Cherry'nin hayatına ilk kez aşk girivermişti.

Seks, yaşamına daha önce girmişti. İlk kez lisedeki futbol takımındaki oyunculardan biri, ikinci olarak blucin imalatçısı ve üçüncüsü ise kendisine büyük vaatlerde bulunan Hollywood'lu bir ajandı. Evet büyük şeyler görmüştü ama bunlar Cherry'nin düşlediği büyüklükte değildi.

Nico bambaşkaydı. Cherry'nin bir erkekte düşlediği her şey Nico'da vardı. «Komik Kız» filminin Nicky Ornstein'i, «Rüzgâr Gibi Geçti»nin Rhett Butler'ı ve Muhteşem Çift'in Gatsby'siydi.

Cherry her zaman yaşama, filmlerde gördüğü

açıdan bakardı, böylece olaylar daha gerçek görünüyordu.

Nico'yu o partide tanıdığı günden, o meşhur veda sahnesine dek Cherry'nin ayakları yerden kesilmişti.

Nico'dan ayrıldığı ilk günler ağlayarak onun haklı olduğunu düşünmüştü. Daha sonra aklı başına gelince «Neden haklı? Onsuz nasıl mutlu olabilirim» diye düşünmüştü.

Nico'suz yaşamın kendisine zindan olacağını anlayınca yeniden birlikte olmaları gerektiğine inanmıştı.

Bu fikir aklına gelince telaşla müjdeyi Nico'ya vermek üzere evine koşmuştu. Fakat onu bulamamıştı, ama Bernie kendisini Las Vegas'a davet edecek kadar incelik göstermişti.

Ellerini yıkadı, uzun sarı saçlarını fırçalayıp, sabırla beklemeye koyuldu. Ama aradan iki saat geçince, acaba aşağıya inip Nico'yu arasam mı diye düşündü.

Aynadaki kusursuz görüntüsünü son kez gözden geçirdikten sonra, asansöre binip aşağıya indi.

Genç Dino Fonicetti'ye sık sık, tıpkı Tony Curtis'in modeli olduğunu söylerlerdi. Doğruyduda. Allahın belası Las Vegas'ta gerçekten onun kadar yakışıklı birine rastlamak olanaksızdı ve kadınların arasında süksesi çoktu.

Cinsel başarısının yakışıklı oluşuyla hiç ilgisi yoktu. Kardeşi David ise kaza geçirmiş kamyonu benzerdi ve zavallının kadınlar yönünden fazla şansı yoktu.

Asansöre binen Dino, olduğu yerde kalakaldı,

bugüne kadar bu denli güzel bir kadın görmemişti.

Tabii rastladığı güzel, bizim tatlı masum yüz-
lü Cherry'mizdi.

Dino «Merhaba» dedi.

Cherry utangaçlıkla yere bakıyordu.

Yabancılarla konuşmakta zorluk duymayan
Dino, bir şeyler söyleyebilmek için aklını çalıştırı-
yordu. Neyse söyleyecek bir şey bulmuştu. «Bu otel-
de mi kalıyorsunuz?»

Pek iyi olmasa da, fena başlangıç değildi.

Cherry büyük mavi gözlerini dikmiş Dino'ya
bakıyordu. «Buraya gezmeye geldim» diye terbi-
yeliyece yanıt verdi.

Budalaca bir yanıttı aslında. Herkes Las Ve-
gas'a gezmeye gelirdi.

Asansör Loby'e gelince durdu. İkisi birlikte dı-
şarı çıktılar. Cherry tereddütle çevresine bakındı.

«Nereye gitmek istiyorsunuz?» diye sordu Di-
no.

«Bir arkadaşımla buluşacaktım.»

Dino bu şahane mahlukun hayatından çıkıp
gitmesine göz yummamaya karar verdi. Elini uza-
tarak, «Benim adım Dino Fonçetti. Ailem bu ote-
lin sahibidir. Acaba sizin için bir şey yapabilir mi-
yim... Yani yardımcı olabilir miyim...»

Dino'nun elini tutan eli yumuşak ve ufacıktı.
Dino âşık olmuştu. Yıldırımınla çarpılmış gibiydi,
erkekliği de uyanmaya başlamıştı.

- «Bay Nico Constantine'i arıyorum. Acaba onu
tanıyor musunuz?» Sesi de, küçük eli gibi yumu-
şacıktı.

Nico'yu tanıyor muydu? Vay canına! ne şans, Nico tam aradığı kişiydi.

Bok canına! Kız Nico'yu tanıyor muydu?

Nico ile Bernie başbaşa vermişler, hâlâ içinde bulundukları badireden nasıl kurtulabileceklerinin çarelerini ararlarken, Bernie, «Aman Tanrım gözlerime inanamıyorum. Dino Foncetti Cherry'le ele ele tutuşmuş üstümüze doğru geliyor.»

Nico etrafına bakındı ve onlar masaya yaklaşıırken ayağa kalktı.

Dino hakikaten Cherry'i elinden tutmuş, kaçırmamaya kararlı, kendilerine doğru geliyorlardı. Cherry uysal bir biçimde Dino'nun yanında yürürken herkes dönüp onlara bakıyordu.

Karşılaşmanın verdiği heyecandan buğulanmış gözleriyle Nico'ya bakarak: «Gelmem gerekiyordu» diye usulca mırıldandı.

Nico'nun gözleri çarçabuk bir kıza bir de Dino'ya baktı.

«Asansörde Bay Foncetti'ye rastladım. Seni bulmam için bana yardımcı oldu.» diye Cherry te-laşla ekledi.

Dino coşkuyla «Nico» dedi.

Nico da aynı coşkuyla selamına yanıt verdi «Dino.»

Dino sözlerini sürdürdü, «Bernie, neden geleceğini daha önceden bildirmedi?»

Bernie sırtarak «Bu sabaha kadar ben de geleceğimi bilmiyordum.»

«Rahatınız yerinde mi? İsteddiğiniz bir şey var mı?» diye sordu Dino.

Nico rahatça güldü «Her şey mükemmel.»

«İstedığınız bir şey olursa bana haber verin,» diyerek Dino ekledi «Ha sormayı unuttum daha ne kadar burada kalacaksınız?»

Umursamaz edayla sorulan bu sorunun nedenini Nico anlamıştı. «Kaybettiğim paralarımı yeniden kazanana dek burada kalacağım» diye şaka yaptı.

«Tabii, tabii.» Dino en güzel Tony Curtis gülümsemesiyle sırıtıyordu. «Tüm müşterilerimizin Las Vegas'tan cepleri dolu ayrılmasını isteriz. Bu gece hepinizin akşam yemeğinde benim konuklarım olmanızı istiyorum.» derken gözlerini dikmiş Cherry'e bakıyordu. «Gece geç saatlerde Carlos Brent'in şovunu da izleriz. Onu izlemek istersin değil mi?»

Cherry ne diyeceğini bilmeden Nico'ya baktı. O da evet anlamında başını salladı.

Dino vedalaşırken dönüp Bernie'ye «Susanna' da burada, keyfi de pek yerinde» diyerek yürüyüp gitti.

Bernie öfkeyle mırıldandı. «Aman benim de pek umurumdaydı.»

Cherry «Susanna' da kim?» diye sordu.

«Önemli biri değil. Benim eski karım.»

Nico telaşla cebindeki paraları sayıyordu. İçinden iki yüz dolar ayırıp Cherry'nin eline tutuşturdu, «Haydi şekerim sen git biraz kumar oyna, Bernie ile benim konuşmam gereken bazı sorunlar var.»

«Fakat Nico. Seninle konuşmak istiyorum. Sana söylemem gereken çok önemli kararlarım

var. Bu karar yolu tepip buraya sana...”

Tatlı bir sesle «Buraya seni ben davet etmedim.» dedi.

Kızın gözleri yaşlarla doldu. «Ama beni görünce sevineceğini sanmıştım.»

«Evet çok sevindim ama, şimdi çözümlenmesi gereken çok önemli bir işim var.»

Cherry dudaklarını sarkıtarak «Ama ben kumar oynamasını bilmem ki.» dedi.

Nico, oyun komiseriyle konuşan Dino’yu göstererek «Arkadaşın sana yardımcı olur. Sana nasıl kumar oynanacağını seve seve öğreteceğine bahse girerim.»

Cherry istemeyerek yanlarından ayrılırken, Nico ile Bernie birbirlerine bakiştılar.

«Bizim küçük Cherry’mizin işimize yarayacağını sanıyorum. Dino’yu üst üste iki gece Forum sahnesindeki dansöz kızlar grubuyla yattığından bu yana hiç bu kadar heyecanlı görmemiştım.»

«Evet» diye Nico yanıtladı. «Bir kez daha yaptığımız planı gözden geçirmekte fayda var.»

Dino yalvararak Cherry’e biraz daha şarap ikram etmek istedi. Cherry zarif elini kadehinin üstüne kapatarak şarap koymasına engel oldu. Ve ciddi sesiyle «Bir kadeh şaraptan fazla asla içmem.» dedi.

«Asla mı?»

«Asla» diye Cherry yanıtladı. «Ancak düğünlerde ve büyük olaylarda iki kadeh içerim.»

«Birlikte olmamız büyük bir olay» diye ısrar ederek Dino kızın elini kadehin üstünden çekti, ağzına dek şarap doldurdu. İşler tam istediği

gibi yürüdüğünden, sevinçten yerinde duramıyordu. Nico, sanki Cherry'yi kendisine büyük bir tabağın içinde ikram etmişti. Önce dördü birlikte yemek yemişlerdi sonra Nico, Dino'yu bir kenara çekerek, gece geç saatlerde başka birisiyle randevusu olduğunu ve beklenmedik bir anda çıkagelişi ile Cherry'nin tüm planı suya düşürdüğünü anlatmış ve kendisine yardımcı olmasını istemişti. Dino hiç üzülmemesini söylemiş, Cherry'e şahsen göz kulak olacağına söz vermişti.

Nico coşkuyla «Çok mükemmel kızdır. Fakat artık benim için kız kardeşten farkı yok ve... anlarsın ya ben de kalbini kırmak istemiyorum. Belki geceyi randevum olan hanımla birlikte geçiririm...»

«Endişe etme Cherry'nin hiçbir şeyden haberi olmayacak» diye Dino yanıtlamıştı. Geceyi birlikte geçirirlerse Cherry'nin, Nico'nun yaptığı kaçamaktan nerden haberi olacaktı.

Böylece yemekten sonra Nico özür dileyip gitmişti. Daha sonra eski karısı Susanna, Bernie'yi bir köşeye sıkıştırmış ve Cherry ile Dino masada başbaşa kalmışlardı.

Cherry'nin aklı karışmıştı ama Nico'ya yardımcı olmaya karar vermişti. Nico kendisinden Dino'yu oyalamasını istemişti... «Ne yaparsan yap, yarın öğlene dek adamı gözünün önünden ayırmamaya çalış» diyerek Nico hafifçe kendisini öpmüş ve «Bu benim için çok önemli, ilerde bunun nedenini sana anlatacağım» demişti.

Cherry yavaşça şarabını yudumlarken, «Di-

no? Sen otelde mi kalıyorsun, yoksa bir evin mi var?» diye usulca sordu.

Dino övünçle «Burada yaşıyorum bebeğim. Bu otelde beş tane teras dairesi vardır ve onlardan birisi bana aittir. En güzel manzara da benim dairem- den görülür eğer görmek istersen gidelim.»

«Ooh! görmek için can atıyorum. Görebilir miyim?»

Görebilir miymiş? Aman Tanrım! İşler ümit ettiğinden daha iyi geliyordu.

Dino her şeyi unutmuş, tüm ilgisini Cherry'e vermişti. Tüm isteği bu şahane bebeği bir an önce yatağa atabilmektir. Nico'nun borçlarını ne zaman ödeyeceğini soruşturup ondan bir çek almayı unutmuştu. Gazinonun ölçülerine göre çok zengin birinin bile beş yüz bin dolar borçlu olması çok fazlaydı. Fakat şimdi... Cherry'i kandırmanın yollarını aramak herkesin aklını başından alırdı. Nico'nun bir yere gideceği yoktu... Adam buralardaydı. Dino onunla ertesi gün de konuşup işini halledebilirdi.

Yemek masasında özür diler dilemez, Nico ayağa kalkıp doğru gazinonun yolunu tutmuştu. Siyah gözleriyle salonu tarayıp, randevusu olduğu bayanı aradı.

Bayan Dean Costello yüzer dolarlık bir parti daha kaldırmıştı. Tanrım çok eğleniyordu. Zavallı Bay Dean Costello'nun birkaç yıl önce dünyadan göçüp gitmesi çok yazıktı. Büyük servetine karşın zavallı adam çok cimriydi. Paranın eğlence için kullanılacağını bir türlü anlayamamış mıydı?

Ohhh! - işte bir el daha kazanmıştı. Otuz beş

numaranın ortasındaki beş fiş ve etrafındakilerde bu eli almıştı.

«Bu gece şansınız oldukça yerinde Bayan.»

Kimin konuştuğunu görmek için arkasına dönüp bakınca, bakara masasındaki yakışıklı orospu çocuğunu gördü. Adamın peşinde olduğunun farkına varmıştı.

«Evet, çok şanslıyım» diyerek kıkırdadı ve fişlerini tıkırdattı.

Nico ışıkların altında davetkâr parıldayan pırlanta yüzüğe baktı. Düştüğü badireden kendisini kurtaracak kadar kıymetli olmalıydı.

Karı acaba kaç kilo çeker diye düşündü. Doksan mı yoksa yüz mü? İkiisi ortası olmalıydı.

Kaç yaşında vardı. Elli mi yoksa altmış mı?

«Çok güzel bir hanımsınız. Sizin kadar güzel bir hanımın geceyi kumar masasında geçirmesi çok yazık» diye kulağına fısıldadı.

«Yabancı mısınız?» Kadın Nico'nun yaptığı komplimandan hoşlanmış, fakat şaşırmamıştı. Çünkü Bayan Dean Costello kendisinin gerçekten güzel olduğuna inanırdı... Belki biraz şişman ve bazılarının zevklerine göre yaşlıydı, ama güzeldi. Fakat bu adam ağzı süt kokan yavrulardan değildi; güzel, olgun, cinsel bir kadını gördüğü zaman anlayabilecek biriydi. Bu adam aptal değildi.

Telaşla fişlerini paraya çevirdi. Eline bunun gibi fırsat her zaman geçmezdi.

Yarım saat sonra kadının odasına çıkmışlardı. Nico bir şey elde etmek isteyince hiç vakit kaybetmezdi.

Bayan Costello kıkırdayarak, «Önüme gelen

her yabancı erkeği odama davet ettiğimi zannetmeyin» dedi.

«Ben yabancı değilim» diye yanıtlayarak Niço şampanyayı açtı ve kuvvetli iki tane uyku hapını gizlice kadının kadehinin içine atıverdi. «Güzel bir kadınla başbaşa kalmayı istemenin nesi garip?»

Bayan Costello sevinçle kıkırdadı. Detroit'deki yirmi yaşındaki zenci garsondan sonra karşısına çıkan mükemmel ilk erkekti.

Susanna'ya yaptıkları plana dahil edilmemişti ama Bernie'nin elinden ne gelirdi ki? Susanna kendisini görür görmez yakasına yapışmış, her zaman ki bilgiç tavırlarıyla gittikçe yükselen sızıldanışlarla Bernie'nin avukatının nasıl orospu çocuğu olduğu hakkında söylev veriyordu.

Eernie, onun söylediklerinin bir sözcüğünü bile anlamadan oturmuş her şeye evet dercesine kafa sallıyordu. Yani başlarındaki masada oturan Dino ve Cherry'i gözlüyordu. Görünüşe göre işler tıklarında gidiyordu.

Susanna öfkeyle onun kolunu çekiştirdi. «Sana buraya neden geldiğini sordum? Yoksa beni dinlemiyor musun?» dedi.

«Tabii dinliyorum» diyerek kendine geldi ve Susanna'ya baktı. Annesinin sert hatlı yüz çizgilerini almıştı, ama güzel burnu yüzünün ifadesini yumuşatıyordu.

«Evet burada ne yapıyorsun?» derken öfkeyle bakıyordu.

«Senden izin alacağımı zannetmiyorum.»

Susanna küçümseyerek, «Evet haklısın, yine saçma sapan yanıtlar vermeye başladın - zaten tüm bildiğin de bu kadar.»

Bernie ayağa kalktı. Bu saçmaları dinlemesine gerek yoktu. «Susanna, özür dilerim, yirmi bir masasında beni oyuna bekliyorlar. Kartlar beni çağırıyor, işte bunun için Vegas'a geldim.»

«Kumar mı oynuyorsun?» Susanna tükürürcesine konuştu. «Ve ben nafakamın her kuruşunu alabilmek için bunca çabalarken, sen kumar oynuyorsun.»

Bernie soğuk bakışlarla baktı. Ayda on beş bin dolar nafaka ödediği halde daha fazlasını istiyordu. Gerçekten, kendisiyle alay etmek denirdi bu işe. Carlos Brent'in milyarları vardı ve Susanna'da onun biricik kızıydı. Gözünün ucuyla Dino ile Cherry'nin masadan kalktıklarını gördü.

Telaşla «Gitmem gerek». dedi.

«Bernie», Susanna elini onun kolunun üstüne koyarak durdurdu, sesi de yumuşamıştı. «Daha sonra birlikte birer içki içelim mi? İnan bana seninle münakaşa etmekten bıktım.»

Aman Allahım, işler Arap saçına dönüyordu. Susanna'nın gözlerinin içinde sevişmek istediğini belirten ifade vardı.

Berni'e de aynı bakışlarla karşılık vermeyi başardı. «Evet çok iyi olur. Seni nerede bulayım?»

«Şovdan sonra biraz babamla birlikte olacağım, daha sonra odama çekilirim. İçkiye gel.»

«Peki sonra görüşürüz.» Dino'yla Cherry'nin

nereye gittiklerini görebilmek için tam vaktinde Susanna'nın yanından sıvışmıştı. Asansöre biniyorlardı. Yavru gerçekten işlerine yaramıştı, Nico'nun bir sözü üzerine neredeyse canını verecekti.

Bernie hızlı adımlarla dışarı çıktı. Kendi üstüne düşenleri gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Hepsi Nico'ya canı gönülden yardım etmek istiyorlardı.

6

New York'un Kennedy Havaalanı her zamanki gibi keşmekeş içindeydi. Hava bozmuştu, kalabalık yolcu grubu oturmuş şikâyet ederek, uçaklarının kalkmasını bekliyorlardı.

Fontaine Khaled, havaalanına alışlagelmiş gösterişiyle geldi. Cakayla içeri girerken peşinden gelen iki hamal valizlerini taşıyorlardı.

«Zıp Zıp» arkada kalmış, günün birinde havaalanlarında kendisinin de böyle karşılanacağını düşünüyordu.

Resmi görevlilerden biri «Bayan Khaled sizi tekrar gördüğümüze sevindik.» dedi.

«Beni uçağa alıyor musunuz?»

«Tabii, tabii. Yalnız biraz barda bekler misiniz?»

Fontaine sinirlenmişti. «Rötar yok değil mi?»

«Çok az.»

«Aman Tanrım!»

Havaalanı görevlisi yer hostesini yanına çağırdı. «Lütfen Bayan Khaled'i bara götürür müsünüz?»

«Haydi gidelim» Fontaine hükmeden bir sesle «Zıp Zıp» çağırırdı.

Nico'nun uçağı bir saat önce Los Angeles'ten gelmişti. Londra uçağının rötarlı oluşuna biraz can sıkılmıştı. Önemli kişiler salonunda oturmuş, votkasını yudumlarken, kendisini buralara getiren olayları düşünüyordu. Korkudan donuna doldurması gerektiği halde, çok neşeliydi. Tanrım, belki on yıldır kanı donmuştu sanki. Kanı damarlarında hiç bu denli heyecanla akmamıştı.

Bernie çok yardımcı olmuştu. Eğer borçlarını ödeyemeyecekse Nico'nun bir an önce tüymesini de o önermişti.

«Dert anlatmaya kalkıp da vakit geçirme. Derhal buradan sıvış - parayı bul - ve parayı bulana dek onlara izini belli etme» diye ısrar etmişti.

İyi düşünmüştü. Fakat Nico parayı nasıl bulacağını bilmiyordu. Sonra aklına aslında kendisine yakıştıramadığı bir fikir gelmişti. Kadının yüzüğünü çalacaktı. Yüzük kaybettiği paraların değerinde olmalıydı.

Bernie önce onun dalga geçtiğini zannetmişti. Sonra Nico'nun şaka yapmadığını, çok ciddi olduğunu anlayınca, aklını çalıştırmaya başlamıştı. Yüzüğü çal. Foncetti'lere sezdirmeden Vegas'tan sıvış. Yüzüğü sat. Borçlarını öde - ve şişko bayana olan borcu düşün - çünkü Nico kadına olan borcunu ödemekte ısrar etmişti.

Çok garip bir plandı, ama ikisi de başaracaklarından umutluydular.

Dino'nun Cherry'e vurulmuş olması, Nico'yu yakından izlemesine engel olmuştu. Cherry de planı uygulamaya coşkuyla atılmıştı. Bernie bir araba kiraladı - Nico yüzüğü yürütünce, arabaya atladı - ve Los Angeles'in yolunu tuttu - bir kaç parça giysisini valizine koyup - doğruca havaalanına yollandı.

Bernie'nin bir arkadaşı vardı - Hal - Londra'da yüzüğün satışıyla ilgili bağlantıları ayarlayabilirdi. Londra Nico'nun rahatlıkla iş çevirebileceği kadar uzaktı. Foncetti'ler onun Vegas'tan tüydüğünü öğreninceye dek yüzüğü satıp paraları cebine atıp, geri dönebilecekti.

Tabii planın aksak yönleri vardı. Şişko kadın ilacın etkisiyle daldığı uykudan kalkınca, yüzüğünün çalındığını anlayıp, kıyametleri koparabilirdi. Fakat Nico ona asıl ismini söylememişti - zaten ondan kim şüphe edecekti ki? Gazinodan birlikte çıkmamalarına özen göstermişti, birbirlerine olan tek bağları bakara masasında yan yana oturmuş olmalarıydı.

Bernie ve Cherry Vegas'ta kalıp, Nico'nun yokluğunu fark etmeyeceklerdi.

Şimdi Nico bağlantılı uçağının kalkmasını beklerken cebinde duran yüzükle oynuyordu. Ya gümrükte yüzüğü cebinde bulurlarsa ne olacaktı? Bu kötü düşünce de nereden aklına takılmıştı?

Salondan içeri şık, güzel ve kendisinden emin bir kadın girdi. Kırkına yakın, pahalı giysiler içinde ve çok kontrollüydü. Âdeta Nico'nun dişisiydi. Bu düşünceye gülmekten kendini alamadı.

Kadının peşinde ağzının içine düşen atletik vücutlu bir delikanlı vardı. Kadın kendisini dinleyip dinlemeyenlere hiç aldırmadan bağırarak konuşuyordu.

Yüksek sesle «Allahım! ne sıkıcı. Neden bu Allahın belası uçak vaktinde kalkmaz?» diyerek dramatik bir edayla kendisini koltuğa bıraktı. Sırtındaki samur kürkü çıkartıp, ipek çoraplı bacaklarını birbirinin üstüne attı. «Sevgilim şampanya ısmarlasana.»

İçkileri dağıtan kıza Nico «Kim bu Bayan» diye sordu. Kız omuzlarını silkerek «Bayan Khaled. Arap milyonerlerinden birinin karısı. Ona iyi hizmet etmek için emir aldık. Buradan birkaç kez gelip geçmişti. Ve fahişenin biridir.»

Fontaine «Zıp Zıp»ın çekip gitmesini istiyordu. Artık bu çocuk sinirine dokunmaya başlamıştı. Çok zavallı bir hali vardı oğlanın, üstelik bunu belli de ediyordu. Avrupa'ya gitmek istediğini belirtmesi, kendisini nasıl ümitsizce özleyeceğini söylemesi, Fontaine'in de onu özleyeceği düşüncesinde oluşu, sevişmelerinin ne biçim erotik ve şehvetli olduğunu hatırlatması sinirine dokunuyordu.

Fontaine birdenbire «sanırım burada benimle beklemene gerek yok. Biraz yalnız kalıp uyumak istiyorum.» dedi.

«Zıp Zıp» telaşla «Hayır, seni burada yalnız bırakamam. Belki uçuş iptal edilir. Zaten beklemekten sıkılmadım.» dedi.

Tabii sıkılmamıştı. Hâlâ son dakikada Fontaine'nin fikrini değiştirip kendisini de Londra'ya götüreceğini umuyordu.

«Hayır sevgilim, gitmen için ısrar ediyorum. Gereğinden fazla bekledin.»

«Zıp Zıp» inat etti: «Bekleyeceğim Fontaine. Neler olacağını kimse bilmez.»

Fontaine'nin yanıt vermesine fırsat kalmadan, yanlarına gelen hostes uçağın kalkışa hazır olduğunu bildirdi.

Fontaine ayağa kalkıp yakınırcasına «Eh en sonunda» dedi ve «Zıp Zıp»ın omuzuna kürkünü koymasını bekledi.

Oğlan tutkuyla kendisine sarılacakmış gibi hareket edince de «Herkesin içinde olmaz. Benim herkesce bilinen bir adım var» diye yavaşça kulağına fısıldayıp öpmesi için yanağını uzattı.

«Zıp Zıp» telaşla sordu, onun adından çok Londra'ya yapacağı geziyle ilgiliydi: «Beni ne zaman arayacaksın?»

«Pek yakında» diye kısaca yanıtladı.

Nico, Bayan Khaled'in yanındaki koltuğa iki nedenden dolayı oturdu. Birincisi, İngiliz gümrüğünden geçerken, pırlanta yüzüğü haberi olmadan ondan iyi kimse taşıyamazdı. Çünkü hiçbir

gümrükçünün aklına İngiliz bayanı aramak gelmezdi. İkincisi, yolculuk uzun ve sıkıcı olabilirdi. Bayan Khaled Nico'nun zevkine göre biraz geçkinceydi, ama yine de kendisini eğlendirebilirdi ve eğer şansı yaver giderse, vakit geçirmek için bir iki el de tavlâ oynayabilirlerdi.

Nico, yerine oturmadan önce, Fontaine'nin cam kenarına oturmasına özen gösterdi.

Fontaine, şaşırtıcı renkli gözleriyle kendisini tepeden tırnağa süzdü.

Nico, tüm çekiciliğiyle gülümsedi: «İzin verirseniz kendimi size takdim edeyim. Ben Nico Constantine.»

Kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Çok yakışıklıydı, ama Fontaine'nin zevkine göre fazla yaşlıydı, yolculuk süresince canı da hiç konuşmak istemiyordu.

Nico yılmadı: «Ve siz...?»

Kısaca «Bayan Khaled» dedikten sonra: «Bakın, size baştan söyleyeyim, her ne kadar uzun süre birlikte yolculuk yapacaksak da, nazik bir söyleşi yürütemeyecek kadar yorgunum. Anladınız mı, Bay er...»

«Constantine. Tabii anladım. Ama belki size şampanya sunabilirim?»

«Evet, sunabilirsiniz. Ama birinci sınıf yolculuk edenlere şampanyanın bedava olduğunu aklınızdan çıkarmayın.»

«Demek istediğim, Londra'ya varınca. Belki Annabels'te bir akşam yemeği yiyebiliriz.»

Fontaine kaşlarını çattı. Tüm istediği, gözlerini kapatıp uyumaktı. Şimdi kendisine askıntı olan bu adamla nasıl başa çıkacaktı? Yan gözle

yolculara bakıp yandaki koltukta oturan otuz yaşlarındaki vizon paltolu sarışını işaret ederek soğuk bir sesle «Onu dene, daha başarılı olacağını sanırım» dedi.

Nico, onun bakışlarını izleyerek, «Boyalı saçlar, aşırı makyaj, lütfen zevkime hakaret etmeyin» dedi.

Aman Allahım, ne günah işlemişti ki yanına çenesi düşük biri oturmuştu...

Başını çevirip camdan dışarıya bakmaya başladı. Belki de yalnızca kendisini can sıkıan erkeklerden koruması için «Zıp Zıp»ı yanına alsaydı iyi olacaktı.

«Kemeriniz»

«Ne?»

«Uyarı ışıkları yandı, kalkıyoruz».

Oturduğu yerde kıpırdandı, kemerinin öteki ucunu bulamamıştı. Nico anlayınca, eğilip yardım etmek istedi.

Aksi bir sesle «Hayır, kendim yaparım. Teşekkür ederim.» dedi.

Nico donup kalmıştı. Çekiciliğine kapılmayan bir kadın nasıl olurdu? Hiç duyulmamıştı. On yıldır Hollywood'un en iyi piliçlerini seçmişti. Taze, canlı, genç güzeller, gece gündüz demeden, elini salladığı zaman koşmuş gelmişlerdi. Hiçbiri de hayır dememişti. Hepsi kendisine tapmışlardı. Şimdi, ya şimdi... Bu İngiliz karısı. Kendini beğenmiş, ukala, gerçekten baş ağrısıydı.

Ama eğer... pırlanta yüzüğü kadının taşıması gerekecekse onunla bir yolunu bulup dostluk kurmalıydı.

Jumbo jet apronda kalkışa hazırlanıyordu.

Nico, «Sinirli misiniz» diye sordu.

Fontaine ters ters bakıp «Hayır, hiç değilim. On altı yaşımdan beri uçakla yolculuk yaparım. Allah bilir kaç kez uçmuşumdur.» diyerek gözlerini kapadı. Kaç kez uçmuştu. Benjamin'le evlendiği ilk yıl, kocasıyla birlikte tüm yolculuklara katılmıştı. Mükemmel eş rolü oynamıştı. Dünyanın dört bir köşesine yapılan sıkıcı iş gezileri. Neredeyse aklını oynatacaktı. Sonunda Benjamin'e yalvarmış ve kendisini yalnızca çok ilginç yolculuklara götürmesini istemişti. Paris. Roma. Rio. New York. Acapulco. Şahane alışveriş merkezleri. İlginç dostlar. Ve sonra sevgililer... Evet, Benjamin kendisini sevgili aramaya itmişti...

Koca uçağın hızla havalandığını hissetti, ama gözlerini sımsıkı kapalı tuttu. Yanındaki çenesi düşük yol arkadaşına cesaret vermek istemiyordu. Çekici, ilginç bir erkekti. Ama kuşkusuz kendi tipi değildi, çok yaşlıydı. Belki arkadaşı Venessa görse hoşlanırdı, çünkü o biraz geçkince erkeklerden hoşlanırdı.

«İki saatten beri uyuyorsunuz»

Fontaine yavaşça gözlerini açtı. Çok sıcak olmuş ve terlemişti. Ağzında da acı bir tat vardı.

Nico, elindeki şampanya kadehini Fontaine'e uzattı. Şampanyayı susuzlukla yudumlamaya başladı.

«Tavla oynar mısınız?» diye sordu, Nico.

«Tanrım! Demek tavlacısın.» Elinde olmadan gülümsemişti. «Tavla orospusu! Anlamalıydım.»

Nico sırtıttı. «Tavla oyuncusu, evet. Tavla oros-

pusu hayır. Sizi düş kırıklığına uğrattığıma üzül-
düm.»

«Ama tam o tipe uygunsunuz. Allahım, ben-
den bile şık giyinmişsiniz.»

«İşte buna olanak yok.»

Birdenbire birlikte konuşup gülüşmeye başla-
mışlardı. Hostesler şampanya ve yemek sundular.

Fontaine, adamın pek de fena olmadığına ka-
rar verdi. Aslında çok iyiydi. Aradan bunca zaman
geçtikten sonra, normal bir erkekle sohbet etmek
gerçekten çok zevkliydi. O biçimlerden ve genç
aygırlardan usanmıştı. Acaba parası var mı, diye
düşündü. Çok şık giyinmişti. Mücevherleri de zevk-
le seçilmiş, pahalı parçalardı.

Aldırmaz tavırla, «Ne iş yapıyorsunuz» diye
sordu.

Nico gülümsedi, «Ortaklık» diye yanıtladı.

«Çok evrensel, her anlama gelebilir.»

«Evet öyle. Bir yere bağlı kalmak istemem.»

«Hmm...». Soran bakışlarını Nico'ya dikti.

«Ya siz? Bay Khaled nerede?»

«Benjamin Al Khaled artık kocam olma zev-
kinden yoksun. Eski kocam demek daha doğru.
Ama, söz aramızda bunu bilmedikleri sürece her
yerde istediğim saygınlığı görebiliyorum.»

Nico, hayranlıkla süzerek, «Siz her yerde say-
gınlık görürsünüz» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Bakışları birleşti. Hiçbir şeyin söylenmediği,
ama çok şeylerin anlaşıldığı anlardan biriydi.

Fontaine gözlerini kaçırdı. Aman Allahım, bel-
ki uçak yolculuğu, belki fazla yorgunluktan, bir-

denbire kendisini inanılmayacak derecede kızışmış hissetti.

«Bağışlayın» diyerek ayağa kalktı. Tuvalete gidip nasıl olduğuna bakmak istiyordu. Herhalde felaket haldeydi.

Nico, onun arkasından bakakaldı. Süründüğü «Opium» kokusu burnuna çarpmıştı. Lise Maria hep «Jolie Madam» kullanırdı. Allah bilir, ne zamandan beri ilk kez ölen karısını düşünüyordu. Lise Maria geçmişe gömülmüştü, bozulmasını istemediği güzel bir anıydı. Neden şimdi Lise Maria'yı düşünüyordu?

Hostes kız yanına gelip «Bay Constantine filmi izleyecek misiniz» diye sordu.

«Ne oynuyor?»

«THE FURRY. Başrolde Kirk Douglas.»

«Evet, kulaklıkları bırakın.»

«Ya Bayan Khaled?»

«Evet, Bayan Khaled de izleyecek.»

Daha şimdiden kadının adına kararlar vermeye başlamıştı. Onun gibi bir kadınla sevişmek nasıl olur diye merak etti... Uzun süredir esaslı bir kadınla yatmamıştı. Hayatına sürüyle kızlar girip çıkmıştı. Muhteşem tatlı yaratıklar usta yeteneğinin zevkle tadını çıkartmışlardı... Ama yeniden gerçek bir dişiyle... Her şeyi bilen olgun, şehvetli bir dişiyle sevişmek...

Aylakça, acaba parası var mı, diye düşündü. Eğer bir de parası varsa, zevkine doyum olmazdı.

7

Polly Brand uykusunda dönünce, kolu bir insan vücuduna değdi. Korkuyla uyandı. Anımsadı, sırtıtmaya başladı. Elini uzatıp başucundan gözlüklerini aldı, burnunun üstüne yerleştirdi. «Seni daha iyi görebilmek için sevgilim» diye kıkırdayıp parmaklarını yatağın içindeki arkadaşının sırtında dolaştırdı.

«Çekil başımdan...» diye yarı uykulu mırıldandı arkadaşı.

Polly coşkuyla «Oh hadi gel, oyun bozanlık

etme. Havaalanına gidene dek bir kez daha yapmaya vaktimiz var.»

«Ne yapacağız?»

«İşte anlarsın ya» diyerek elini erkeğin uyan aletine götürdü.

Oğlan geri kaçarak: «Uyumam gerek. On dakika daha...»

«Ricky, sana karnını doyuracak bir iş buldum; bana karşı daha minnettar davranmanı istiyorum, hem de çok minnettar.»

«Bu gece seni becerirken istediğin kadar minnettar olurum. Şimdi uyumam gerek»

Polly, onun üstüne çıktı.

«Ricky, bu gece görev başında olacaksın. Bayan Khaled'imiz sabahın erken saatlerine dek kendisini bir eğlenceden ötekine götürmeni isteyecek. Orosu karı hiç uyumaz. Kendini sürekli göstermesi gerek ve senin şoförlük görevin sabahın erken saatlerinde ancak bitecek. Ben de o saatlerde uykuda olacağım. Haydi Ricky, nazlanma; gel sevişelim.»

Ricky istemeyerek, kendisi hazır olana dek Polly'nin üstüne düşen görevi yapmasını bekledi. Daha sonra kızın istediğini yapabilecek duruma gelmişti.

Altı dakika süren dayak atar gibi bir sevişmenin sonunda iş bitti.

Polly, yakınırcasına, «Çok teşekkür ederim» dedi.

«Sabahları formumda olmam,» diye homurdanarak, elini uzatıp saatine baktı Ricky. «Özellikle Allahın belası sabahın beşinde.» dedi.

«S aat yedide havaalanında olmamız gerek. Bayan Khaled'i bekletirsek karı kıyametleri koparır. Yeni patronun çok kaprisli birisidir.»

«Bekleyemez mi? Bulduğun bu işin boktan bir şey olmadığına emin misin?»

Polly, kıkırdıyarak güldü: «Oh aslında işe ba-
yılacaksın. Çok hoşça vakit geçireceksin. Eğer sevgili Fontaine'ini iyi tanıyorsam...»

« yle mi?»

Polly gülerek yataktan  ıktı. «Bekle ve g r, senin için büyük sürpriz olacak... Eğer senden hoşlanırsa... Ondan sonra vay babam vay... Senden hoşlanacağını hissediyorum.»

Fontaine Khaled ve şoför Ricky. Bu düşünce Polly'yi kahkahalardan kırıp geçirdi.

Ricky'de yataktan kalktı: «Gel bakalım. şu şakayı bana da söyle de ben de g leyim.»

«Pek yakında öğreneceksin.» derken Polly tey-
pe bir kaset koydu. Düğmeye basınca odanın ii Rod Stewart'ın sesiyle doldu.  ırıl ıplak, Rod Stewart'ın söylediği şarkının melodisine uyarak beden hareketleri yapmaya başladı.

Ricky birkaç saniye onu s zld kten sonra banyoya girdi. Bu kız çok komikti. İki hafta önce mini - taksisine müşteri olarak binmiş ve sohbete başlamıştı ve daha ne olduğunu anlamadan Ricky görevinden istifa edip Bayan Khaled'in şoförlüğünü yüklenmişti. Zaten mini - takside şoförlük yapmak Ricky'ye göre iş değildi. Gereksiz yere can sıkıcı olaylar oluyordu. Ama  zel arabada şoförlük başkaydı... Eğer gece gündüz Londra'nın için-

de araba kullanılacaksa altınızda fiyakalı bir Rolls Royce olmalıydı.

Polly, kollarını tavana doğru uzattı, sonra yere de irdirdi. Yirmi dört... yirmi be ... Bitti.

Du  almaya   gerek duymadı. Fena alışkanlıktı, ama şimdiye kadar kimse bundan yakınmamı tı. Sirtına tüylü bir angora kazak geçirip, bacağına dar blucinini çekti. Dizlerine dek çıkan çizmelerini de ayaklarına geçirip kısa sert saçlarının üstüne bir tarak oturttu. Makyaj olarak yalnızca dudaklarına parlaticı sürdü. Renkli gözlükleri gerisini tamamlıyordu. Polly güzel sayılmazdı, ama alışılmamış bir çekiciliği vardı. Yirmi dokuz ya ında olduğu halde kendi halkla ilişkiler bürosunu yürütüyordu. On yedi ya ında hayata sekreter olarak atılan bir kız için fena sayılmazdı. Firması Bayan Fontaine Khaled'in diskosu «HOB »nun, ve Bayan Khaled'in her türlü i lerini yürütüyordu. Polly buna pek aldırmıyordu. Her yapt  ı hizmetin karşılığında faturayı biraz daha kabarık tutuyordu. Ricky'yi de bulmuş olması birkaç yüz papel fazla fatura çıkmasına yarıyacaktı.

 ort biçimindeki donuyla banyodan çıkan Ricky, altında « ok kıztım» yazan suaygırı posterine benzemi ti.

«Tanrım. Bu donu nereden buldun?» Polly yine gülme krizine tutulmuştu.

«Küçük kız karde imden ödünç aldım.» Ricky aynaya doğru yürüyüp hayran bakışlarla kendisini izledi. «Bana yakı ıyor değil mi?»

«Evet, çok yakı mı . Maskaraya d nm   n.»

Ricky kaşlarını çattı: «Yalnızca  akaydı. G -

lerek dönuna etmenin anlamı yok.»

Polly gülmemeye çalıştı: «Erkeklerin böyle şeyler giydiklerini sanmazdım.»

Ricky, kendini beğenmiş bir edayla başını havaya kaldırıp telaşla pantolonunu bacağına geçirdi.

Polly, arkasına dayanmış, kısık gözleriyle Ricky'yi inceliyordu. Çok güzel bir vücudu vardı. İnce, uzun, kaya gibi sert baldırları ve karnı, ve küçük taş gibi bir kıcı. Seksi, seksi bir yüzü, kirli sarı saçları. Ve canı isterse doğal bir coşkuyla sevişirdi. Sapıklıkları da yoktu. Ne esrar içer, ne de kokain çekerdi. Seviştiği kadını yatağa bağlayıp eziyet de etmezdi. Belki yatak oyunlarının ne olduğunu bile bilmiyordu.

Fontaine Khaled... eğer isterse... Ricky'e bayılacaktı.

Uçak kocaman kanatlarıyla İngiltere'ye doğru yol alırken içerisi kararmıştı. Film bitmiş, yolcuların çoğu da uykuya dalmıştı.

Fontaine uyumuyordu.

Nico da uyumuyordu.

İkisi el peşrevine girişmişlerdi, lise öğrencileri gibi.

Öğrencilik yıllarında yapılan kaçamakların heyecanını kim unutabilirdi ki? Süveterlerin ve eteklerin altına kayan eller. Dudaklar, diller, dişler. Başka bir kulağı araştırmanın erotikliği. Usulca meme uçlarının okşanmasının verdiği sonsuz zevk heyecanı.

Fontaine, kendisini kıpkırmızı kesilen on beş yaşındaki bir kız gibi hissediyordu. Akıl almaz bir

heyecandı. Nico da uzun süredir unutmuş olduğu bir heyecanla dolup taşıyordu.

Dokunabilmek, ama istediğiniz kadar değil. Hissetmek, ama tam anlamıyla değil.

Uçakta sevişmenin kolay olduğunu söyleyen her kimse aptal olmalıydı. Fevkalade zordu. Ama doğrusu çok erotikti. Çok da eğlenceliydi. İkisi de uzun süredir seksin bu denli eğlenceli olabileceğini unutmuşlardı.

«Bayan Khaled, seni Londra'da elime geçirince, uzun zaman, büyük bir mekân ve lüks bir yatak istiyorum» diye Nico kulağına fısıldadı. Parmakları baldırlarının üstünde dolaşıp donun paçasından içeri kaymak üzereydi.

Fontaine'in eli Nico'nun pantolonunun fermuarını açmaya çalışıyordu. İpek donunun içindeki erkekliğinin kabardığını hissetti.

«Oh, evet Bay Constantine, sanırım istediklerinizi yerine getirmek çok kolay.»

Hostes kız yanlarından telaşla geçmişti. Acaaba neler olduğunu görmüş müydü? İkisi de yerlerinden kımıldamadan oturdular.

«Vücudunu çıplak görmek istiyorum» diye Nico fısıldadı. «Çok güzel vücudun olduğunu biliyorum.»

Fontaine onun dudaklarının çevresini diliyle yaladı: «Nico, lütfen her kadına söylemeye alıştığın saçmalıkları bana söyleme. Klasik cümlelerini bana yutturmaya çalışma. Benim yanımda mükemmel beyefendi pozları takınmana gerek yok.»

Nico, kadının kendisinin ne olduğunu anlamış olmasına sevindi. «Seni düzmek istiyorum» di-

ye mırıldandı. «O güzel vücudunu düzmek istiyorum.»

Tanrım, Lise Maria'dan sonra ilk kez bir kadına duygularını istediği gibi açabiliyordu. Fontaine haklıydı, ağzını açınca saçma sapan mükemmel beyfendi sözleri akıyordu.

«Evet, şimdi daha iyi,» diye Fontaine içini çekti. «Benimle doğru konuşmanı duymak istiyorum, bana numara yapma.»

Dudakları şehvetli oyunlar oynuyordu. Daha sonra camdan içeriye ağaran günün ışıkları dolmaya başlayınca oyuna son verip giysilerini düzelttiler, toparlandılar.

Hostes kız dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kahvaltı sersivi yaptı. Yaptıklarını görmüştü; açıkça söylemek gerekirse kıskanmıştı. Uçakta yolcular arasında bu gibi sahneler görmemiş değildi. Ama Nico gibi bir beyfendinin... İşte, Khaled gibi bir orospunun yanına oturmamış olsaydı... Herhalde, kimbilir belki de Nico'yla kendisi hoşça vakit geçirecekti?

Fontaine kızarmış ekmegin ucundan ısırıp bulaşık suyu gibi kahvesini yudumladı ve Nico'ya gülümseyerek: «Bu...»

Nico, parmaklarını dudaklarının üstüne basarak, «Sen de bana erkeklere oynadığın saçma numaraları yapmaktan vazgeç.»

«Ama neydi.»

«Çok güzeldi.»

Aptalca birbirlerine sırttılar.

Sonunda Fontaine, «Gidip kendime çekidüzen vereyim» dedi. «Biraz makyaj yapıp saçlarımı

taramalı, tepeden tırnağa düzelmeliyim.»

Fontaine yanından kalkıp gittikten sonra, Nico'nun aklına kadınla samimiyeti neden ilerletmiş olduğu geldi. Ama şimdi bu düşüncesi eskisi kadar önemli değildi. Ne var ki yüzük hâlâ cebindeydi ve ne yapacağını bilemiyordu. Fontaine'den rica etse, kadının bunu gümrükten geçirmekte sakınca görmeyeceğini biliyordu. Ama neden onu da işin içine karıştıracaktı? En iyisi, kadının yaptığından haberi olmamasıydı.

Fontaine makyaj çantasını yanına alıp el çantasını koltuğun üstünde bırakmıştı. Sakin olmalıydı. Çevresine bakındı. Yandaki koltukta oturan vizon mantolu, saçları sarı boyalı kadın, yanında oturan, beşinci kez evlenmek üzere Londra'ya giden sarhoş yazarla derin bir söyleşiye dalmıştı.

Nico, el çantasının ağzını açtı. Çok kolay olmuştu. Çantanın fermuarlı gözüne yüzüğü atıverdi. İş bitmişti.

Fontaine, saçlarını geriye toplamış, güzel yüzünü meydana çıkaran hafif bir makyaj yapmış, geri döndü. Nico'ya gülerek «Yere inmeden önce bir sigara içebilecek vaktimiz var mı?» diye sordu.

Ricky, gümüş rengi büyük Rolls Royce'u çilingircasına sürüyordu.

Polly, sabahın erken saatinde içtiği esrarlı sigaranın keyfini çıkarırken Ricky'yi uyardı: «Bayan K. sen arabayı kullanırken hız kısıtlamasını kendi koyar. Sakın bunu aklından çıkarma.»

Ricky, altı kez, «Ne biçim bir karı» diye sordu. «Oh! onu ya çok seversin ya da nefret eder-

sin. Geçinmesi zor bir kadındır. İkisinin arasını bulmana olanak yok. Tipik ikizler burcu; canının istediğini yapar, duymak istediğini duyar.»

«Hâlâ çok parası var mı?»

Polly omuzlarını silkti: «Kimbilir? HOB0 eski günlerdeki kadar iş yapmıyor, ama eski kocası yüklüydü... Ricky, gözünü aç, neredeyse yanından geçen arabaya çarpıyordun. Sen şoförsün, otomobil yarışçısı James Hunt değilsin. Ha, sakın unutma. Bayan Khaled'in yanında bana da Bayan Brand diye seslen. Şoför olarak işe aldığım adamla düzüştüğümü bilmesine gerek yok.»

«Londra'ya hoş geldiniz Bayan Khaled». Havvaalanı görevlilerinden birisi Fontaine'i karşılamış ve kolayca önemli kişilere ayrılan yoldan kendisini geçirivermişti. Adam elinden makyaj çantasını almış, taşıyordu. «Buradan Bayan Khaled. Her şey yolunda. Bana pasaportunuzu verir misiniz lütfen...»

Nico'yu görebilmek için çevresine bakındı. Yabancı pasaportlular sırasının en arkasında duruyordu.

Elini sallayıp, ona bir öpücük gönderdi, ve İngiliz pasaportu taşıyanlar bankosundan geçip gitti.

Nico çok etkilenmişti. Arap milyoneriyle hâlâ evli olsun veya olmasın kadın neyin nasıl yapılacağını iyi biliyordu. Ne akıllılık etmişti de yüzüğü onun çantasının içine atmıştı. Gümrükteki görevlilerden hiçbiri onu durdurmaya cesaret edemezdi.

Gece onu nereye götürebilirim diye düşündü.

Yıllar var ki Londra'ya gelmemiştir. Fakat en güvenilir yer Annabels'di, daha sonra belki Clermont'ta biraz kumar oynayıp, sonra sevişmeye giderlerdi. Gecenin her yönden çok heyecanlı geçeceğini umuyordu.

Fontaine, Polly'i gördüğüne çok şaşırması gibi yaptı. «Sevgilim bu kadar erken kalkıp buralara gelmemeliydin? Zahmet ettin.»

Polly eğer zahmet etmemiş olsaydı Fontaine'nin bunu hiç unutmayacağını biliyordu.

Her zamanki gibi birbirlerini içtenliksiz öpücüklerle kucakladılar.

«Çok güzelsin» diye Polly çığlık attı. «Amerika'da hoşça vakit geçirdin mi?»

«Aslında çok kötüydü. Beni soyup soğana çevirdiklerini duymadın mı?»

Arabaya doğru yürürlerken Ricky kapıları açmış saygıyla patronunu bekliyordu.

«Hayır. Çok fena. Ne oldu?»

«Silip süpürmüşler. Her şeyi, her şeyi yürütmüşler.»

«Ya mücevherlerin?»

«Hayır mücevherlerim. Allaha şükür - bankadaki kasamda kilitliydim.»

Ricky arabanın kapısını kapattı. Demek ünlü Bayan Khaled buydu? Gerçekten enfes bir mahlûktu. Polly onun yanında çürümüş halata benzermişti.

Nico tam yirmi beş dakika sırada bekledi. Çok can sıkıcı olmasına karşın, her yabancı memleket girerken yapılması gereken işlemlerdi.

Gümrükte kendisini alakoymaları da doğaldı. «Çok pahalı bir kaçakçıya benziyorsun» Lise Ma-

ria kendisine böyle demişti, sonra da eklemişti «Aman sakın değişme, bu halini çok seviyorum».

Gümrük muayene memurları nazik fakat sertler. Vuitton valizlerinin her biri teker teker açılıp arandı. Nico birkaç dakika kendi üstünü başını da aramalarından korktu, ama şansı yaver gitmişti, üstünün başının aranması utancından kurtulmuştu.

En sonunda gümrükçülerin elinden kurtulup serbest kalmıştı. Fontaine'nin kendisini beklediğini umut etti - uçakta şoför ve arabasının kendisini gelip alacağından söz etmişti. Ama görünürlerde yoktu. Çoktan gitmişti. Kadının sokak ortasında durup da kimseyi beklemeyeceğini anlamalıydı.

Allah kahretsin! Çok can sıkıcıydı. Yüzüğü olabildiğince erken ele geçirmeliydi. Ya kadın çantasında yüzüğü bulursa ne olacaktı? Pek de hoşagiden düşünce değildi ama blöf yapamazdı - acaba doğruyu söylese miydi - yüzüğü çaldığını saklayıp - yalnızca gümrükten yüzüğü geçirmesi için kendisine yardımcı olduğunu söyleyebilirdi. İyi iş çevirmişti. Valizlerini nasıl da didik didik etmişlerdi.

Belki Fontaine meseleyi duyunca çok gülecekti.

Yine de... yüzüğü bulmaması iyi olurdu... onu bir an önce görmesi gerekiyordu.

Elini sallayıp bir taksi çağırdı ve Lamont Otel'in adresini verdi. Lamont tam kalınacak yerdi - sessiz, tam İngiliz kokan, Connaught'ın mutfağıyla yarış edebilecek tek yerdi.

«Vay canına, dostum» diye taksi şoförü burununu kıvırdı. «Yani senin de hiç valizin yokmuş?»

8

Cherry'nin Dino'la birlikte olduğu ilk gece mekanik bir olaydı. Dino kendisini Forum otelinin en üst katındaki daairesine çıkarmış, manzarayı göstermiş - Cherry manzaraya hayran kalmıştı. Ekzotik bir içki yapmış - Cherry'de bunu içmişti. Ve iç gıcıklayıcı sesiyle şarkı söyleyen Barry White plaklarını çalmıştı - müzik Cherry'nin çok hoşuna gitmişti. Ve Dino hücumu geçmişti.

Cherry uzun koyu renkli kirpiklerini mavi gözlerinin üstünde kırpıştırarak uysal sesle «Ben

tanıştığım erkekle ilk çıkışında yatağa girmem» deyivermişti.

Dino «Ne?» diye bağııvermişti.

Cherry tatlı küçük kız çocuğu sesiyle devam etti, «Senden çok hoşlandım ve sana hayran kaldım. Fakat bu gece seninle sevişemem bu prensiplerime aykırıdır.»

«Prensiplerin mi? Allahın belası prensiplerini unutuver» diye Dino söylendi.

Cherry kararlı sesle «Bana kızma, yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptırmaya hiç hakkın yok.» dedi.

Kızın o muhteşem vücudunun her noktasını ayrı ayrı gözden geçirip, hayatta ilk kez bir kadın tarafından istenilmediğini anladı. Kıza sahnede iyi bir iş bulacağına söz veremezdi. Servis yapan kızlardan da olmak istemiyordu. Eğer kıza para verecek olsa yüzüne fırlatacağını biliyordu. Ama babası kendisine iyi bir şey öğretmişti - her kadının bir fiyatı vardı - aklını iyi kullanan zeki bir erkek kadının fiyatının ne olduğunu kısa sürede bulurdu.

Dino boğuk sesle «İstediğin nedir?» diye sordu.

Cherry sarı buklelerini sallayarak «Hiçbir şey» diye yanıtladı. «Fakat senin yanında olmaktan zevk duyuyorum, eğer istersen geceyi seninle birlikte geçirebilirim - ama bana söz ver yapmak istemediğim bir şey için beni zorlamayacaksın.»

Kadınlarla olan bunca deneylerinde başına ilk kez böyle bir iş gelmişti. Dino donup kalmıştı. Âdeta büyülenmişti de Hem de kıza âşık olmuştu.

Geceyi öpüşmeyle, okşamayla, yan yana yatıp geçirdiler. Cherry giysisini çıkarmış dantelli iç gömleği ile kalmıştı. Kızın bu hali benim diyen erkeklere bile kalp krizi geçirtirdi. Dino slip donun üstüne bir bornoz giyip sıkıca kuşağını beline bağlamıştı.

Başına gelenlere bir türlü inanamıyordu. Kasıklarında acı veren sancıyla uykuya daldı, sabahın yedisinde aynı acıyla uyandı.

Cherry yanında derin bir uykuya dalmıştı, sarı saçları masum yüzünün iki yanına yayılmış, bacakları hafifçe aralanmış, yukarıya sıyrılan gömleğinin altından dantel donu gözüküyordu.

Dino'nun canına tak demişti. Kızın üstüne atlamıştı hemen.

«Dino, söz vermiştin.»

«O dün geceydi. İlk buluşmamızdı. Şimdi ikinci buluşmamız ve artık benim düdüğüm öter.»

Cherry itiraz etmedi. Uzun güzel bacaklarını Dino'nun beline sarıp derin derin içini çekti. Nico şahane bir erkekti - fakat açıkça belirttiği gibi-Cherry onunla birlikte geleceğin nasıl olacağını bilemiyordu. Dino ise başka meseleydi...

Aşağı yukarı her şey yaptıkları plana göre gidiyordu.

Bernie bir küme fişi kırmızının üstüne koyup topun siyahın üstüne konuşunu gözledi. Rulet. Ne biçim oyundu. Neden burada masanın başında durmuş vakit öldürüyordu?

Saatine baktı. İki olmuştu. Nico yola çıkmış olmalıydı.

İçkileri taşıyan servisci kıza baktı. Bütün gece kızın kendisiyle ilgilenmesini beklémemişti.

Bir viski daha getirmesi için işaret etti, acaba şu kıızı ayaküstü becerse mı diye aklından geçirdi. Ama sonra vazgeçti. Akı başka yerlerde olunca cinsel ilişkiler tüm enerjisini alıp götürüyor ve düşünme melekelerini kaybediyordu.

Tam bu sırada isminin anons edildiğini duydu, ve - Tanrım şimdi boku yedik diye düşündü.

Koşarak telefona gitti. Telefon eden Susanna'ydı, fitil gibi sarhoştı.

«Yukarıya bir içki içmeye geleceğini düşünmüştüm,» diyerek kıkır kıkır, güldü, «veya başka şey...»

«Hey», şimdi ne yapacaktı? Zaten Susanna'yla başı yeterince dertteydi. «Daha önce sana telefon ettim, ama zannederim odanda yoktun.»

«Hayır babam bir parti verdi» diyip hıçkırdı. «Onbeş o biçim, yirmi orospu ve haydutların yarısı.»

Babasını yalnızca sarhoş olduğu zamanlarda aşığıldardı. Ve babasının bencil, orospu çocuğunun teki olduğunu söylerdi.

Bernie vakit kazanmak için «Eğlenceliymiş.» dedi.

«Hayır değildi. Feci partiydi» Duraksadı, sonra sesi inceliş seksi kişnemeye dönüştü «Haydi yukarı gel Bernie, eski günlerin hatırı için. Oturup... konuşuruz.»

Eh bok canına! ne kaybederdi ki?

Hem, Susanna Hollywood'da ağzıyla bir erkeği en iyi tatmin eden tek kadındı.

Cherry'le Dino sabahı birlikte yatağın içinde geçirdiler.

Uzun uzun konuştular. Birbirlerini daha yakından tanımanın olanaklarını araştırdılar. Eğer Dino'nun babası oğlunu yanına çağırmamış olsaydı, bütün günü yatakta geçireceklerdi.

Dino odadan çıkmadan önce Cherry'ye ne yapması gerektiğini söyledi: «Hemen Nico'nun daire-sine git, eşyalarını topla ve ona veda edip buraya gel.»

Nico'nun ismini duyunca Cherry'nin içi sızladı. Eğer Dino'yla birlikte yaşayacaksa ona bağlılık göstermesi gerekmez miydi? Belki de Nico'nun sıvışıp gittiğini söylemeliydi... Ama Nico'ya da yardım edeceğine söz vermişti... Onun başına kötülük gelsin istemezdi...

Dino, beyaz pantolon, siyah gömlek ve beyaz spor bir ceket giydi. Las Vegas'ta herkes böyle giyinirdi.

Cherry yatağın içinde sarı saçları omuzlarına dökülmüş oturuyordu. Utançla «Dino sen hiç evlendin mi» diye sordu.

Dino aynadaki görüntüsüne bakarak hayranlıkla sırtıttı.

«Ben mi? Yok hayır evlenmedim.»

«Niçin evlenmedin?»

«Eh işte... aman... Bilmiyorum...» Neden evlenmemişti? Belki evleneceği birini bulamamıştı. Yatağında yatan Cherry'e baktı. Kız... çok tatlıydı... Onu bir lokmada yemek istedi. Sonra yüzündeki gülümseme iyice yayıldı, daha sonra onu yiyecekti.

Cherry, Dino'nun kendisini izlediğinden habersizmişcesine yataktan kalktı, veya Dino öyle zannetti.

İşte vücut dediğin böyle olurdu. İncecik altın gibi. Yumuşak ve diri.

Banyoya doğru yürüdü, kapının önünde durup tatlı tatlı gülerek Dino'ya doğru döndü, yavaş sesle «Ben evlenmek istiyorum, sen istemiyor musun» diye sordu.

Bernie ertesi sabah altıya kadar Susanna'nın pençelerinden kendisini kurtaramamıştı. Kör karanlıkta sendeleyerek, kanlı gözlerle yorgunluktan bitmiş bir halde odadan dışarı çıktı. Bütün gece birbirlerine olan duygularından söz edip çılgınca sevişmişlerdi.

Aceleyle Nico'nun dairesinden içeri girip kendisini yatağın üstüne attı.

Telefonla Nico'yu aramaya fırsat bulamamıştı, ama inşallah bu saatlerde Nico Londra'ya giden uçağa binmiş olmalıydı.

Şimdi yapacak tek iş Nico'nun hâlâ Las Vegas'ta olduğu numarasını çevreye yutturmaktı...

Bernie giysileriyle yatağın üstünde uykuya daldı.

Bernie uykuya dalarken Bayan Costello da uyandı. Sanki birisi başına tokmakla vurmuş gibi hissediyordu, hâlâ giyinik olduğunu görüp çok şaşırdı.

Bir gece önceki olayları anımsamaya çalıştı... Ama anımsayamadı, beyni sanki sisler içine gömülmüştü.

Hayal meyal çok cazip bir beyefendiyi anımsıyordu... Şampanya.. Ve bir hayli de para kazanmamış mıydı...?

Kazandığı paralar. Yatağın içinde oturmaya çabaladı ve ışığı yaktı.

Kazandığı paralar düzgün bir şekilde yatağın baş ucundaki komodinin üstünde duruyordu. Eğer hafızası kendisini yanıltmıyorsa on sekiz bin dolar kazanmıştı. Paraların yanında bir not vardı...

«Madam, siz çok çekici, cana yakın bir hanımefendisiniz - ve başı derde giren bir beye yardım etmekten çekinmeyeceğinize eminim. Sizin pırlanta yüzüğünüzü ödünç aldım - kısa süre sonra borcumu tamamen ödeyeceğim... Bu meselede bana yardımcı olup polise haber vermezseniz sevinirim...»

Bayan Dean Costello gülmekten kırılıyordu. Vay canına kendini beğenmiş orospu çocuğu. Ne cüret. Hem de ne cüret.

9

Fontaine, Chelsea'deki evini biraz ufak buluyordu. Boşanma anlaşmasında Benjamin Belgravia'daki konağı almış, Fontaine'e de bu gösterişsiz ev kalmıştı.

Aslında ev hiç de gösterişsiz değildi. Beş yatak odası, üç salon ve güzel bahçesiyle gösterişli bir evdi. Ama içinde kapalı yüzme havuzu, saunası, özel sineması, asansörlü, damdaki manzaralı bahçesiyle Belgravia'daki konağın konfor ve lüksü olmadığından Fontaine bu evi beğenmiyordu.

New York'a gitmeden önce Fontaine yeni evini aceleyle çok şık ve güzel döşemişti. Ama bu evde Fontaine'in eski sadık hizmetçisi Bayan Walters'den başka kimse yaşamıyordu. Ev fazla kullanılmadığından küf ve hafif kedi sidiği kokusu sinmişti.

«Tanrım» diye bağırdı. «Ne halt etmeye bu evi havalandırmadınız? Niçin vazolarda taze çiçekler yok?»

Polly omuzlarını silkti. Fontaine'in ev işleri kendisini ilgilendirmiyordu.

Fontain, «Bayan Walters» diye bağırdı.

Yaşlı kadın mutfaktan çıkıp koşarak geldi. «Evinize hoş geldiniz, Bayan Khaled» diye konuşmaya başladı.

Fontaine onun sözünü kesip yakınmalarını sıralamaya başladı.

Ricky valizlerin bir kısmını taşıyarak kapıdan içeri girdi.

Polly ona göz kırpınca, oğlan kaşlarını çattı.

«Sana kadının kolay birisi olmadığını söylemiştim...» diye, Ricky yanından geçerken usulca mırıldandı.

Nico, Lamont Oteli'ne gidip kendisine bir daire verilmesini istedi.

Arkaya bakan küçük bir daireyi Nico'ya verdiler.

Valizlerini taşıyan hamalın eline beş İngiliz lirası bahşiş verip, «Bir dakika bekle» diyerek telefonu aldı ve çok acele otel müdürüyle görüşmek istediğini bildirdi.

Otel müdürü, Bay Graherne, on dakika sonra Nico'nun yanına çıkabildi. Zayıf, huzursuz bir adamdı, Şu anda bütün derdi, otelin mutfağındaki görevlilerin işi toptan bırakıp kendisini yüzüstü bırakıp gidecekleri korkusuydu. Sabahın erken saatlerinde aŐı yamağıını bonfileleri alarkan yakalamıŐ ve kovmuŐtu. Oğlan aldığı etleri dışarda çöplerin yanında duran yordakısına verirken yakalanmıŐtı. Sonuçta mutfaktaki öbür görevliler, ya hırsızın işinin başında kalacağıını ya da toptan işten çekileceklerini dayatmıŐlardı. Bay Graheme ne yapacağıına karar verememiŐti.

«Evet efendim, sizin için ne yapabilirim?» diye sert bir sesle Nico'ya sordu. Sesinin hafifçe sert çıkması, içinde bulunduğu zntdendi.

Nico, eliyle çevresini gösterip sıcak bir sesle, «ok güzel, çok rahat» dedi. Sonra Bay Graheme'nin yanına yaklaşıp bir puro uzattı. Kolunu dost bir tavırla omuzuna koyup, «Bay Graheme. Otelinizde ilk kez kalıyorum. Beverly Hills'deki dostlarım bana burasını çok vmŐlerdi. Ama aslını sorarsanız... benim gibi bir adam için böyle bir daire... Belki Connaught'a yerleŐmem gerekecek.»

On beş dakika sonra Nico otelin en iyi daire-sine yerleşmiş bulunuyordu.

Bay Graheme paranın kokusunu çok uzaklardan alırdı. Nico'nun da bonkör bir müşteri olduğunu anlamıştı.

Polly'i başından savdıktan sonra, Fontaine, Londra'daki en iyi arkadaşı Venessa Grant'a vakit yitirmeden telefon etti.

«Yorgun, bitkin geri geldim» diye dramatik bir şekilde döndüğünü haber verdi. «Şekerim, seni bir an önce görmek istiyorum. Bu gece birlikte yemeğe çıkmaya ne dersin?»

Venessa tereddüt etti. Kocasını Leonard'la akşam yemeği için başka planları vardı. Ama Fontaine bir kez bir şeyi aklına koydu mu ona karşı koymak saçmaydı.

«Evet, fena olmaz.» dedi.

«Fena olmaz mı» diye Fontaine homurdandı. «Aman ne candan hoşgeldin diyorsun!»

«Senin gelecek hafta döneceğini sanıyorduk.»

«Evet, biliyorum, biliyorum. Ama soygundan sonra planlarımı değiştirmem gerekti.»

«Ne soygunu?»

«Sevgilim, duymadın mı? New York'ta tüm gazeteler soygundan söz ettiler.»

Uzun süre konuşup nerede ve ne zaman buluşacaklarına karar verdiler. Sonra Fontaine, «Sen ya da Leonard, Nico Constantine diye birini tanıyor musunuz? Amerikalılaştırmış Yunanlı, sanırım Beverly Hills'de yaşıyor.»

«Hayır, bu ad bana hiçbir şey anımsatmadı. Kim bu adam? Genç sevgililerinden biri mi?»

«Hayır canım, genç değil, olgun bir erkek.»

Venessa güldü! «Ne o, zevklerini değiştirdin mi? Adam zengin mi?»

«Pek iyi bilmiyorum... Belki...»

«Bu gece bizimle beraber olacak mı?»

«Hayır canım. Bugün İtalya'dan genç ve yakışıklı Kont benim için Londra'ya geliyor.»

Venessa içini çekti. uzun yıllardır evli ve bir-

kaç çocuk sahibiydi! «Bazen seni nasıl kıskanıyordum bilsen...»

«Biliyorum» diye Fontaine kısaca yanıtladı, «eğer iyi bir kız olursan onunla işimi bitirince sana aktarırım. Yirmi altı yaşında ve kuduz bir köpek gibi azgın.»

Nico, birdenbire Fontaine'i nasıl bulacağını düşündü. Kendisini havaalanında bekleyeceğinden o kadar emindi ki, kadına telefon numarasını sormaya gerek duymamıştı. Aptallık etmişti. Ama kadınlar genellikle kendisini beklerlerdi... Uçaktaki o unutulmaz tatlı erotik dakikalardan sonra Fontaine'in kendisini beklemeden çekip gideceğini hiç düşünmemişti... Pasaport denetimi ve gümrükten kurtulup çıkması bir saat sürmüştü... Ama yine de... hiç olmazsa kendisine bir mesaj bırakabilirdi.

Otelin danışmasına telefon edip kadının adını verdi ve telefon numarasıyla ev adresinin bulunmasını istedi.

Yarım saat sonra Benjamin Al Khaled'in Londra'daki ofisinin numarasını buldular. Soğuk sesli sekreter kadın, hiçbir surette kendisine eski Bayan Khaled'in telefon numarasını ve de adresini veremeyeceğini belirtti. Eğer Bayanla ilişki kurmak istiyorsa ofise yazacağı mektubu hanımefendiye iletteceğini de sözlerine ekledi.

Nico, telefonda tüm sevimliliği ile -pek gayret göstermeden- kadını tatlılıkla yola getirip Fontaine'in telefon numarası aldı.

Ve hemen Fontaine'e telefon etti. Telefona ya-

nıt veren hizmetçi kadın, Bayan Khaled'in uyuduğunu ve rahatsız edilmemek istediğini söyledi.

Adını ve telefon numarasını bırakıp kendisini aramasını rica ettiğini belirten bir not yazıyordu. Daha sonra otelin çiçek evinden bir düzine kırmızı gül ısmarlayıp «Unutulmaz bir uçuştun, ne zaman birlikte yere iniyoruz? Nico» yazılı bir kartı çiçeklere ilaştirdi.

Sonra Hal'e telefon etti, Bernie'nin Londra'daki arkadaşını hiç tanıımıyordu. Hal Londra'da herkesi tanırdı ve her olup bitenden haberdardı. Yüzüğü ondan başka biri satamazdı, tabii yüzüğü geri alınca Hal aracılığıyla sattıracaktı.

Hal ile daha sonra bir barda buluşmayı kararlaştırdılar.

Nico, otelin kat hizmetçisini çağırdı. Kendisine özel bir hizmetçi bulmanın zamanıydı. Böylece görünüşüne başka bir hava verecekti.

Fontaine bütün gün uyudu. Saat yedide Bayan Walters kendisini uyandırınca, gece eğlenceleri başlamadan önce yapacağı milyonlarca işe koyuldu.

«Bay Nico Constantin aradı,» diye Bayan Walters haber verdi. «Kont Paulo Rispollo adında bir bey daha aradı, ikisi de kendilerine telefon etmenizi bekliyorlar.»

Fontaine'in banyosunu hazırlamaya başladı. On yıldan fazladır yanında çalışıyordu ve onu çok iyi anladığını sanıyordu. Ama Fontaine'e dayanmak çok zordu. Çünkü öfkeli sinir krizlerine, anlamsız isteklerine kolay dayanılmazdı.

Fontaine, Bayan Walters'in eline bir telefon

numarası tutuşturarak: «Konta telefon et, saat dokuzda gelip beni almasını söyle. Eğer Bay Constantine yine telefon edip ararsa dışarı çıktığımı söylersin.»

«İki bey de çiçekler göndermişler», diye Bayan Walters sözlerini sürdürdü. «Bay Constantine'den üç düzine kırmızı gül, Kont Rispollo'dan ise bir kutu orkide geldi. Yeni şoförden saat tam sekizde kapıda hazır olmasını istedim. Kontu otelinden alması için arabayı yollayayım mı?»

Fontaine, «Evet, yollasan iyi olur. Kontun burada arabası olduğunu sanmıyorum» dedi. Üstündeki ipek geceliğini çıkartıp gerindi.

Bayan Walters telaşla odadan dışarı çıktı ve Fontaine tatlı, sıcak suyun içine gömüldü.

Kont Paulo Rispollo, gençti, yakışıklıydı. Ne var ki zavallının parası yoktu. Ama Fontaine'e çılgıncasına âşıktı. New York'ta tanışmışlardı ve oğlan kendisine delicesine tutulmuştu. Galiba hem o biçimdi, hem de kadınlarla yatmaktan zevk alıyordu. Ama yatakta çok iyiydi. Zaten önemli olan da yatakta geçerli olmasıydı, değil mi? Hem kendi görüntüsü içinde çok iyiydi... genç, yakışıklı kavalie... Özellikle soyluluk sanı olan biri.

Bir an, Nico Constantin'i düşündü, ama hemen onu aklından çıkardı. Adamın kendisine tehlikeden başka bir şey getirmeyeceğini hissediyordu. Hem ne zamandan beri kendisinden yaşlı erkeklerle çıkmaya başlamıştı? Ne sıkıcı fikirdi? Kimin çene çalmaya gereksinimi vardı? Tüm istediği genç, güçlü, güzel vücutlardı. Başka takıntılara gerek yoktu, yalnızca cinsellik istiyordu. Bazen hesabı

kendi ödemesi gerektiği halde... aman ne yapalım, hayat işte buydu, değil mi?

Hal'le buluşuncaya dek Fontaine'in kendisine telefon etmemiş olmasına çok sinirlenmişti. Sinirlenmekten de öteye, bir an önce yüzüğü geri alması gerekiyordu.

Hal, kırk yaşlarında, Londra'da çalışan sevimli bir Amerikalıydı. Eğer eski tip erkeklerden hoşlanıyorsanız, çok da çekiciydi. Her zaman kafası iyiydi ve güzel giyinirdi. Özelliği, paralı yaşlı dulları kovalamaktı.

Nico'yu sevinçle karşılayıp Bernie'nin nasıl olduğunu sordu. Ağzının içinden: «Mal nerde? İyi bir müşteri buldum, elden kaçırmak istemem. Ben de yüzdeyle çalışıyorum, yüzde beş senden, yüzde beş de alıcıdan.» Bu senin işine gelir mi?»

«Tabii, neden olmasın? Ama ufak bir sorun var. Uçakta bir hanıma rastladım. Yüzüğü onun gümrükten geçirmesinin daha güvenceli olacağını düşünmüştüm. Ve yüzük hâlâ o hanımda» diye açıkladı Nico.

Hal, yüzünü buruşturdu: «Anladığım kadarıyla zaman senin için çok önemli.»

«O kadını bulmaya çalışıyorum... Bütün gün aradım... Adı Fontaine Khaled...»

Hal, ıslık çaldı: «Buzlar kraliçesinin ta kendisi. Geri mi döndü?»

«Onu tanıyor musun?»

Hal güldü: «Tabii tanıyorum. HOB0'nun sahibesidir. En yakın arkadaşım Tony orasını yönetirdi. Bu Bayan Khaled'in bazı özel zevklerine de yardımcı olmayı ihmal etmezdi. Şimdi başına ge-

len tatsız bir olayı unutmak için LA'de yaşıyor. O karının seninle ne ilişkisi var? Onun yaş düzeyine göre fazla yaşlısın.»

«Onunla ne ilişkim mi var» diye Nico öfkeyle sordu. «Benim için de kadın biraz yaşlı.»

«Yüzükten haberi var mı?»

«Hayır yok. Çantasının içine saklamıştım. Sabahdan beri onunla konuşmaya çalışıyorum...»

«Üzülme. Bu gece onu göreceğiz. Bayan Khaled'in ilk gideceği yer HOB0'dur. Ve ona HOB0'da hoşgeldin diyeceğiz.»

«Yeni bir Tony'ye gereksinmem var» diye Venessa fısıldadı. «Franco iyi hoş ama burayı yönetmiyor.»

Fontaine, gözlerini, yarı boş restoranın içinde dolaştırdı. HOB0'ya gelen bu müşterilerin hiçbirini tanıımıyordu; iç kapayıcı, sıkıcı bir topluluktı.

«Şurada oturan kişilerin kimler olduklarını biliyor musun?» diye Venessa'ya sordu.

«Hayır, hiçbirini tanıımıyorum. Bugünlerde her önüne gelen içeri girebiliyor. Tony buradayken...» diye Venessa yanıtladı.

«Allah aşkına Tony'den söz etmekten vazgeç. Biliyorum, ondan çok hoşlanıyordun, ama artık Tony yok. Çizmeden yukarı çıkmaya başlamıştı...»

«Ya da başka bir şey» diye Venessa kıkırdadı.

«Evet, öyle» diye Fontaine kabul etti. Gözlerini yine restoranın içinde dolaştırdı. Çok sıkıcıydı. Ama görünen köy kılavuz istemezdi. HOB0 artık gidilecek yer olmaktan çıkmıştı. Franco ipin ucunu kaçırmıştı burayı yönetmekten uzaktı.

Kont Paulo, hoşça vakit geçiriyordu. Çocuksu yüzü, muhteşem Fontaine Khaled'in yanında bulunmaktan keyifle ıslıl ıslıl yanıyordu. Hayranlıkla kadına bakıyordu. Venessa'nın kocası Leonard, Kontu işleriyle ilgili bir söyleşiye sokmak istiyordu, ama genç Paulo kavalyselik ettiği kadına bakmayı yeğliyordu.

Fontaine, kırmızı boyalı tırnaklarını sabırsızca masaya vuruyordu. «Niçin kımıldamıyoruz? Şimdi sosyete nereye gidiyor?» diye sordu.

Venessa coşkuyla: «Ah DICKIES denilen harika bir gece kulübü var. Tabii o biçimlerin gittiği bir yer; saten şortlar giyip ayaklarında patenlerle, ellerindeki tepsilerin içinde insanı bir hafta sarhoş eden garip içkiler sunuyorlar.»

«Haydi gidelim, hareketin nerede olduğunu görmem gerek».

Masadan kalkıp restorandan dışarı çıktı.

Franco koşarak yanına geldi ve ilgiyle: «Bayan Khaled neden bu kadar erken gidiyorsunuz. Hoşunuza gitmeyen bir şey mi oldu?»

«Evet Franco.» Sesi buz gibi çıkıyordu. «Hoşuma gitmeyen sensin. Ve bundan böyle kovuldun.»

Hal, yanında iki güzel kızla çıkagelmişti. Bir tanesi iki haftalık tatile çıkmış, güzel zenci bir kız, öteki de meditasyona ilgi duyan bir sarışındı. Nico, yanında bir kadınla gezmeye gitmesine gerek olmadığını söylediği halde, sarışını seçti.

«Yanımızda kadın olması daha iyi,» diye Hal açıkladı. «İnan bana, ben Fontaine'in ne mal olduğunu bilirim. Hem bu gece benim izin gecem.

Haftada bir gece altmış yaşının altındaki kadınlarla gezerim.»

«Öyleyse bu gece iki tanesiyle gez. Ben yanımda kadın istemiyorum»

Fontaine HOB0'dan çıktıktan on dakika sonra restorana gelebildiler.

Hal, Franco'ya, «Bayan Khaled buralarda mı?» diye sordu.

«Geldi ve gitti» dedikten sonra, Franco eski patronuna İtalyanca küfürler savurmaya başladı.

Hal, anlayışla, «Fontaine'in uysal bir kedi olmadığını herkes bilir» dedi.

«Orospu» diye Franco çığlıklar atıyordu. «Burayı yönetmek için benim kıcımdan ter akıyor ve karı gelip beni kulağımdan tuttuğu gibi işten atıyor.»

«Ya, Tony gibi. Tony'yi anımsıyor musun? Onun işini elinden almıştın.» dedi Hal.

Franco öfkeyle baktı.

Hal, Nico'ya, «Gelin bakalım. Bizim Fontaine'imiz şimdi kendisine rakip olan yeri gözden geçirmeye gitmiştir.» dedi.

Fontaine, gerçekten kendi kulübüyle rekabete giren Dickies'i gözden geçiriyordu. Kulübün neden bu denli tutulduğunu vakit yitirmeden anladı. Disko müziği harikaydı, garsonların giysileri çok cüretkârdı. Kulübün havası, Fontaine'e Hobo'nun ilk açıldığı günleri anımsatmıştı.

Renkli gözleriyle tüm salonu iyice gözden geçirdi. Evet... Tanıdığı hep eski kişiler. Hepsi eskiden HOB0'nun sürekli müşterileriydi.

Venessa coşkuyla, «Ne eğlenceli değil mi?» diye sordu.

«Hmmm... fena değil.» Fontaine, Kont Paulo'ya dnp «Haydi dans edelim» dedi.

Pist çok kalabalıktı, Hobo'nun boş dans pistine benzemiyordu. Fontaine, vücudunu Bee Gees müziğine uydurmuş, ustalıkla sallarken, bir yandan da kafasını çalıştırıyordu. Hobo'yu yenilemek gerekiyordu. Yeni ışıklar. Yemek listesini değiştirmek. Yepyeni bir diskjokey. Ve Tony gibi çekici, sevimliliği olan yeni bir yönetmen.

Müzik, Issac Hayes'in söylediği «Just the Way You Are» adlı i gıcıklayıcı parçaya başlamıştı.

Kont Paulo, Fontaine'i iyice kendisine çekti. Çok kemikti, ama Fontaine'in canı hiç de Kontu ekmiyordu. Onu biraz... sıkıcı buluyordu.

«Fontaine, güzelim. Ne zaman dndn?»

Birdenbire herkesin ilgisini ekivermişti. Arkadaşım dediği kimselerin hepsi kendisine hoş geldin diyorlardı.

Glp, başıyla selam veriyor ve kendisini izleyen bakışların keyfini çıkartıyordu. Aptal değildi. Herkesin neler düşündüğünü sezebiliyordu. Zavallı Fontaine, artık milyoner bir kocası yok, diskoteği de eskisi gibi iş yapmıyor. şimdi bakalım zavallı ne yapacak?

Tabii, onların kafasından geçenleri yapmaya hiç niyeti yoktu. Yenilgiyi kabullenip ortadan ekilmeyecekti.  almak amacıyla geri gelmişti ve dostlarının bunu akıllarından hiç ıkarmamalarını istiyordu.

«Merhaba sevgilim, burada ne yapıyorsun? Tony'yi işten attığından beri HOB0 artık eskisi gibi değil.»

Arkasında Kokni aksanıyla konuşan bu adamın haddini bildirmek için dönünce, kısa boylu, seyrek saçlı, on altı yaşından küçük kızlarla dolaşmak gibi kötü bir alışkanlığı olan hazır elbise yapımcısı Sammy'yi gördü.

Fontaine, buz gibi gülerek, «Bir Tony daha bulurum. Zaten o orjinali değildi» diye yanıtladı.

«Oh, öyle mi?» diye Sammy bilgiççe göz kırptı. «HOB0'yu yönetmesi için benim gibi birine gereksinmen var. Ben işin başında olsam bir hafta içinde orasını eski haline getiririm. Müşteriler içeri girebilmek için kapıları tırmalarlar... Beni denemek ister misin?»

Fontaine, onu alaylı karışık bir üstten bakışla tepeden tırnağa süzdü: «Sen mi?» Bu tek sözcük her şeyi anlatmıştı.

«Peki, peki, istenmediğimi anladım» diyerek Sammy konuyu kapattı.

Kont Paulo, baldırlarını Fontaine'e sürterek, «Kim o adam» diye sanki kadın kendi malıymış gibi sordu.

«Beni bu denli sıkı tutmana gerek yok». Sesi buz gibi çıkıyordu. «Giysimi buruşturuyorsun.»

Nico, hemen Fontaine'i gördü. Zaten onu gözden kaçırmaya olanak yoktu. Kadın gerçekten çok çarpıcıydı.

Pistin ortasında genç bir aygırın kollarının arasında dans edişini izledi. Kadının genç aygırlara dayanamadığı açıkça belli oluyordu; kendisinin

genç kızlara dayanamadığı gibi.

Hal, zafer kazanmışcasına, «Gördün mü, onu burada bulabileceğimizi söylemiştim» dedi.

«Nico, dans edelim mi?» Zenci krupye kız, ceketinin kolunu çekiştiriyordu. «Hal, kendisi dans etmediği için aldırılmaz.»

Nico, yavaşça kolunu çekiştiren eli itip ceke-tini düzeltti. «Şimdi olmaz güzelim» dedi.

Hal, arkadaşı Sammy'yi görünce, onun yanına gidip genç sevgilisiyle oturduğu masaya ilişti.

Tanıştırma töreninden sonra, Hal Sammy'ye, Nico'nun Fontaine ile birlikte olmak istediğini açıkladı.

Sammy güldü: «Şaka mı ediyorsun? Hanım-efendi dönüp senin yüzüne bile bakmaz. Hiç şansın yok dostum.»

«Ya öyle mi?» Nico kendine güvenli adımlarla piste doğru yürürken, «bak hem de nasıl bakacak» dedi.

10

Las Vegas'ta Bernie Darrell uzun süre, Nico'yu korumaya devam etmenin, kendisine hiçbir yarar sağlayamayacağını anladı. Evet -Dino Foncetti ile arkadaştı- babasıyla, erkek kardeşini de selam verecek kadar tanıyordu, ama bunlar zorlu kişilerdi... Kendi isimlerini düşünürlerdi... Ve nico'nun beş yüz elli bin dolar borç takıp kentten tüyüğü duyulunca... Bernie'nin de Nico'ya bu işte yardımcı olduğu meydana çıkacaktı... Pekâlâ o zaman ne olacaktı?...

Salı gecesine kadar korku içindeydi. Sonra Cherry bebek, eşyalarını toplamak üzere kapıya dayanınca... eh işte... daha da korkmuştu.

«Dino'ya Nico'nun gittiğini söylemem gerek, yalan söylemeyi sürdüremiyorum» dedi.

Bernie'nin aklı başından gitmişti. «Sen neden söz ediyorsun?» diye söylendi. «Nico'ya yardım ettiğimizi unuttun mu?»

Cherry ukalaca, «Benim Dino'ya karşı sorumluluğum var» dedi.

«Sorumluluk mu? Dino'ya mı?» Bernie şaşır-mıştı. «Sen neden söz ediyorsun be?» Cherry onun öfkesini görmemezliğe gelerek, birlikte getirmiş olduğu birkaç parça eşyayı toplamaya başladı. «Tabii Nico'nun dün akşam gittiğinden söz etmem, yalnızca gittiğini söylerim...»

Bernie öfkeyle kızın bileklerinden yakaladı. «Hayır sakın böyle boktan bir iş yapmaya kalkışma.»

«Canımı acıtıyorsun.» Cherry'nin bebek ma-visi gözleri yaşla dolmuştu. «Dino'ya söylerim...»

Bernie onun bileklerini bıraktı. «Kulaklarıma inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum» Kızın sesini taklit ederek -«Dino'ya söylerim... Ne oluyor- birdenbire ilk bakışta aşk mı? Bir gecelik se-vişmenin sonunda sarışın ve serseri gökteki yıldız-ları saymaya başladılar.»

Bernie Cherry'i tanıdığı günden bu yana kız ilk kez sesini yükseltti. «Biliyorsun iki kişinin âşık olması çok olağan. Dino sıcak kanlı ve çok insan-cıl...»

«Aman Tanrım.»

«Bilmem sana evleneceğimizi söylememe gerek var mı?»

«İçkiye ihtiyacım var» diyerek Bernie kendisine kocaman bir bardak viski doldurdu. Aklını çalıştırıyordu. Aman ne güzel duruma düşmüştü. Zaten böyle şeyler yalnızca onun başına gelirdi. Daha bir gün önce budala karı, Nico'yla geleceklerini sağlama bağlamak için Las Vegas yollarına düşüp gelmişti. Sonra da bir gece koynuna girdiği mafya üyesine âşık olmuştu. İnanılacak gibi değildi.

Sesini yumuşatmaya çalışarak, «Hey, Cherry senin ve Dino için çok sevindim, inan bana çok sevindim. Ama eğer ona Nico'nun buradan tüydüğünü söylersen hepimizin başı derde girer, hat ta senin bile.»

Cherry başını havaya kaldırıp «Hayır benim başım derde girmez» diyerek karşı koydu.

«Evet, senin, bebeğim. Nico'nun dün gece tüymesi için yaptığımız plana senin de dahil olduğunu söyleyince, gelecekteki damadın neler düşüneceğini hiç aklına getirmedin mi?»

«Yani ne demek istiyorsun?»

«Nico'nun buradan tüyebilmesi için sen dün geceyi Dino'yla birlikte geçirdin. Doğru mu?»

«Evet sanırım...»

«Sanırım değil. Gerçek bu. Eğer Dino bunu öğrenecek olursa tabii ki sevinmeyecek.» Bernie derin nefes aldı: «Bak şimdi beni iyi dinle. Sen hiç bir şey bilmiyorsun. Eşyalarını toplarken Nico buradaydı. Ona veda edip ayrıldın tüm bildiğin. Bildiğin kadarıyla da Nico hâlâ burada.»

«Ama ben...»

«Tatlım ne olur beni dinle. Dinle ve öğren. Eğer gelecekteki planında Bayan Foncetti olmak varsa benim dediklerimi yap. Dino'ya doğruyu söyleyince ne gibi tepki göstereceğini bilmiyoruz. Ben şahsen böyle bir riski göze almazdım.»

Cherry'nin kaşları çatıldı. Evet Bernie'nin hakkı vardı. «Peki, senin dediğin olsun...» kuşkuyla ekledi: «Peki Dino, Nico'nun buradan gittiğini ne zaman öğrenecek?»

Bernie kendisine bir bardak daha içki koydu. «Dino bunu öğreninceye dek Nico geri dönecek güzel başını bununla yorma sen.»

Cherry başını sallayarak, «Peki Bernie, sen nasıl istersen öyle olsun». dedi.

Şimdilik Cherry'e güvenebilirdi, ama kız ne kadar susardı onu bilemiyordu. Çok budala kızdı. Bernie içini çekti. Başını bu belanın içine nasıl sokmuştu? Burada Las Vegas'ta kazıklanmış kalmıştı. İşi ne olacaktı? Bulunması gereken iş toplantıları vardı, Nico'nun dönmesi daha birkaç gün alırdı. Tabii işler yaptıkları plana göre giderse.

Cherry eşyaları toplayıp gitmeye hazırdı. Tatlı tatlı gülümseyip güzel küçük elini Veda etmek üzere uzattı.

«Allahaısmarladık Bernie, her şey için sana teşekkür ederim.»

Tanrım! Sanki nezaket kurslarından ders almış gibi davranıyordu.

«Öyle mi... Peki... Ben daha buralardayım, zannederim birbirimizi göreceğiz. Bak sana söylediklerimi sakın aklından çıkarma. Aklını kullanır-

san hayatta çok ilerlersin.»

Cherry odadan çıkıp gitti.

Bernie aklından bazı hesaplar yaptı. Nico'nun bu saatlerde Londra'ya varmış olması gerekirdi. Hal'e durumu bildirmişlerdi. Eğer her şey yolunda giderse, yüzük satılıp parası yirmi dört saat içinde Nico'nun cebine girerdi. Parayı cebine atar atmaz Nico ilk uçağa atlayıp, kimsenin yokluğunu fark etmesine meydan kalmadan geri dönerdi. Borçları ödeyip beladan başlarını kurtardıktan sonra yüzlerinin akıyla yine LA'ya döneceklerdi. Ve böylece hiç kimsenin canı yanmamış olacaktı.

Çok kolay görünüyordu.

Bernie bir an önce bu belanın içinden sıyrılmayı istedi.

11

«Bayan Khaled» Nico dans pistinde, yavaşca Kont Paulo'yu dirseğiyle kenara iterek yanlarına yaklaştı. «Sizi hemen yeniden görmem ne güzel.»

«Sen ne yaptığını sanıyordun» diye Kont Paulo parladı. «Sen...»

«Tamam Paulo,» diyerek Fontaine onu kenara itiverdi. «Haydi koş git masaya otur. Bir dakika sonra ben de geleceğim.»

Kont öfkeyle bakıp, sonra istemeyerek geri gitti.

Çılgın bir disko müziği çalıyordu ve Nico, kadını kolları arasına almıştı.

«Çok yakışıklı bir delikanlı» diye söylendi Nico. «Kennedy havaalanındakinin bir eşi.»

«Evet. Enerji dolu gençleri severim.»

Nico bir kaşını havaya kaldırdı.

Fontaine güldü.

«Yolladığım çiçekleri aldınız mı?» diye sordu Nico.

«Evet çok güzeldiler. Adresimi nereden buldunuz?»

«Eğer bir şeyi elde etmeyi aklıma koydumsa, hemen benim olur.»

«Oh sahi mi? Tıpkı benim gibi.»

«Beni havaalanında beklediğiniz için size teşekkür ederim.»

«Ben taksi servisi değilim.»

«Sizinle randevumuz var sanıyordum.»

«Randevu mu? Ne tatlı, çok eski dünyadan kalmışsınız.»

«Hiç size orospu diyen oldu mu?»

«Sık sık.»

Nico onu iyice kendisine yaklaştırdı. Kont Paulo, dans pistinin yanında asık yüzle durmuş bakıyordu.

«Evet Bayan Khaled, uçakta başladığımız işin sonunu getirelim mi?» diye Nico yavaş sesle sordu.

Fontaine onun erkekliğine dayanarak, «Neden olmasın Bay Constantine, neden olmasın?»

Nico ve Fontaine kulüpten çıkarlarken onları izleyen Sammy «Vay canına herife bak dediğini

yaptı. Acaba bu herifin bilmemnesi kürkle mi kaplı?»

Genç kız arkadaşı «Oh Sammy çok kötüsün» diye tiz sesle konuştu.

«Herif çok yakışıklı ve çekici» diye Hal söze başladı. «Tabii bugüne dek gördüğüm en şık giyinen kişi.»

«Cazibe mazibe - Fontaine'in bilmek istediği tek şey bankadaki hesabının yükü veya iyi çalışan bir alet.»

«Aman Sammy.»

«Peki sevgilim sen haklısın.»

Venessa Leonard'ın kulağına «Galiba gidiyor» diye fısıldadı.

«Evet haklısın gidiyor» diye Leonard yanıtladı.

«Çok hoş doğrusu Allahaismarladık demeden gidiyor.»

«Fontaine'in nazik olduğu söylenemez. Peki yanındaki adam kim?»

Dans pistini terk eden çifti Venessa gözün ucuyla izledi.

«Anlamadım, Fontaine'in tipi değil ki. Onun için çok yaşlı - biraz fazla olgun... ama yakışıklı...»

Leonard kabaca «Zengin olduğunu sanıyorum» dedi.

«Evet öyle olduğunu tahmin ederim» diye Venessa yanıtladı.

«Aman Allahım sakın o İtalyan gencinin bizim başımıza kaldığını söyleme.» diye Leonard bağırırdı.

«Galiba başımıza kaldı.» Venessa asık yüzle kendilerine doğru gelen Kont Paulo'ya bakıyordu.

Oh evet. Delikanlılar gerçekten başka oluyorlardı...

Belki Fontaine'in onunla işi bittikten sonra...

Venessa bu durumdan hiç gururlanmıyordu. Arkadaşının eskitip bir yana attığı sevgilileriyle daha önce de ilişki kurmuştu...

Ricky, tüm ilgisini araba sürmeye vermişti, ama çok kolay değildi. Aman Allahım sanki arabanın arkasında oturanlar iki liseli âşıktılar.

Gözlerini dikiz aynasına dikmiş arkada neler olup bittiğini kaçırmamaya çalışıyordu. Bayan Khaled sesleri duyulmasın diye düğmeye basıp aradaki cam bölmeyi kapatmıştı.

Rolls-Royce'u gereğinden fazla ağır sürüyordu, derken Fontaine aradaki cam bölmeyi birkaç santim aralayıp öfkeli bir sesle. «Elini çabuk tut Rick.» demişti.

Orospu!

Acaba kadını evine bıraktıktan sonra kendisi serbest kalacak mıydı?

Canı çok kadın istiyordu...

Acaba Polly uyanık mı diye düşündü... Kiraladığı fare deliği gibi ufak odada yalnız yatmaktansa Polly'e gitmeyi yeğliyordu.

Rolls Royce, Fontaine'in evinin önüne geldi. Ricky yerinden fırlayıp koşup arabanın kapısını açtı. Saygıyla dururken gözlerini boşluğa dikmiş bakıyordu.

«Bu gece bana gereksiniminiz olacak mı Bayan Khaled?»

«Hayır Ricky.» Sesi çok şen ve şakrak çıkıyor-

du. «Bu gece artık sana gereksinimim yok.» «Yarın saat kaçta geleyim Bayan Khaled?»

«Saat onda, her sabah saat onda burada olmanı istiyorum.»

«Peki Bayan Khaled.»

Onlar evin kapısından girene dek bekledi, sonra saatine baktı. Sabahın ikisi olmuştu. Aman ne iyi iş bulmuştu. Allahtan aldığı maaş yüksekti.

O İtalyan dondurmasına ne olduğunu merak etti. Herifi ekmiş olmalıydı...

Ricky gülümsemekten kendisini alamadı, erkek gibi davranan kadınları severdi.

Çok erotik bir deneydi.

Merdivenleri tırmanırken giysilerini çıkartıp atmışlardı.

Sıcak dudaklar ve ılık vücutlar.

Dokunma, hissetme, koku.

Fontaine ilk kez kendisini kontrolünün dışına kaptırmıştı. Ne istediğini söylemesine gerek kalmayan bir erkekle birlikteydi. Her şeyi biliyordu. Çok yetenekliydi...

«Sen dansöz gibisin,» diye kulağına fısıldamıştı. «Eğitim görmüş bir dansöz gibi sevişiyorsun.»

«Hımmm... Ya sen... sen de aygır gibisin...»

Nico güldü. «Yunanlı Aygır. Kötü bir film ismine benziyor. Yirmi yaşındayken aygır gibiydim, ama şimdi artık ne yaptığımı bilmiyorum.»

Sonu yokmuşcasına seviştiler, veya ikisi de öyle sandılar. İkisi birlikte çok rahattılar, ilk kez sevişen iki kişinin arasında oluşan acemilikten hiç eser yoktu.

Birlikte her konuda konuşabiliyorlardı. İşin gü-

zel tarafı da buydu.

Fontaine gelip geçici aygırlarıyla asla konuşmazdı, bazen birkaç sözcük söylerler, ama sohbet etmezlerdi.

Aynı şey Nico'nun temiz yüzlü güzelleri için de geçerliydi. İçten gelen heyecan ve yeni bir vücudun çekiciliği geçtikten sonra birlikte olduğu genç kızları çok sıkıcı ve boş bulurdu.

Fontaine'nin aklından geçenlerin ne olduğunu bilmeden ona karşı ilgi duymuştu. Belki sert zorlu bir kadındı, ama zekâsı ve güçlü bir düşünce tarzı vardı, bu yaldızlı sosyete güzelinin altında gizlenmiş gerçek kadını bulmaya can atıyordu.

«Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Kimsin, nesin, nasılsın. Ta başlangıçtan bilmek istiyorum» diye yavaşça söylendi.

Fontaine yatağın içinde yuvarlandı. Kendini çok zevkli biçimde tatmin olmuş hissediyordu. «Es-rarengiz bir adamsın. Sana uçakta rastladım, aradan birkaç saat geçtikten sonra birlikte aynı yataktayız. Ama senin hakkında isminden başka bir şey bilmiyorum. Sen...»

«Ne?» Şaka yaparak kollarını yatağa bastırdı, «Belki bir katilim? Belki manyak?» Fontaine'i öpüp serbest bıraktı. «Sakin bana Bayan Khaled'in ilk kez uçakta tanıştığı bir erkekle yatağa girdiği yalanını kıvrırma.»

«Evet... bir veya iki kez...»

«Oh, evet bahse girerim ki bir veya iki kez,» diye gülümsedi. «Hayatına kaç erkek girdi?»

Fontaine gerinerek yataktan kalktı. «Bu konuyu kapatalım Nico, günde bir öğün yemek ye-

mek karnı acıkmamak anlamına gelmez.»

«Buraya gel, tatlımı istiyorum.»

«Duş alacağım, canlanmaya ihtiyacım var. Niçin aşağıya inip te bir şişe Grand Marnier getirmiyorsun, sana çok lezzetli bir içiş biçimi göstereceğim.» Banyoya girip kapıyı kapattı.

Nico hâlâ gülümseyerek yatakta yatıyordu. Bütününüyle rahatlamıştı. Sonra yüzüğü anımsadı. Buraya geliş sebebi yüzük değil miydi? Evet, aslında...

Banyodan gelen su seslerini duyuyordu. Ayağa kalkıp Fontaine'in uçakta yanında taşıdığı el çantasını araştırdı. Çantayı ortada görmedi ama karşı duvardaki dolabın aynalı kapısı davet edercesine açık duruyordu. Gidip dolabın içine baktı. Sıra sıra düzgün şekilde dizilmiş ayakkabılar, raflarda süveterler, gömlekler, tişörtler, eşarplar, eldivenler vardı. Kemerler ve boncuklar sırayla askıya asılmıştı. İç çamaşırları gözlerle yerleştirilmişti. Ya el çantaları. Evet el çantaları alt gözdeydi. Ama tam yirmi beş tane el çantası vardı.

Nico çabucak çantaları gözden geçirdi, aralarında Gucci çizgiliyi arıyordu. Tam beş tane Gucci çizgili çanta vardı, ama hiçbirisi de aradığı değildi.

Alçak sesle ağzının içinde küfür etti ve birdenbire aradığı çantayı gördü. Kapının arkasındaki askıya asılmış duruyordu.

Çabucak çantayı aldı ve iç gözün fermuarını açtı, yüzüğü gözün dibinde yatıyordu.

Tam o sırada Fontaine, sarong stilinde bembeyaz havluya sarılı olarak dışarı çıktı. Buz gibi bir

sesle «Bana ne yapmak istediğini söyler misin?» dedi.

Nico olduğu yerde sıçradı. Bisküvi kutusundan bisküvi çalan okul öğrencilerine benziyordu. Hiç olmazsa keşke donumu giyseydim diye düşündü. Böyle garip bir durumda çıtırçıtır, erkekliği sönmüş yakalanmanın utancını unutamayacaktı.

«Evet.» Fontaine bir sözüyle insanın kanını dondurabilirdi.

Nico gülümsedi. Çekiciliği, sevimliliği sayesinde içine düştüğü zor durumlardan çabucak sıyrılmıştı. «Sana ne söylesem bana inanmıyacaksın.»

Gözlerindeki buzdan ifade değişmeden «Dene bakalım.» dedi.

«Peki...» Fontaine'in önünden geçip yatak odasının ortasına doğru yürümek istedi.

Fakat kadın onun yolunu kesti.

«Çok uzun bir öykü. Seni çok eğlendireceğinden hiç şüphem yok. İzin ver de giyineyim...» diye telaşla söylendi.

Sabırla dinginlikle Fontaine onun sözünü kesti. «Bana yalnızca çantamın içinde ne aradığını söyle, avucunun içinde sakladığın şeyi göster. Şimdi. Nico hemen şimdi. Bana anlatacağın eğlenceli öyküleri dinlemek istemiyorum, canım da hiç gülmek istemiyor.»

Nico omuzlarını silkerek «Seni temin ederim ki çantandan sana ait bir şey almış değilim...»

«Ben de emin olmak isterim.»

«Bu yüzüğü... Gümrükten geçerken belki sorun yaratabilir diye...»

Elini açıp avucundaki pırlanta yüzüğü gösterdi.

Fontaine yüzüğe şöyle bir bakıp, Nico'ya döndü.

«Senden bu yüzüğü benim için gümrükten geçirip geçirmeyeceğini rica edecektim... fakat seni iyi tanımadığım için sormadım... Şüphesiz sana söyleyecektim ama...»

«Hergele. Orospu çocuğu, pis iğrenç soyguncu,» kadının sözleri Nico'ya iğne gibi batıyordu. «Beni kullandın, uçakta ve bu gece beni kullandın. Ne cesaretle beni kullandın.»

«Ben yalnızca...»

Öfkeli tavırla elini kaldırıp «Hiçbir şey duymak istemiyorum. Senden yalnızca defolup gitmeni istiyorum, evimden ve hayatımdan defol git.»

«Fakat Fontaine...»

Dinlemiyordu. Adamın yatak odasına saçılmış giysilerini topluyordu, Nico dolabın içinden çıkınca giysilerini yüzüne fırlatıp «Defol» diye haykırdı. «Seni kapı dışarı attırmadan defol git.»

«Fontaine konuşmamız gerektiğini sanıyorum.»

«Niçin? Benden daha ne istiyorsun? İstedğin şekilde beni her türlü becerdin ve sana bir şey söyleyelim mi, yataktaki sevişmen bana oynadığın oyunun yanında hiç kalır.»

Banyoya girip kapıyı öfkeyle kapattı.

Nico telaşla giysilerini giydi. Burada kalıp da çekişmeyi uzatmanın anlamı yoktu. Ne de olsa, peşine düştüğü yüzüğü ele geçirmişti.

12

«Ne?» Joseph Fonicetti gözlerini kısmış küçük oğluna bakıyordu. «Demin bana söylediğin ne boku?»

Dino huzursuzca ayakta kımıldandı. Nasıl oluyordu da her yerde Kral muamelesi gördüğü halde, babasının önünde-sıfırdı-hiçbir şey değildi, Allahın belası küçücük bir çocuk oluyordu.

«Ben... Ben... ev... işte... Ben evleneceğim.»

Joseph ona uzun uzun sinir bozucu bakışlarla baktı. «Böyle hemen mi. Birdenbire kendine se-

nin karın olmaya layık bir kız buluverdin. Las Vegas'ta Foncetti adını verebileceğin kızı buldun. Kim bu güzel? Dansöz mü? Servisci kızlardan biri mi? Yoksa orospu mu?» diyerek Joseph Foncetti yanındaki kül tablasına iğrenerek tükürdü.

Dino hemen söze atıldı. «Çok tatlı ve güzel bir kız. Las Vegas'tan da değil.»

«Hiçbiri buradan değildir, buraya kendilerini satıp ceplerini parayla doldurmak için gelirler.»

«Bu çok iyi bir kız onu görünce seveceksin» diye savundu.

Joseph gözlerini kapatıp düşündü. Dino yakışıklı delikanlıydı ama işin içine kadınlar girince akıllı fazla işlemiyordu. Halbuki, David büyük oğlu, cin gibi akıllıydı. Hiçbir zaman kocasının başına dert olmayacak, basit gösterişsiz bir İtalyan kıızıyla evliydi. Ve Las Vegas'ta kendi istediği gibi ceviz kırıp eğleniyordu.

«Bu kızla ne zaman tanıştın?» diye Joseph sordu. «Bir ay mı? İki ay mı? Neden daha önce ondan söz ettiğini ben hiç duymadım?»

«Aslında Cherry buraya geçen hafta geldi... Bu işler nasıl olur biliyorsun ...Evlenmek istediğim kız bu. Ne olduğunu anlamadan ona tutuluverdim.»

Evet, Joseph nasıl olduğunu çok iyi biliyordu!

Eh, kızın iyi düşünüp taşınması gerekirdi. Joseph, Dino'nun evlenmeye hazır olduğuna karar verince, bunu şahsen ayarlayacaktı. Seçilmiş bir grup İtalyan bakire kızlarını yurdundan buraya getirtecekti-tıpkı David'e yaptığı gibi ve Dino aralarından istediğini seçecekti.

«Evet... Bu Cherry, kiminle buraya geldi?»

Dino hemen yanıt verdi. Yalan söylemek istemişti, ama babasının nasıl olsa doğruyu öğreneceğini bildiği için hemen yanıt vermişti. «Buraya Bernie Darrel'le birlikte geldiler ama aralarında hiç bir ilişki yok, yalnızca arkadaşlar.»

«Şüphesiz, Bernie Darrell Vegas'a kadar peşine takıp getirdiği kızla yalnızca arkadaş demek... Buna inanıyorum. Zaten kim inanmaz ki?»

«Nico Constantine'i görmeye geldi, sonra benimle tanıştı. İkimiz de başımıza gelecekleri bilmiyorduk... birdenbire oldu.»

«Peki Nico ne yaptı? İkinizin yanaklarından öpüp mutluluklar mı diledi?»

«Cherry ve Nico... aralarındaki ilişki uzun süre önce bitmiş.»

Joseph başını salladı. «Tabii Nico'nun kumar masalarında kıcını bile kaybetmesinden etkilenmemiştir değil mi? Ha bu arada, onunla borcunu nasıl ödeyeceğine dair anlaşıldın mı?»

«Anlaşacağım, anlaşacağım.»

«Tabii, düğün hazırlıklarıyla uğraştığından işini bir kenara ittin. Beş yüz elli bin dolar kimin umurunda.»

«Nico'nun parası çok. Borcunu öder.»

«Evet hemen ödese iyi eder.»

«Ödeyecek. Bugün işi hallederim.» Dino asabiyetle öksürdü. «Gelelim Cherry'e seninle tanışması için onu ne zaman buraya getirebilirim?»

Joseph düşünceli düşünceli başını salladı, aklına bir fikir gelmişti. «Bu gece» dedi. «Bu gece birlikte yemek yeriz. Bütün aile. Ve senin düğün planını görüşürüz.»

Dino rahatlamıştı. Babasının Cherry'i fazla münakaşa etmeden kabul ettiği belli oluyordu. Evet - münakaşa etmenin bir faydası olmayacağını anlamıştı - ne de olsa Dino, David gibi bir İtalyan budalasıyla sıkıcı evlilik yapmaya zorlanacak biri değildi.

Dino gülümsedi. Hepsi Cherry'e bayılacaklardı. Joseph onu görür görmez yelkenleri suya indircekti.

«Bir ziyafete çağrılıyız,» otelin kahvaltı salonunda Bernie'yle buluşan Susanna merhaba demeden bu haberi yetiştirdi.

«İkimiz mi?» erik hoşafının yarısına gelmişti, bağırsak problemi sorununa erik hoşafının çözüm getirip getirmeyeceğini düşünüyordu.

«Evet.» Susanna elindeki yemek listesini ince-liyordu.

«Babam bu akşam kendisiyle ve Fonicetti'lerle birlikte yemek yememizi istiyor. Ben, bizim namımıza çağrıyı kabul ettim.»

«Ya demek ettin?» Bernie nasıl yeniden bir çift haline geldiklerini düşünüyordu. İki gece üstüste çılgın gibi sevişmelerinden sonra boşanmış olmaları uzak bir anı olarak mı kalacaktı?

«O da! Nico Constantine de çağrılı, lütfen ona da söyler misin dairesini aradım kimse yanıt vermedi.»

Bernie nerdeyse erik hoşafından boğulacaktı. «Neden Nico da çağrılı?»

«Neden olmasın? Babam Nico'yu çok sever.»

Evet, benden de nefret eder, diye Bernie düşündü. Son kez boşanmadan önce karşılaşmışlar-

dı. Carlos Brent, Beverly Hills otelinin Polo salonunda kendisine hakaret etmişti:

«Seni sapık hergele, Susanna seni şikâyet ettiği gün adamlarıma hayalarını burduracağım. Kızım intikâmcı olmadığı için çok şanslısın.» demişti.

Çok hoştu. O günden beri birbirleriyle ne konuşmuş ne de karşılaşmışlardı.

«Nico'nun geleceğinden şüpheliyim» diye Bernie lafı çevirdi. «Buradaki bir kıza iyice tutulmuş durumda.»

«Kim?» diye Susanna öğrenmek istedi.

«Bir piliç ama ismini bile bilmiyorum.»

«E kızı da getirebilir, yanında sevgilisinin olmasının sakıncası yok.»

«Peki onu bulmaya çalışırım.»

Susanna esneyip, kıkır kıkır güldü. «Bizim böyle olacağımıza inanabilir miydin? Bernie inanır mıydın? Doktorum aklını oynatacak.»

Evet doğrusunu söylemek gerekirse, Bernie için de bulunduğu duruma inanması çok zordu. Bir dakika önce Susanna'yla, ikisi birbirlerinin en amansız düşmanlarıyken -ertesi dakika- yirmi dört saatlik izine çıkmış askerler gibi çılgıncasına seviyorlardı. İtiraf etmesi gerekirdiki Susanna kendisi için yataktaki kadınların en mükemmeliydi, ama gel gelelim birlikte yaşanması en güç kadındı. Carlos kızını çok şımartmıştı. Bu yüzden Susanna çekilmez bir karı olmuştu.

Tombulca bir servisci kız koşarak yanlarına geldi. «Bayan Brent, bugün ne yemek istersiniz?» diye heyecanla sordu.

Bayan Brent. Her zaman Bayan Brent olmuştu, asla Bayan Darrell diye seslenen olmamıştı. Bazı unutulmayacak anılarda -unutulmayacak anıydı çünkü arkasından o müthiş kavga kopmuştu-bazen kendisine bile Bay Brent diye hitap ederlerdi.

«Bilmiyorum Maggi.» Susanna oteldeki yaşlı hizmetkârların hepsini tanırdı -buraya doğmadan da geliyor olmalıydı-. «Sanırım Danimarka peyniri ile, siyah kahve.»

Maggi sırttı. «Peki şekerim.»

«Ne düşünüyorum biliyor musun?» Susanna Bernie'ye dönmüştü. «Niçin sen ve Nico yarın benimle LA'ye dönmüyorsunuz? İstediğim zaman babamın uçağını alabiliriz. Belki yarın benimle gelersin diye düşündüm... Bizim evde kalırsın, Starr da çok sevinir.»

Starr dört yaşındaki güzel kızlarıydı. Carlos Brent'in tek torunu olduğundan dedesi onu da anası gibi şımartmıştı.

«Bilmiyorum,» Bernie yanıt verirken bir yandan aklını çalıştırıyordu. «Nico'ya onunla birlikte kalacağıma söz vermiştim...»

Susanna ona pis pis bakıp, «Pek yakında kimin elini tutacaksın? Benim mi? Yoksa Nico'nun mu?»

«Tabii ki seninkini tutacağım.»

«Hem onun sevgilisi yanında kalıp, onu istediği gibi oyalar. Ben onu buralarda daha görmedim bile.»

«Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.»

«Tabii bilirim.» Renkli gözlüklerini başının üs-

tüne itip, içini çekti, «Ayrıldığımız için aklımızı kaçırmış olmalıyız. Sanki neden boşandık?»

Gerçekten yanıt bekliyor muydu?

Çünkü benim beynimin etini yedin, Susanna.

Çünkü benim yerime evin erkeği sen olup istediğin gibi borunu öttürmek istedin.

Çünkü, babam babam, babam diyerek beni cılgına çevirip, boşanmaya sebep oldun.

Bernie omuzlarını silkti. «Bilmiyorum.»

Susanna kıkırdayarak, gözlerinin içine haydi gel sevişelim diyen bakışlarla «Neden öğle yemeğinden vazgeçmiyoruz?» diye önerdi. «Niçin yukarıya odaya çıkıp, biraz esrar içmiyoruz.»

«Ya neden?»

Bernie nasıl vakit geçireceğini bilmiyordu.

13

«Birlikte çıkıp gittiğin erkek kimdi?» diye Venessa sordu.

Fontaine huysuzca yanıtladı: «Can sıkıcı bir küçük üç kâğıtçı».

«Bana pek küçük görünmedi, aslında Ömer Şerif'e benziyordu.»

«Kötü bir taklidi canım.»

«Ama ardına takılıp koşa koşa gittin, Paulo çok kızdı.»

«Bak, sevgilim, artık gitmem gerek, daha ya-

pacak milyonlarca işim var. Ben seni sonra ararım.»

«Yarın öğle yemekli defileyi unutma.»

«Defterime yazdım.»

Fontaine elindeki telefonu bırakıp aynadaki görünüşüne baktı. Şıktı, ama süslü değildi. İpek gömlek, plili eteklik, pötikare blazer giymişti. HOBÖ için aranılan yeni yönetmen adaylarıyla görüşmek için en uygun kılıktı. Sabah ilk iş Polly'ye telefon edip kızı haşlamıştı. «Bana çok acele genç, yakışıklı bir yönetmen bulmalısın. HOBÖ'un baş aşağı yuvarlanmasının nedeni Franco. Bana yeni bir Tony bul. Saat dörtte gelip adaylarla HOBÖ'da görüşeceğim.»

Polly, telefonu kapattıktan sonra Ricky'ye sordu: «Haydi kıcını kaldır bakalım. Bayan Khaled uyanmış, yine kıyametleri koparıyor.»

Ricky, «Bana sabah saat onda gelmemi söyledi» diye yanıtladı.

«Öyleyse... yapacak kadar vaktimiz var... Oh bok canına. Kıcımı bir an önce benim kaldırmam gerektiğini unuttum, sabah erkenden randevum var.»

Polly yataktan atladı. «Şöyle malı mülkü yerinde, uzun boylu, aksi görünümlü birini nereden bulacağımı bilmiyor musun?»

Ricky, kabaca gülerek, «Ben yaptığın tanıma uymuyor muyum?» dedi.

«Evet, uyuyorsun. Ama sen şoförsün, işin ortasında Bayan Khaled bu değişikliğin nedenini anlayamaz.»

«Neden anlamasın. Çok akıllı bir kadın.»

«Oh! öyle mi?» diyerek Polly göz kırptı. «Daha simdiden onu arzulamaya başladın değil mi?»

Ricky güldü: «Eh, tadına bakmak isterim doğrusu.»

«Oğlum, tadına bakmaktan daha fazlasını ister. Hem de çok fazlasını...»

«Çenenin kapatıp neden yanıma gelmiyorsun?»

Ne zaman patronunu düşünse canı kadın istemeye başlıyordu.

Yüzüğü yeniden eline geçiren Nico, kendisini güvenlikte hissediyordu.

Yaptıkları planda, bu gecikmenin yeri yoktu. Bernie'nin, aramamasından çok telaşlanmış olduğunu düşündü. Yüzüğü elden çıkartıp parayı cebine indirince, yola çıkarken onu aramasını kararlaştırmışlardı.

Bernie'yi rahatlatmak için hâlâ telefon etme olanağı vardı. Ama belki telefon etmemesi daha iyi olacaktı. Bernie'yi durup dururken telaşlandırmak gereksizdi. Hal, işi becerirse, birkaç saat sonra uçağa binmiş olacaktı.

Fontaine'le aralarında geçen sahneden sonra, yüzüğü kendi eliyle götürüp Hal'e teslim etmişti.

Hal, sabahın köründe, siyah pijamalarıyla Park Lane'deki apartmanın kapısını açınca, karşısında Nico'yu görmekten pek hoşlanmamıştı. «Aman Tanrım! Sabahın köründe burada ne işin var» diye şaşkınlıkla bağırmıştı.

Nico, saatine bakıp:

«Dokuz kırk beş senin için çok mu erken?»

«Evet, çok erken. Öğleden sonra saat iki ya da üçten önce yataktan kalkmam.»

«Ama bu işin beklemeye sabrı yok.»

«Evet. Anlıyorum.» diyerek hiç kullanmadığı mutfağa kahve yapmak için yürüdü Hal. «Ne oldu? Fontaine sabahın köründe seni kapı dışarı mı etti? Yoksa sen kalmak istemedin mi?»

«Ben kalmadım.»

«İyi etmişsin. O karı insanı öldürür.»

«Onu yakından tanır mısın?»

«Yeteri kadar.»

«Sen hiç onunla...»

«Ben mi? Alay mı ediyorsun?» Hal gülmeye başladı. «Fontaine başını çevirip benden yana bakmaz bile. Tabii bir kez olsun onunla yatmak isterim. Ama karı genç erkeklerden hoşlanıyor. Arapla evli olduğu günlerde, herifin parasıyla düzinelerle genç oğlan tavlardı.»

Nico, cebinden yüzüğü çıkartıp Hal'e gösterdi.

Hal ıslık çalarak, «Vay anasını, çok güüüzel.» dedi.

«Senden ne zaman haber alabilirim?» diye Nico sordu. «Mümkün olduğu kadar çabuk geri dönmem gerek.»

Hal, fincanına kahve doldururken, yüzüğün satışından elde edeceği komisyonu nasıl harcayacağını düşünüyordu. «Büyük bir para alışverişi olacak... Sanırım yarından önce sana haber vermeme olanak yok.»

«Tanrım! Yarına kadar bekleyemem. Daha önce olmaz mı?»

«Elimden geleni yapmaya çalışırım, ama işin içinde büyük para söz konusu... Biraz sabırlı ol ve gevşe. Niçin biraz kumar oynayarak vakit geçirmi-

yorsun? Londra'da çok güzel kumarhaneler vardır.»

Nico, boğuk bir sesle gülerek. «Dostum, neden bu günlere geldim sanıyorsun?» dedi.

«HmMMM... Fena değil,» diyerek Fontaine esnedi. «Polly, sen ne diyorsun?»

«Kokney aksanı bu yıl geçerli değil.»

Fontaine, masanın üstünde duran cam kâse-den fındık alıp ağzına attı: «Evet çok haklısın. Kokney geçen yıl modaydı, bu yıl çenesiz ya da o biçimler gözde. Ama bizim erkeksi görünüşlü birine gereksinmemiz olduğuna inanıyorum.»

«Biliyorum, biliyorum, şu ünlü Tony gibi birisini istiyorsun.»

Fontaine düş görürcesine güldü: «Onunla hiç karşılaşmadın değil mi?»

«Çok isterdim, ama HOB0'nun gözde olduğu yıl ben Amerika'daydım.»

«Tony başlangıçta fevkalâdeydi. Demek istediğim, her yönden fevkalâdeydi.»

«Peki, öyleyse neden onu işten kovdun?»

«Yükselme hırsı başını döndürmüştü.»

Fontaine ile Polly, boş diskotekte oturmuşlar, HOB0'ya yönetmen olacak adayları gözden geçiriyorlardı. Şimdiye dek altı kişiyle görüşmüşlerdi, ama hiçbirisi de aradıkları kişiye uymuyordu.

Fontaine, her geçen dakika biraz daha sinirleniyordu. Neden sanki yakışıklı, tutkulu, seksi, genç bir erkek bulmak bu kadar güçtü?

Bir an aklına «Zıp Zıp» Jennings geldi. Hatta ona haber verip çağırtmak bile aklından geçmedi

değil. Sonra hemen fikrini değiştirip görüşme sırasını bekleyen genç erkeği dikkatle izlemeye başladı.

Bu, şimdiye kadar görüştüklerinin en iyisiydi. Siyah kıvrıkcık saçlar, dar solmuş blucinle kendine çok güvenli görünüyordu.

Polly, iş kadını edasıyla sordu: «Evet, siz kimsiniz...»

«Steve Valentine.»

Fontaine ve Polly alay eden bakışlarla birbirlerini süzdüler.

«Ealing'de bir disko işletiyorsunuz, doğru mu?» diye Polly sordu.

«On sekiz aydır oranın yönetmenliğini yapıyorum.»

Fontaine renkli gözleriyle oğlanı tepeden tırnağa gözden geçirip boğuk bir sesle «İşinizden memnun musunuz» diye sordu.

Steve de ona bakarak: «Evet, fena değil. Ama ben Batı yakasında bir diskotekte çalışmak istiyorum.»

«Bundan hiç kuşku yok.»

Fontaine bir sigara alıp oğlanın yakmasını bekledi.

Steve cebinden ucuz bir çakmak çıkartarak bu onuru yerine getirdi.

«Hmmm...» Fontaine, hâlâ oğlanı inceliyordu: «Sevgilin var mı?»

Steve'in bakışları cüretlendi: «Bayan Khaled, bana bir kadın yetmez.»

«Yetmediğine bahse girerim». Polly'ye döne-

rek: «Polly, Bay Valentine'e bir fırsat tanıyalım mı, ne dersin?»

Nico, Hal'in apartmanından ayrıldıktan sonra, Londra'daki son gününü hoşça geçirmeye karar verdi. Bernie'nin, ofisin kasasından çektiği altı bin dolar cebindeydi. Londra'da otel giderinden başka para harcayacak yeri yoktu. Hal, yüzüğü satıp parayı getirince, Las Vegas'taki borçlarını ve Bernie'ye olanları ödedikten sonra elinde yine de yüklüce bir para kalacaktı.

Kuşkusuz geleceğini de göz önünde bulundurması gerekiyordu. Ama bunu düşünmeye daha vakti vardı. Bayan Dean Costello'nun da uğradığı kaybı gidermek gerekirdi. Tabii eğer kadının sigorta şirketi, uğradığı kaybı gidermezse, bunun sorumluluğu Nico'nun omuzlarına yüklenecekti. Eğer yüzük sigortalı değilse Nico son kuruşuna kadar borcunu ödeyecekti. Ama bunu nasıl yapacağını daha düşünmemişti Nico, düştüğü her kötü durumdan kolayca çıkabileceğine inanıyordu. Sonra bu kadar değerli bir yüzüğün sigortalı olmaması düşünülemezdi.

Aklına Fontaine Khaled geldi. Çiçek göndermeliydi. Tabii altı düzine kırmızı gül. Özür dileyen bir kart ilistirecekti. Bir de armağan almalıydı. Her zamanki anı takıntılarından değil. Bu kez güzel ve değerli bir şey alması gerekiyordu. Kadının severek takacağı güzel bir mücevher alacaktı.

Kısa süre sonra Londra'dan ayrılacak olduğu halde onu yine görmeye kararlıydı. Amerika'daki işlerini düzene koyduktan sonra Londra'ya dönmek

olanaksız değildi.

Lise Maria'nın ölümünden sonra hiçbir kadın bu denli ilgisini çekmemişti. Onu tanıyordu, ama ne kadar tanımış olsa da dışyüzünü şöyle aralayabilmişti. Fontaine dişiydi; küstah, kendine güvenli ve sert bir dişiydi. Cilanın altındaki gerçek kadını yakından tanımak istiyordu. Kolay kırılabilen, yumuşak, sevecen kadını tanımak istiyordu. Sevebileceği erkeği arayan; tıpkı kendisinin sevebileceği kadını aradığı gibi. Farkında olmadan, yıllardır sevebileceği bir kadın arıyordu.

Yoldan geçen taksiyi durdurup Bond Street'deki ünlü Boucheron kuyumcu dükkânına gitti.

Kalabalık trafikte Rolls Royce ağır ağır ilerlerken Ricky dikiz aynasından Fontaine'i gözlüyordu. Kadın, gözlerini kapatmış, bacaklarını birbirinin üstüne atmıştı. Sıvanan etekliğinin altından çoraplarının bitim yeri gözüküyordu. Jartiyer takmıştı. Aman Tanrım! Gerçekten jartiyer takmıştı. Ricky'nin gördüğü jartiyerler yalnızca açık saçık seks dergilerine poz veren kızların resimlerindeydi.

Polly'le sabahki on beş dakikalık çılgın sevimelerine rağmen içi gıcıklandı ve canı kadın istedi.

«Ricky.»

Gözlerini hemen yüzüne dikti. Demek uyanmıştı.

«Evet, Bayan Khaled?»

«Temizleyiciden giysilerimi aldın mı?»

«Evet, Bayan Khaled.»

«Eczaneye de uğradın mı?»

«Evet, Bayan Khaled.»

«İyi. Beni eve bırakınca sen gidebilirsin. Gece saat ondan önce sana gereksinmem yok.»

«Teşekkür ederim Bayan Khaled.»

Önünde duran saate bir göz atıverdi. Beşe geliyordu. Kendisini baştan savılmış hissetti. Usulca aynadan kadının bacaklarına kaçamak bir göz attı. Eteklerini kapatmıştı. Zevkini kaçırmıştı.

«Oh Ricky!»

«Evet, Bayan Khaled.»

«Gözlerini yoldan lütfen ayırma.»

«Peki, Bayan Khaled.»

Orospu!

Nico çok eğlenmişti. Zaten para harcamaktan oldum olası hoşlanırdı. Fontaine'e üç bin dolar değerinde elmas kaplı kalp biçimi bir kolye almıştı. Bernie'ye bin dolarlık Cartier saat almıştı. Kendisine de bin iki yüz dolarlık giysiler, Turnbull ve Asser'den kaşmir süveterler, ipek gömlekler almıştı.

Keyifle oteline dönmüştü.

Hal, lobide kendisini bekliyordu. İşler Nico'nun umduğundan da hızlı ilerlemeye başlamıştı.

«Haberler iyi mi?» diye sordu.

«Hemen yukarıya, odana çıkalım» dedi Hal.

Hiç konuşmadan yukarıya, Nico'nun dairesine çıktılar.

Odadan içeri girer girmez, Hal cebinden yüzüğü çıkartıp yatağın üstüne fırlattı. «Cam parçası, siktirici cam parçası.» diye iğrenerek tükürdü. «Nico, ne biçim boktan bir oyuna giriştin.»

14

Bernie kafayı bulmuştu. Hem de ne biçim bulmuştu. Carlos Brent'i ve Foncetti'leri güler yüzle karşılayabilecek kadar kafayı tutmuştu.

Saat altıda Susanna'nın yanından ayrılıp, tekrar yedide buluşmak üzere sözleştiler.

Susanna da kafayı bulmuş yatağın içinde belki altıncı kez tekrar evlenmelerini öneriyordu.

«Niçin evlenelim» diye Bernie sordu. «Bak evli olmadan da ne güzel vakit geçiriyoruz.»

«Biliyorum, ama Starr'ın hatırı için evlenmemiz gerek.»

Tabii Carlos Brent'in hatırını işin içine karıştırmamıştı. İki gündür olup bitenlerden ünlü pederin haberi olsaydı öfkeden kudururdu.

Susanna arkasından «Bana bak! Nico'yu davet etmeyi unutma» diye bağırdı.

«Eğer buralardaysa söylerim.» diye Bernie yanıtladı.

«Bu saate kadar geri dönmüş olmalı. Ona göz açtırmayan yeni sevgili de kim?»

«Sana kim olduğunu bilmediğimi söylemiştim. Haydi daha sonra görüşmek üzere eyvallah.»

Bernie Susanna'nın elinden kurtulup, Nico'nun dairesine döndü.

Nico kendisini bekliyor olsa iyi olmaz mıydı?

Fakat daire bomboştı. Nico'nun yerinde yeller esiyordu.

Bernie acaba telefon çalışıyor mu diye merak etti. Londra'da neler olup bittiğini öğrenmek hakkıydı. Nico'nun otelin içinde olduğu numarasını daha ne kadar zaman yutturabilirdi? Tabii ona Forum Otelinden telefon etmeyi de göze alamazdı. Caesars'a veya Circus Circus'a gidip, telefon kabinlerinden birinden telefon etmeliydi. Nico'nun, söylediği gibi Londra'da Lamont Otele inmiş olmasını diledi.

Duşunu yapıp, temiz giysiler giydi. Pis kokulu nefesini bastıracak ağız spreyinden sıkıp, telefon etmek üzere otelden ayrıldı.

Cherry boy aynasının önünde çocuk gibi sevinçe dönüyordu. «Beğendin mi?» diye Dino'ya sordu.

«Çok güzel.» Dino'nun akli Cherry'nin elbisesinin güzelliğinden çok, akşamki yemeğın nasıl geçeceğindeydi.

«Beğenmedin» diyerek somurttu.

«Sevgilim çok beğendim.» diyerek kızı kollarının arasına alıp güven verircesine sıktı. «Çok güzel büyük bir taş bebeğe benziyorsun.»

«Ben senin karınım» diye gururla söylendi. «Bayan Dino Foncetti.»

Dino'nun korkudan midesi döndü. Otuz bir senelik yaşamında babasına danışmadan bir kez olsun önemli karar vermemiştir. Ama şimdi yapmıştı. Joseph'in bir fırsatını bulup, sevgilisini başından def etmesinden önce davranmış ve bu gün öğleden sonra evlenmişlerdi.

Cherry sanki onun aklından geçenleri okurcasına «Baban benden hoşlanacak. Bak göreceksin beni gerçekten sevecek. Ona kendimi sevdireceğime söz veriyorum.»

«Biliyorum, biliyorum. Yalnız o güzel ağzını açıp ta evlendiğimizi kimseye söyleme. Ben bir yolunu bulup kendim söylemek istiyorum.»

«Bu gece mi?»

«Evet, tabii bu gece.»

Cherry güldü. «Ne sürpriz olacak değil mi? Daha birbirimizi görür görmez evlenmekten söz edip, evlenivermek -güm diye evlendik- babana öyle söyleyiver.»

«Evet, güm.» Dino gülümsemeye çalıştı. Ama kendisini zorlaması gerekmişti.

Joseph Foncetti tam saat yediye çeyrek kala

Magna Carter restoranına geldi. Konukları için hazırlattığı masayı inceden inceye gözden geçirip fevkalâde olduğunu söyleyince şef garson rahatlayarak soluk aldı.

Joseph Fonicetti'nin emrinde çalışınca kılı kırk yarmayı öğreniyordunuz.

Joseph Fonicetti «Bana Perrier sodası ve küçük beyaz kartlardan getirin» dedi.

Şef garson istenilenleri hemen yerine getirdikten sonra, Joseph'in kendi işlek el yazısıyla konukların oturacak yerlerini belirleyen kartları yazarken, saygılı bir tavırla birkaç adım geride durmuş bekliyordu.

Tam yediye iki kala, büyük oğlu David karısı Mia ile yemek salonunun kapısından içeri girdiler. Babaları Joseph'i ikisi de kucaklayıp, sonra masadaki yerlerine oturdular. Ve ikisi de Perrier sodası ısmarladılar.

Saat yediyi tam iki dakika geçe Dino, Cherry'le birlikte geldi. Kızın elini tuttuğu avuçları terden sıırılsıklam kesilmişti neredeyse Cherry'nin eli avucundan kayıvercekti.

«Cherry, babam Joseph Fonicetti ile tanışmanı istiyorum.» dedi. Dino gergin bir sesle.

Cherry güzel gözlerini açmış öne doğru çıkıp, «Bay Fonicetti sizinle tanışmayı çok istiyordum. Bu dakikanın gelmesini iple çekiordum.» dedi.

Josep de sırtıyordu. «Ben de güzelim, ben de, bekliyordum.» Kız tåhmininden de güzeldi. Dino daha önce ekşi yüzlü koca memeli karıların peşinden koşardı. «Gel buraya benim yanıma otur. Ne içmek istersin?»

Cherry daha önce masada Perrier sodaları gördüğünden gözünü kırpmadan «Ah, Perrier içebilir miyim, tabii sizin için sakıncası yoksa?»

«Sakıncası mı? Neden olsun?» Kız tahmin ettiğinden de akıllı çıkmıştı.

Dino, Cherry'nin yanına gelmişti.

Joseph onu eliyle uzaklaştırdı. «Oraya yengenin yanına oturacaksın.»

Dino babasının söylediklerine itaat ederek, gidip yengesinin yanına oturdu ve bir duble viski söyledi.

Susanna ve Bernie de geldiler. Bernie, Cherry'nin masasının baş köşesine kurulmuş oturduğunu görünce şaşkınlıktan midesine yumruk yemiş gibi iki kat oldu. Kısa süre içinde aileden biri olmuştu, demek?

Susanna Joseph'i öpmeye koştu. «Joe amca seni her görüşümde biraz daha gençleşiyorsun.» Çocukluk arkadaşları olan David ve Dino'ya da eliyle öpücükler gönderdi.

Daha sonra salonlardan içeriye Carlos Brent girdi. Kalabalık, gürültülü ve heyecanlı tipik bir Carlos Brent girişiydi.

Yemeğe çağrılı olan konukların hemen hemen hepsi masanın başında toplanmışlardı.

Joseph, «Nico Constantine nerede, saat neredeyse yediyi çeyrek geçecek,» dedi.

Joseph'i yakından tanıyan herkes onun randevularında ne denli titiz olduğunu bilirlerdi.

Susanna dönüp Bernie'ye baktı. «Nico nerede?»

Bernie aldırılmaz görünmeye çalışarak omuzla-

rımı silkeledi. «Yemeğe gelemeyeceği için çok özür diledi, belki daha sonra kahveye gelecek.»

«Nico'nun yeni bir sevgilisi var» diye Susan-na açıkladı. «Kadın bir saniye olsun Nico'yu yataktan dışarı salıvermiyor.»

Joseph, Cherry'e dönerek «Sen Nico'nun arkadaşısı değil misin?» diye sordu.

Cherry yeni bembe elbisesinin eteklerini düzeltirken, gözlerini yere indirerek «Nico benim için bir babadan farksızdır» dedi.

Tahmin ederim diye düşündü Joseph. Nico Cherry'e ne babalık yapmıştı, ya? Bayan tatlı güzel. Dino'yu yıllardır ilk gördüğü temiz kutusuyla büyüleyivermişti.

Bu kızı başımızdan atmak neye mal olacak diye aklından geçirdi. Belki Nico bir çaresini bulurdu, ne de olsa kızın Dino'nun hayatına girmesine o sebep olmuştu, şimdi soktuğu gibi çıkartabilirdi.

Kızın akıllara durgunluk veren güzelliği vardı. Güzel kızlardan iyi karı olmazdı. Nikâh cüzdanındaki mürekkep daha kurumadan, önlerine gelen her erkekle düzüşmeye başarlardı.

Joseph masanın alt ucunda oturan Mia'ya baktı. İşte karı dediğin böyle olurdu.

«Bay Foncetti,» diye Cherry nefes almadan konuştu, «Bu davetin benim için ne denli heyecanlı olduğunu biliyor musunuz... Dino'yla tanışmak... Siz...»

«Güzelim sen nerelisin?» diye Joseph sordu. Peşine gizli detektif takmadan önce kızın hayat hikâyesini kendi ağzından dinlemeliydi.

Bernie'ye göre yemek asırlarca sürmüştü.

Ve böyle uzayıp gitmesini de diliyordu.

Susanna yine küçük evli kız rolünü oynuyordu. Carlos sahte, sinsî İtalyan gülüşüyle kendisine bakıyordu. Mia ve David masada her zamanki gibi iç sıkıcı halleriyle oturuyorlardı. Zavallı Dino neredeyse sinir krizleri geçirecekti. Ve Cherry —küçük Bayan Mavi göz— tüm masumiyeti ve sarı bukleleriyle ihtiyar tilki Foncetti'yi bir parça olsun uyutamıyordu.

Bernie Londra'da Nico ile ilişki kuramamıştı. Çünkü Nico'ya telefon ettiğinde otelde yoktu. Her şeyin yolunda gittiğini belirten bir mesaj bırakmıştı. Tabii şimdilik her şey yolundaydı. Fakat Nico'nun yakışıklı yüzünün eksikliği daha ne kadar otelin içinde fark edilmeyecekti? Ve Bernie, var olmayan esrarengiz sevgili numarasıyla karşısındakileri daha ne kadar oyalayabilecekti?

Joseph sanki onun aklından geçenleri okurcasına «Hey Bernie, Nico nerelerde kaldı? Onun kahveye yetiyeceğini söylemiştin sanırım.»

«Herhalde takıldı gelememi...»

«Yemeğe davet ettiğim konuklarım genellikle beni kırmaz gelirler. Nico'yla görüşmek istiyorum... onunla bir işim var... Daha sonra benim daireme gelmesini söyle.»

Evet şimdi artık boku yemişti. Bernie ertesi gün Susanna'yla birlikte uçağa atladığı gibi LA'ya dönmeyi ciddi düşünür olmuştu. Kendisini bu pis işe iyice bulaştırmadan hemen sıvışıp gitmeliydi.

«Eğer onu görürsem söylerim,» diye isteksizce

söylendi. «Bu kıza öyle bir takılmış ki...»

«Takılmış mı?» diye Joseph öfkeyle söylendi.
«Dino duydun mu?»

«Ne?» diye olduğu yerden korkuyla sıçradı. Akli babasından çok uzaklarda Avrupa'da balayı geçirebilme olanaklarını araştırıyordu.

«Nico Constantine'in takıldığını duydun mu» diye Joseph sertçe söylendi.

Bernie yapmacık gülüşle «Canım buralarda, bir yere gitmiş değil. Bu kızla... İşte bazen bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz...»

«Ne kızı?» diye soran Joseph'in gözleri birdenbire çelik gibi donmuştu.

«İsmi bilmiyorum...»

«Burada mı çalışıyor?»

«Hayır sanmıyorum.»

«Peki kim öyleyse? Ne iş yapar?»

Susanna da söze karıştı. «Evet, bu esrarengiz kadın da kim?»

Bernie onu dayaktan öldürebilirdi. Joseph'in bakışlarını da hiç beğenmiyordu. Bu ihtiyar tilkiyi kandırmak çok zordu.

«Söyledim ya bilmiyorum. Kumar masalarından onu yatağına çekip götüren karının biri.»

«Beni dinleyin.» Cherry heyecanla ellerini çırpı. «Artık bu sırrı gizli tutamayacağım. Bugün, yani bugün öğleden sonra Dino ile ben evlendik.»

Bernie sevinçten kızı kucaklayabilirdi. Masadakilerin Nico'yu unutmaları için Cherry tam zamanında söze karışmıştı. Şimdi artık kimse Nico'yu düşünemezdi.

15

«Ne?» Nico, Hal'in kendisine söylediklerine bir türlü inanamıyordu.

«Cam,» Hal mutsuz bir sesle açıkladı. «Güzel yontulmuş koca bir cam parçası —tabii gerçek platinine yerleştirilmiş. Bir kopya çok güzel fakat hakiki değil.»

«İnanamıyorum.» Nico delicesine gülmemek için kendini zor tutuyordu. «İnanamıyorum.»

«Artık inansen iyi olur oğlum. Kıymeti bir kaç yüz dolardan fazla değil.»

Nico şaşkınlıkla başını salladı. Demek Bayan Dean Costello da kendisini kazıklamıştı. Yoksa yüzüğün sahte olduğunu bilmiyor muydu? Ama zazallı ihtiyar yüzüğün sahici olduğunu iddia etmemişti ki. Yüzüğün hakiki olduğunu belirleyen kâğıtları Nico'nun avuçuna tutuşturmamıştı ki. Herhalde hakiki mal banka kasasında kilit altında yatıyordu. Şüphesiz. Açıkça belli oluyordu. O büyüklükte bir pırlanta, tüm zengin kadınlar hakiki mücevherlerinin birer kopyalarını yaptırırlardı. Tabii bunlar eşsiz kopyalardı. Mücevherlerden anlıyanlardan başka herkesi yanıltan kopyalar.

Nico utançtan yerin dibine geçmişti. «Hal ne diyebilirim? Sahte olduğunu bilmiyordum...»

Hal dostça, «Tabii bilmiyordun. Ben bile mücevherden anladığım halde ilk görüşte hakiki zannettim. —bir mil öteden hakiki mücevheri tanıyırım—. Bak seninle iş yapmak zevkli olacaktı. Bernie'ye çok selam söyle. Bugün gidiyor musun?»

Hal gitmeye hazırlanıyordu.

Nico omuzlarını salladı, «Ne yapacağımı bilemiyorum...»

«Aslında senin neye gereksinimin var biliyor musun? Zengin, yaşlı bir karıya.» diyerek Hal güldü, «Zengin, yaşlı ve minnettar.» Konuya kendini kaptırmış coşkuyla konuşuyordu. «Yarın akşam Teksas'tan iki ateşli kadın geliyor. Senin istediğin bir milyon dolar mı bu sorun değil. Ama kazanman için çalışman gerek.»

«Çok mu yaşlılar?»

«Tabii piliç gibi yavrular değiller...»

«Kaç yaşındalar?»

«Altmışlarında, belki yetmişe doğru yol alıyorlardır... Ama silikonlu şişirilmiş sert memeleri ve estetik ameliyatlı yüzleriyle kaç yaşlarında olduklarını dünyada tahmin edemezsin...»

«Neyse sen bu işi unut.»

«Sen bilirsin, ama bu kazançlı bir oyundur.»

Evet. Kazançlı oyundu. Nico'nun kazançlı oyununa ihtiyacı vardı.

Hal gittikten sonra, Nico bundan sonraki davranışlarının nasıl olacağını düşünerek odanın içinde dolaşmaya başladı. İlk önce Bernie'ye durumu haber vermeliydi. Nico'yu korumaya devam etmekten vazgeçip bir an önce tası tarağı toplayıp Las Vegas'tan ayrılmasını söylemeliydi.

Peki daha sonra ne olacaktı? Yarım milyon doları nereden bulacaktı?

Yarım milyon doları nasıl kaybetmişti?

Kumar oynayarak.

Bankalardaki hesapları adeta sıfıra inmişti, fakat bu durum Nico'yu korkutmuyordu. Telefonu kaldırıp Otel müdürünü istedi.

Tüm Nicó sevimliliğiyle, «Bay Grahame, ufak bir sorunum var, İsviçredeki bankam bana nakit para yollayacak —yarına kadar, sorun yok. Bu süre içinde acaba bana— diyelim ki —beş yüz paund nakit ödünç verir misiniz— eğer bunu hesabıma geçirirseniz size minnettar kalırım...»

Altı düzine kırmızı gül öğleden sonra geç vakit geldi. Fontaine yaptığı iş görüşmelerinden eve döndüğünde güller kendisini bekliyorlardı. Bayan Walter çiçekleri birbirlerinin aynı olan el kesme-

si kristal vazolara yerleştirmişti.

«Tanrım!» Fontaine hoşnutsuzca bağırdı. «Burası cenaze evine benzemeye başlamış. Bayan Walters sizden taze çiçekler istediğimi biliyorum ama bu kadarı da çok komik doğrusu.»

Bayan Walter kendisiyle aynı dűřüncede olduęunu belirten aęız řaklatmalarıyla, ev sahibesine gűllerle birlikte gelen kartı uzattı.

Fontaine karta yazılan kısa mesajı okudu —yalnız— teřekkűr ederim. Nico. yazılıydı.

Neye teřekkűr ediyordu? O zevkli seviřmeye mi? Onu evinden kapı dıřarı atmasına mı? Neye teřekkűr ediyordu?

Fontaine elindeki kartı kűcűcűk parçalara bűlűp halının űstűne attı.

Bayan Walters hořnutsuzca dudaklarını bűktű, daha sonra bu pislięi kim temizliyecekti?

Fontaine içini çekerek, «Rahatsız edilmek istemiyorum. Dinlenmem gerek» dedi.

«Bayan Khaled avukatınız űç kez telefon etti, çok ۆnemliymiř sizinle gűrűřmek istiyormuř.»

«Aman ne sıkıcı.»

«Kont Rispollo da telefon etti...»

«Bu daha da sıkıcı.»

«Yeniden telefon ederlerse ne sűyliyeyim Bayan Khaled?»

«Onlara dinlendięimi, yarın aramalarını sűylersin.»

«Oh, bir de bu paket geldi.» diyerek Bayan Walters Fontaine'in eline ufak paketi tutuşturdu.

Fontaine paketi alıp avuçunun içinde tarttı. Bucheron imzasını taşıyordu. Kont Rispollo'nun

bağlılığını belirten bir aramağan mıydı?

«Beni saat sekizde uyandır.» diyerek yukarıya odasına doğru yürüdü.

Keşke Steve Valentine'i alıp buraya getirseydim diye düşündü. Oğlanın neler yapabileceğini ve neresinde neler olduğunu şahsen incelemek istiyordu.

Bir zamanlar bu düşünce çok heyecan vericiydi. Ama azgın genç vücudun çekiciliği, parlaklığıni her nedense yitirmeye başlamıştı.

Şimdi Nico...

Nico'nun anasını... Onu düşünmek bile istemiyordu. Pis üç kâğıtçı. Elindeki malını gümrükten kolayca geçirebilmek için kendisini kullanmıştı. Sonra da yüzüğü yeniden elde edebilmek için yatağını paylaşmıştı.

Bucheron'dan gelen paketin kâğıdını yırtıp açtı ve içinden beyaz küçük bir kart yere düştü.

Aynı kart. Aynı mesajdı. «Teşekkür ederim. Nico.»

Avuçunun içindeki elmaslarla kaplanmış kalbe düşünceyle baktı. Çok güzeldi. Kutusundan çıkartıp eline aldı.

Nico... Çok değişik bir sevgiliydi...

Şöyle böyle, Nico kazanıyordu. Pek sansasyonel bir şey değildi ama iyi bir başlangıçtı.

Akşam üstü bin İngiliz lirasıyla oyuna başlamış ve bunu yirmi beş bin İngiliz lirasına kadar çıkarmıştı. İyi başlangıçtı.

Şimdilik şansı yaver gidiyordu. Ve eğer bu

şans devam edecek olursa... Kim bilir neler olacaktı?

İngiliz kumarhanesinin şık havasının keyfini çıkarıyordu. Londra'daki kumarhaneler, Las Vegas'taki adi parlaklığın yanında çok değişik kalıyordu.

Dekolteleri hayli açık giysiler içinde güzel kurpye kadınlar, gizli oyun komiserleri, nezaketle içki ikram eden saygılı servisci kızlar kumarhanenin havasını değiştiriyorlardı.

Buradaki atmosfer daha çok şık bir kulübe benziyordu.

Nico uzun ince pürosunu yakıp yirmibir masasından rulet masasına yürüdü. Limit tahmin ettiği kadar yüksek değildi, beş yüz İngiliz lirasından fazla siyahın üstüne koyamadı. Siyah kazanmıştı. Çok iyi. Fakat tabii arzu ettiği kadar iyi değildi. Büyük bahisli bir poker oyununa girmek istiyordu ve bunu kendisine ayarlayabilecek birisini araştırdı.

Kumarhane müdürü kendisine yardımcı olabilecek gibi görünüyordu. Ve oldu da. Nico'ya istediği limitte poker, tavla ve diğer oyunları oynayabileceği başka kumarhane tavsiye etti.

Nico taksiye atlayıp oraya gitti.

Daha önce Bernie'yi telefonla aramıştı, fakat onunla görüşmemişti. Şimdi istediği kendisine yeni büyük kazançlar sağlayabileceği hızlı bir oyundu.

«Hmmm...» Fontaine HOB0'nun kapısında durmuş diskoteğin içini inceliyordu. «Tabii hemen bir mucize beklememize olanak yok. Bu akşam da-

ha ilk gecesi.»

Polly başını salladı. «Pek de fena değil, ama siz de öyle düşünmüyor musunuz?»

Fontaine kısık renkli gözleriyle Steve'i süzdü. «Yürümesini bilmiyor.»

«Ne yürümesi?»

«John Travolta gibi pantolonunun içindeki malı mülkü belli elden yürüyüşü yok. Polly ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun.»

Polly gülmekten kendisini alamadı. Malı mülkü belli olan. Sanki uçakta iş tutarmış gibi bir şeydi.

Steve kendilerine doğru geldi. İnce çizgili ucuz bir kostüm, gömlek ve kravatı vardı.

«Bayan Khaled kaç kişilik masa istiyorsunuz?»

«Steve görünümün çok kötü,» diye azarladı. «Burada bir disko işletiyorsun, yoksa amcanın düğününü idare etmiyorsun.»

«Özür dilerim.»

«Üzülme sana söylemem gerekirdi. Ealing'te müşterilerin daha resmi davrandıkları açıkça belli oluyor. Şimdi dur bakalım...»

Elini uzatıp, oğlanın kravatını gevşetip çözdü. Sonra gömleğinin üstten üç düğmesini açtı. «Şimdi daha iyi oldun. Yarın seninle alış verişe çıkarız.»

Aman Tanrım! Hepsi Tony'nin birer kopyasıydılar. Onunla ilk tanıştığı günü ne kadar iyi anımsıyordu. Oğlan felaketti. Hayvani cazibesi, seksi yürüyüşü vardı ama hepsi o kadardı. Ya yatakta ne yapacağından haberi olmayan ham yetenektir.

Tony'deki potansiyeli fark etmiş ve onu her yönde kullanacağı gibi yetiştirmişti.

Tony'de çabuk öğrenmişti. Aradan zaman geçince ayağına yeni aldığı Gucci makosenlerin ölçüsünü kaçırmaya başlamıştı.

İşte karşısında Steve duruyordu. Yeni bir ham madde. Acaba onu da istediği gibi ele alıp, yetiştirip, korkunç bir mahluk yapmaya değer miydi?

Fontaine ve Polly'e kavalyselik etme şansına erişmiş olan Kont Paula, Steve'e pis pis bakıyordu. «Bayan Khaled'in masası?»

«Buyurun.» diyerek Steve öne atıldı.

Kont Paulo vazgeçilmez şampanyayı ısmarlıyarak, Fontaine'le dansa kalkmak istedi.

«Polly onunla sen dans et» diye emir verdi. «Hiç olmazsa pistin kalabalık görünmesini sağlar-sınız.»

Nico'nun şansı elli bin İngiliz lirasına kadar yaver gitmeye devam etti. Fakat kartlar kendisine sırt çevirir çevirmez oyunu bırakma akıllılığını gösterdi.

Nico kendisini çok mutlu hissediyordu... Öyle mutluydu ki Fontaine'e telefon etme riskini bile göze aldı.

Homurdanan hizmetkâr kadının uykusundan uyandığı apaçık ortadaydı, madamın evde olmadığını haber verdi.

Sonra Nico o kızı tekrar gördü. Çok açık giysileri olan uzun boylu sarışını. Kız daha önce git-tiği kumarhanede gözüne ilişmişti. Çok göz alıcı olduğuna şüphe yoktu. Ne temiz yüzlü güzellere ne

de sofistike Fontaine'e benziyordu. Fakat çok çok çarpıcıydı...

Salonun diğer köşesinden kendisine gülüyordu. Nico da kıza güldü.

Ve daha sonra onu gözden kaybedince bir daha aklına getirmedi.

Vestiyerden paltosunu alırken, bankonun arkasındaki adama esaslı bahşış bıraktı ve kapıcıya taksi çağırmasını işaret etti.

Tam arabaya binerken kız yanında beliriverdi. «Beni de evime bırakabilir misiniz?» Sesi rahatlatıcı ve boğuktu. «Yılışık âşık Arap'tan kaçıyorum. Eğer hemen ortadan kaybolmazsam başım derde girebilir.»

Nico şüpheyle kaşlarını kaldırdı. «Siz mi?»
«Lütfen.»

«Atlayın bakalım. Başları derde giren güzel bayanlara yardım etmek görevimdir.»

Kız güldü. «Bunu söyleyeceğinizi biliyordum.»
«Biliyor muydunuz?»

«Siz Omar Sharif'e benziyorsunuz, neden onun gibi de laf etmeyesiniz?»

«Ben Arap değil Yunanlıyım.»

«Biliyorum. Hiç kimse beni bir Arapla taksiyi paylaşmaya zorlayamazdı. Size teşekkür ederim.»

«Peki Yunanlı olduğumu nereden biliyorsunuz?»

Çantasından çıkardığı pudriyeriyle yüzünü inceledi. «Sizin Yunanlı olduğunuzu bilmiyordum... Yalnızca Arap olmadığınızı biliyordum.» Pudriyeyi kapağını kapattı. «Merhaba, ben Lynn.» diyerek resmi şekilde elini uzattı. «Ya siz?»

«Nico Constantine.»

«Yunan ismi ama siz Amerikalı gibi konuşuyorsunuz.»

«Son on yıldır LA'de yaşıyorum. Şimdi, sizi nerede bırakabilirim?»

Lynn yalandan dudaklarını sarkıtarak «Beni hemen başınızdan atmak mı istiyorsunuz...»

Nico gülerek «Hayır hiçte değil.» dedi.

«Şöföre Lamont Oteline dediniz, yoksa yanılıyor muyum?»

«Evet orada kalıyorum.»

«Dünyada en iyi yağda pişmiş yumurta orada yapılır değil mi?»

«Öyle mi?»

«Eğer bilmiyorsanız bir deneyin.»

«Bu saatte restoran kapalıdır...»

«Ama oda servisi açıktır...»

Venessa, Leonard ve bütün grup Fontaine'in konukları olarak HOBÖ'ya davetliydi.

Fontaine, kadınların Steve'e karşı gösterecekleri tepkiyi ölçmek istemişti. Ama öyle olağanüstü ilgi göstermemişlerdi.

«Hoşuna gitti mi, onunla yatmak ister misin?» diye Venessa'nın kulağına fısıldadı.

«Bu Tony gibi değil.»

«Tony'nin anasını avradını... Tony'nin ismini duymaktan bıkip usandım. Dünyadaki tek aygır o değil biliyorsun.» diyerek Fontaine kadehindeki şampanyayı içip bitirdi ve kadehine yeniden şampanya konulmasını işaret etti.

«Çok tatlı...» diye Venessa atıldı.

«Tatlı mı. Tanrım benim aradığım tatlılık de-
ğil.»

Gece şampanya deryası içinde gelip geçti. Fontaine kendisini kaptırmıştı. Çok tatlı ve keyifli şekilde kafasını bulduğunu hissediyordu.

Dans pistinin ortasında Kont Paulo kollarıyla sıkıca vücuduna sarılmış, bitmeyen aşkını ve arzusunu açıklıyordu. «Vakit geçirmeden yatağa koşmalıyız, tüm vücudum seni arzu etmekten ölecek.» derken nefes nefese kalmıştı.

Utanmadan erkekliğini Fontaine'nin bacaklarına sürtüştürüp duruyordu, Fontaine onun bu çocuksu İtalyan istekliliğini birlikte alıp İtalya'ya götürmesini diledi.

Leonard'la da dans etti.

«Bir gün ikimizin baş başa kuytu bir köşede öğlen yemeğine ne dersin?» diye önermişti.

Allah beni orta yaşlı kocaların eline düşürmekten kurtarsın diye dua etti. Hepsi kendisini hoşca vakit geçirecekleri oyuncak zannediyorlardı.

Sabahın erken saatlerinde 'HOB0'nun önündeki kaldırımında birbirlerinden ayrıldılar.

Fontaine, Polly ve Kont Paulo arabaya binerlerken, Ricky hürmetle Rolls Royce'un kapısını açmış bekliyordu.

«Önce Bayan Brand'ı sonra da Kont Pispollo'yu bırakalım» diyen Fontaine emretti.

«Peki Bayan Khaled.»

Polly arabadan inerken çaktırmadan anlamlı bir göz kırpıp «Daha sonra» diye fısıldadı.

«Öyle mi sanıyorsun.» diye Ricky ekşi sesle yanıt verdi.

Kont Paulo otele gittiği için yüksek sesle şikâyet ediyordu.

«Bu gece birlikte olmalıydık,» diye acı acı söylendi. «Bunca yolu senin için tepip geldim, sense bana nasıl davranıyorsun... Sanki pislikmişim gibi davranıyorsun.»

«Yorgunum,» diye Fontaine soğukça yanıtladı. «Belki yarın birlikte olabiliriz bana telefon et.»

Düşleri kırılan Kont Paulo'yu otelin önünde arabadan indirdiler.

«Ricky gidelim» diye Fontaine talimat verdi.

Ricky saatine baktı. Allahın belasası sabahın dördü olmuştu. İnşallah sabah karanlığında saat onda kapıda olmamı istemez diye geçirdi içinden. Eve gidip güzelce Polly'nin de keyfini yerine getirdikten sonra... eh artık biraz uykuya ihtiyacı olurdu değil mi?

Fontaine'nin Pelham Crescent'deki evinin önüne gelince Ricky arabadan atlayıp kapıyı açtı.

Fontaine saklamaksızın esneyip, içini çekti. Gün ağarmak üzereydi. Renkli gözleriyle Ricky'i taradı. «Sabah çayı içmek için benimle içeri gelir misin Ricky?»

Nico ve Lynn otel dairesinde seviştiler. Oda servisinin özenle hazırlayıp getirdiği sahandaki yumurtalar iki tabağın içinde oturma odasının ortasında terkedilmiş vaziyette duruyorlardı.

Lynn fevkalade yetenekli, çarpıcı ve hoştu. Sevişmelerinden çok zevk almışlardı.

Nico bu kadar çok zevk almak istememişti.

Bu da diğer dişilerden biriydi. Güzel bir vü-

cut, evet. Fakat yabancıydı. Ve çok gariptir artık cinsel yaşamını yabancılarla sürdürmek eğiliminde değildi. Bir gecelik maceralar için artık çok yaşlıydı. Ve olgunlaşmıştı. Fontaine'in siyah ipek çarşafı yatağının içinde, onunla birlikte birbirlerine yaşamlarını anlatmalarını istiyor ve düşlüyordu.

Lynn yataktan kalkarken «Evet çok güzeldi.» dedi.

«Evet çok güzeldi.» Nico onun bir an önce ginyinip odadan çıkıp gitmesini istiyordu.

Çırılçıplak ayakta durmuş kedi gibi geriniyordu. «Siz hiç kölelik ettiniz mi?»

«Ne?»

«Kölelik. Hani eli ayağı bağlayıp dayak atma. Araplar bundan çok hoşlanırlar.»

«Size Arap olmadığımı söylemiştim.»

«Biliyorum.» Kendisini geriye itip sonra ellerini ayak parmaklarına değdirdi. Sanki vücudu lastik gibiydi. «Amerikalı gibi konuşan Yunanlısın.» Yerde duran giysisini alıp sırtına geçirmeye başladı. «Ve salak bir orospu çocuğusun. Foncetti'le olan borcunu da ödemezsen pek yakında tanınmaz hale gelecek olan orospu çocuğusun. Söylediklerimi iyice anladın mı?»

«Ne diyorsun.» Nico şaşkınlıktan yatağın içinde oturuvermişti.

Lynn elbisesinin fermuarını çekiştirirken, dumanlı sesi çok şehvetli çıkıyordu. «Beni duydun. Ben haberciyim, kulaklarını açıp beni canı gönülden dinle.» Elini uzatıp yerde-duran sivri topuklu papuçlarını araştırıp ayağına geçirdi. «Bir hafta mühlet, tam yedi gün fazla değil, kredi açmak da

yok. Anladın mı?» El çantasını alıp kapıya doğru yürüdü. Konuşmadan bir süre durup gülümsedi. «Borcun olan her kuruşu Nico, yoksa... ödemezsen... taşaklarını kesecekler, çok yazık olur değil mi?»

Kapıyı sessizce arkasından çekip dışarı çıktı.

«Çok eğlenceli değil mi?» Fontaine kısık gözlerinin arasından bardaklara çay koyan Ricky'e bakıyordu.

Rickiy yanıt verip vermemekte kararsızdı. Aslında nasıl davranacağını bile bilemiyordu.

«Biliyor musun» diye düşünceli mırıldandı, Fontaine, «sen gerçekten çok seksisin. Neden seni kulüpte çalıştırmayı düşünmedim?»

«Şeker ister misiniz Bayan Khaled?»

«Hayır teşekkür ederim istemem,» diyerek arkasını döndü ve «çayı yukarıya yatak odama getir Ricky kendi bardağını da getirmeyi unutma.»

Ricky mutfağın ortasında kalakalmış patronunun arkasından bakıyordu. Sonra yıldırım hızıyla tepsiyi kapıp iki bardak çayı üstüne koydu. «Ricky oğlum,» diye kendi kendine mırıldandı, «işte şans yüzüne gülmeye başladı.»

«Ricky,» Fontaine'in hafif sarhoş sesi yukardan merdivenin tepesinden geliyordu; «geliyor musun?»

Tabii geliyordu. Polly'nin beklemesi gerekti.

16

Bernie, Susanna ve Cherry, hiç konuşmadan, Carlos Brent'in özel uçağının içinde oturuyorlardı. Her biri kendi düşüncelerine dalmışlardı.

Susanna hafifçe gülümsüyordu. İşin boku meydana çıkmıştı —Bernie'nin en sevdiği sözcük-tü bu— ama kendi yönüne sıçramamıştı.

Cherry oturduğu köşede sessizce ağlayıp ara sıra bebek mavisi gözlerini Dino'nun şifonyerinden alınmış ipek işlemeli bir mendile siliyordu.

Bernie yazgısını umursamaz bir tavırla oturu-

yordu. Bay Gözden Düşen! Bay Salak! Allahtan Carlos Brent'le ilişkisi vardı, çok zayıf bir ilişki olmasına rağmen kendisine yararı dokunmuştu. Ya ilişkisi olmasaydı...

Eğer Susanna kendi adına konuşmamış olsaydı...

Evet başına gelecekleri hiç düşünmek istemiyordu.

Bernie bir gece önce meydana gelen olayları düşündü. Sanki her şey kötü bir düşün görüntüleriydi.

Birincisi, Joseph Fonicetti'nin yemek şöleni vermeye karar vermesiyle boku yemişlerdi. İkincisi, Nico'nun da yemeğe çağırılmış olmasıydı. Üçüncüsü ise Cherry'yle Dino'nun evlenmesiydi. Doğrusu en komiği de evlenme işiydi.

Tabii bu saydığımız üç nokta bir araya gelince felaket çanları çalmaya başlamıştı.

Joseph Fonicetti, hiçbir olayı gözden kaçırmayan, yaşlı, sinsi bir hayvandı. Nico'nun çok borcu olduğu da bir gerçektir —hem de büyük borçlu— onun şölene gelmemesi ise yaşlı kurdun kuş-kullanmasına yol açmıştı.

Kuşkusuz Cherry'nin Dino ile evlendiği bombasını patlatması partinin işini iyice felakete sürüklemişti.

Joseph Fonicetti sürprizlerden hoşlanmazdı; özellikle bu tip sürprizlerden. Fındık kahverengisi yüzünde, ateş gibi yanan küçük hilekâr gözleriyle, masadan ayağa kalkıp bakmaya başlamıştı. Masanın alt ucunda oturan Dino'ya avaz avaz bağırarak, «Ne, işittiklerim doğru mu?» demişti. «Bu ap-

tal karıyla evlendiğin doğru mu?»

Bu sözler üzerine Cherry, bebek mavisi gözleri yaşlarla dolu, ama kararlı bir tavırla söze karıştı. «Bana ne cüretle aptal dersin, ne cüretle.» diye bağırırken Dino'nun da kendisini desteklemesi için yalvaran gözlerle bakıyordu.

Dino, iskemlesinde büzülmüş kalmıştı. Babasına nasıl karşı çıkabilirdi? Babası haklıydı, karısı ağzını açıp evlendiklerini söylemekle gerçekten aptallık etmişti.

«Çabuk, bana Nico Constantine'i bulun; tüm saçmalıkları kesin ve onu bulup bana getirin.»

Bernie'nin yüzü bembayaz kesilmişti. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Joseph, onun düştüğü sıkıntıyı hemen sezinleyivermişti. «Bernie, o hâlâ burada değil, öyle mi, ha?» diye tehdit dolu bir sesle soruyordu.

Susanna hemen lafa karıştı: «Tabii burada, Joe Amca».

Joseph, onun söylediklerine kulak asmadan: «David, çabuk Nico'yu bul. O orospu çocuğu Nico'yu istiyorum ve vakit yitirmeden buraya gelmesini istiyorum.» Eliyle, hıçkıran Cherry'i işaret ederek: «Bu karı onun... bu... bu süslü bebek. Onu hayatımızdan girdiği gibi hemen Nico çıkartabilir.»

«Bay Fonicetti,» Cherry yutkundu. «Dino ile ben evliyiz.»

«David, saçma sapan nikâhın nerede yapıldığını bul ve onu hemen iptal ettir,» diye Joseph bağırdı. «Ve bana Nico'yu bulun; çabuk. Bize olan borcunu da ne zaman ödeyeceğini konuşmamız ge-

rekiyor. Dino'nun sorunu çoktan çözümlemesi gerekirdi, ama tabii kendi keyfine dalınca önemli görevlerini unuttu.» Sözlerinin bu kısmında Joseph öfkeyle İtalyanca konuşmaya başlamıştı; çocukluğundan beri ana dilini unutmamıştı.

Carlos Brent, masadan kalkıp Joseph'in yanına gitti ve kollarını arkadaşının omuzlarına sarıldı.

Yemek şöleni sona ermişti.

Cherry ile Dino'nun evlilikleri de sona ermişti.

Tabii sıvışıp gittiği öğrenilince Nico'nun hayatı da sona erecekti.

Bu dalavereye burnunu soktuğu için kuşkusuz Bernie'nin de sonu geldi demekti.

Çarçabuk Susanna'ya sarılarak, «Haydi hemen yeniden evlenelim» diye önerdi. «Birkaç gündür ikimiz birlikte çok tatlı vakit geçirmeye başladık.»

«Bernie götünü kurtarmak için ne olsa yaparsın değil mi?»

Susanna sırtıyordu.

Tabii Nico'nun otelden sıvıştığını öğrenmek uzun sürmedi.

Bernie'yi sorguya çekmek için Fonicetti'nin teras katındaki dairesine çıkarttılar. Susanna da kocasıyla birlikte gitmekte ısrar etmişti.

Kendi kığını kurtarmak için Nico'nun nerede olduğunu söyleyivermişti.

«Biz işin gereğini yaparız,» diye Joseph dalgınca mırıldandı.

«Size olan borcunu ödeyebilmek için Londra'»

ya para bulmaya gitmişti. Belki şimdi yola çıkmış, buraya geliyordur» diye Bernie ısrar ediyordu.

«Tabii, tabii». Joseph kötülük saçan küçük gözleriyle Bernie'ye bakarak: «Bernie, hayatında birşeyi hiç aklından çıkarma. Bağlılık. Ama işin bokunu da çıkarma. Bağlılığı, hakkı olan kişilere göster. Nico'nun bana olan borcunu ödeyemeyeceğini duyunca hemen gelip haber vermen gerekirdi. Hiç tereddüt etmeden. Anlıyor musun?»

Bernie, içten yürekten, heyecanla başını salladı.

«Ama... çok gençsin... daha öğrenmen gereken çok şey var. Şansın varmış, benim de Carlos Brent'e bağlılığım var. Ne demek istediğimi anladın mı?»

«Evet, anladı Joe Amca.» Susanna yaşlı adamı yanaklarından öptü. «Bir daha yapmaz. Çok teşekkür ederiz.»

Evet böylece Bernie'ye zarar gelmemiştir. Ama bu kez de yakasını Susanna'ya kaptırmıştı.

Cherry, Hollywood'da bir apartman katını iki kız arkadaşıyla paylaşıyordu. İkisi de tatile çıkmışlar, evde yoklardı. Bir tanesi açık saçık filmlerde oynayan bir yıldızla balık avına, öteki de Oregon'a gitmişti.

Cherry, boş evde, düş görmüşcesine dolaşıyordu. Her şey çok çabuk olup bitmişti. Bir dakika önce Bayan Fonicetti, ikinci dakikada basit, zavallı, başarısız aktris Cherry oluvermişti.

Haksızlıktı. Cherry'nin ne eksigi vardı? Dino'nun karısı olması için ne eksigi vardı? Neden Dino'nun babasıyla tanışır tanışmaz adam o anda

kendisinden nefret etmişti?

Aynadaki görkemli görünüşüne bakıyordu. Sarı saçlar. Mavi gözler. Düzgün çizgiler. Esmer, yakışıklı Dino ile ne güzel bir çift meydana getirip, nasıl güzel, sağlıklı bebeler doğuracaktı kimbilir.

Dino. Onun davranışı da hiç güzel değildi. Babasının, karısına küfürler yağdırmasına karşı çıkmamıştı.

Derin derin içini çekip, küçük banyoya doğru yürüdü. Kurutmak üzere astığı iç çamaşırlarını topladı. En sevdiği sabun köpüğünü seçip suyu açtı, küvetin dolmasını bekledi.

Sonra giysilerini çıkartıp banyonun içine girdi.

Yeniden içini çekti. Erkekler. Annesi, erkeklerin yalnız bir tek şey istedikleri için kadınların peşinden koştuklarını yıllar önce kendisine söylememiş miydi?

«Santral, lütfen verdiğim numarayı bir kez daha arayın.»

Bernie küçük kızı Starr'ı dizlerinin üstünde zıplatırken, beşinci kez Nico'yu telefonla arıyordu.

Susanna, içerde Bernie'nin eşyalarını dolaplara yerleştirmeye uğraşıyordu. Havaalanından kente dönerlerken Susanna Nico'nun kiraladığı eve uğrayıp Bernie'nin eşyalarını toplamak için ısrar etmişti.

«Yarın toplarız,» diye Bernie sızlanmıştı.

«Hayır, şimdi. Evine gerçekten döndüğünü hissetmek istiyorum. Yoksa yalnız bir gece için yatağımı paylaşmanı değil.»

İçerki odada Bernie'nin eşyalarını yerleştirirken de sızlanmaktan geri kalmıyordu: «Şu gömleklere bakın. Aman Tanrım! Bunları hangi çamaşırhaneye yolluyordun?»

«Bernie, bu çoraplar delik deşik. Çoktan çöpe atmalıydın.»

«Oh! Hayır olamaz, en sevdiğim süveterini siğarayla yakmışsın. Nasıl yapabildin?»

Bernie, Susanna'nın sızlanmalarına kulaklarını tıkayıp Nico'yu aramaya devam etti. Hiç olmazsa Nico'yu başına gelecekler için uyarabilirdi.

«Bernie küçük bir düğün yapmalıyız. Çok fazla parlak olmayan, ama zevkli. Starr da gelinin nedimesi olur. Buna ne dersin Bernie?»

«Çok güzel.»

«Babam Palın Springs'teki evi kullanabileceğimizi söyledi. Düğüne çağırdıklarımızı uçakla oraya götürürüz. Çok eğlenceli olacak değil mi?»

«Kuşkun olmasın.»

Allahın belası baba yine işin içine girmişti.

«Ve ben mavi bir elbise giyerim! Ne dersin, sen de mavi bir kostüm giyersen ikimiz de eş oluruz! Starr'a da mavi fırfırlarla süslü bir giysi. Oh, Bernie, sevgilim, çok heyecanlı.»

Susanna'nın hayatta en çok sevdiği iş partiler düzenlemektir, ya da düğün partileri. Bernie, cu-

martesi geceleri, evlerinde elli altmış kişiye verdikleri küçük yemekli partileri anımsayınca korkuyla ürperdi. Bok canına! Ama bu kez ayağını sıkı basacaktı. Susanna'nın her dediğini yapmayacaktı.

Otel santralının sesi, «Bay Constantine'in odasını arıyoruz efendim.» dedi.

Üç çalıştan sonra Nico yanıt verdi.

«Seni günlerdir arıyorum,» diye Bernie bağırdı. «İşin boku...»

17

«Meydana çıktı. Biliyorum,» diye Nico yanıtladı.

«Nasıl biliyorsun? Ne oldu?»

Bernie kekeliyordu.

«Parayı ödeyebilmem için çok bonkör davrandılar. Ve bir hafta süre tanıdılar.»

«Peki, ya yüzük?»

«Adi cammış, dostum.»

«Peki, şimdi ne yapacaksın?»

«Bir şeyler yapmayı düşüneceğim.»

«Bak, beni dinle Nico. Seni ele vermek istemedim, ama onlar işin bokunu sezdiler. Günlerce senin oteldeki yokluğunu hissettirmemeye çalıştım. Neler olduğunu bilsen, uzun öykü.»

«Daha sonra ben oraya gelince anlatırsın. Umarım tek parça halinde Amerika'ya dönebilirim.»

«İşi soğukkanlılıkla ele aldığına sevindim.»

«Başka yolu var mı?»

«Bana gereksinmen olursa Susanna'dan ara.»

«Barıştınız mı?»

«Sonra anlatırım.»

«Ayağını sıkı bas, yakanı kaptırma.»

«Sen de.»

Nico telefonu kapattı. Çok sakindi. Enerjisini paniğe kapılıp harcayamazdı. Lynn'in odayı bırakıp gittiği dakikadan beri oturmuş düşünüyordu.

Tutabileceği iki yol vardı. Birincisi, kazandığı elli bin İngiliz lirasını cebine atıp kaçmak. Götney Amerika'ya ya da Atina'ya kaçmak... Adını değiştirip yeni bir yaşama başlamak. Ama işin açıklaması ne yaşamını, ne de adını değiştirmek istemiyordu.

İkincisi, borcunu ödemek. Eğer bulabilirse parayı bulup borcunu temizlemek.

Kuşkusuz en iyi yol ikincisiydi, ama nasıl olacaktı?

Hal çaresi bulmaya çabalarırken uyuyakaldı.

Fontaine, içki tadı ve kokusuyla akşamdan kalma halde uyandı. Birisi kilitli oda kapısını yumrukluyordu.

Aman Allahım, kendisini tam anlamıyla tırşu gibi hissediyordu.

«Bayan Khaled,» diye bir ses kapının arkasından bağıırıyordu. «Saat on ikiyi geçti, size kahvaltı tepsinizi getirdim.»

«Tepsiyi kapının önüne bırakın Bayan Walters.»

Aman Tanrım! Baş ağrıdan çatlıyordu. Bir gece önceki olaylardan parçalar anımsamaya çalıştı ve anımsadı.

Aman Allah! Ricky. Yatağında uyuyakalmıştı. Yatağın içinde doğrulup gözlerini çevrede dolaşırdı. Odanın durumundan gece ne biçim kafayı buldukları anlaşılıyordu.

Aman Allah! Neler olmuştu? Ricky'ye birlikte neler yapmışlardı? Lady Chatterley'in sevgilisi Rick'nin yetenekleri yanında hiç kalırdı.

Yataktan kalkıp sırtına ipek bir kimono geçirdi ve Ricky'yi evden uzaklaştırmamanın yollarını araştırdı.

Bayan Walters, gece odasında bir erkeğin sabahlamasını yadırgamazdı, çünkü bu gibi sahnelere alışıktı. Ama bu kez yanında sabahlayan erkek şoförüydü. Aman Tanrım! Şimdi ne halt edecekti?

«Ricky», oğlanı sertçe dürtükledi. «Lütfen kalk ve bir an önce tasını tarağını topla git.»

«Ne? Ne?» Ricky gözlerini açmıştı. «Ben neredeyim?» Sonra akli başına geldi ve anımsadı: «Oh, evet. Anımsadım. Buraya gel sevgilim, seni dün gece zevkten çıldırtan numaralarımın birini daha çekeyim.»

Oğlan, onun bakışlarındaki soğuklukla titremişti.

«Ricky dün geceyi unut artık. Ve ben sevgilin değil Bayan Khaled'im, bunu da hiçbir zaman aklından çıkarayım deme. Şimdi lütfen kalk giyin ve çek git.»

Ricky yatağın içinde doğrulup oturdu. «Ne demek yani bana bildiğimiz dirsek çevirme numarasını mı yapıyorsun?»

«Eğer seni işten mi kovuyorum diye soruyorsan hayır. Fakat şunu asla unutma, dün gece olanlar yalnızca senin kurduğun düşlerin bir parçasıydı.»

Allah belasını versin! Ne düştü ya! Dün gece Bayan Khaled'in, minik kürk paltosu içinde çıplak ve başında şoför şapkasıyla Ricky'nin sırtına binmiş, avazı çıktığı kadar «Kapıya ilk koşan kazanıyor. Bok kazanıyor!» diye bağırдыğını Ricky çok iyi anımsıyordu.

Fontaine banyoya çekilince, Ricky telaşla giysilerini toplayıp giyindi. Yatakodasının kilitli kapısını açıp yavaşça dışarı süzülürken, az kalsın ayağı kahvaltı tepsisine takılıp düşüyordu. Usul usul merdivenlerden aşağıya indi.

Bayan Walters halıları elektrik süpürgesiyle, süpürüyordu. Ricky'e pis pis bakıp, iğrenerek burununu kıvırdı.

«Günaydın Bayan Walters.»

Bayan Walters yanıt vermeden arkasını döndü.

Tavla, Nico'nun her zaman en iyi başardığı

oyunlardan biriydi. Londra kumarhanelerinde do-laşıp yeteneğini kanıtlıyordu. Londra'da tavla üç-kâğıtçıları yok değildi, ama kimse Nico ile boy öl-çüşemezdi.

Öğleden sonra katıldığı oyundan, akşamüstü birkaç bin İngiliz lirası kârlı kalkmıştı.

Fena değildi, gene de borçlarını ödeyebilecek kadar yeterli kazanmamıştı.

Yeni önerilere gereksinim duydu. Hal'e tele-fon etti.

«Trader Vics» de içki içmek için buluştular, Hal yepyeni beyaz şık bir kostümle teşrif etmişti.

Nico arkadaşının ceketinin yakasını elleyle-rek «Çok şık» dedi.

«Bayanlara hoş görünmem için şık olmam ge-rek. Sana sözünü ettiğim hanımlar geldiler. Eğer rolümü hiç hata yapmadan oynarsam, yarın saba-ha kalmaz Texas'ın yarısına sahip olurum. Bu ge-ce bizimle birlikte yemeğe çıkmak istemediğine emin misin?»

«Eğer benim avucuma tutuşturabilecekleri ya-rım milyon dolarları varsa...»

Hal güldü. «Nico oğlum beş yıl hiç durma-dan bir karıyı becerirsen istediğin parayı elde edersin.»

Nico yüzünü buruşturdu. «Ama benim acelem var.»

«Öyleyse...» Hal cmuzlarını silkti. «Sana yar-dımcı olabileceğimi düşünme.»

Nico'nun kara gözleri, ipnotizma edermişce-sine Hal'in yüzüne takılmıştı. «Paraya ihtiyacım olduğunu, söylediğim zaman çok ciddi konuşuyor-

dum. Hal, Las Vegas'tan borcum olduğu için tüy-
d m. Yüzüğün satışından elde edebileceğim, pa-
rayla borçlarımı temizleyeceğimi sanıyordum. Şim-
di —eliyle umutsuzca işaret yaptı— benim nerede
saklandığımı buldular. Bir kadın haberci yolladılar.
Onu ilk gördüğümde çok güzel, canısıklıan, hoşça
vakit geçirmek için birisiyle yatmaya can atan
bir kız olduğunu düşünmüştüm. Evet kızla yattık,
Çok iyiydi - sonra bana yolladıkları haberi verdi.
Tam yedi gün süre tanıyorlardı. Yani işi sıkı tutu-
yorlar - ne demek istediklerini sen de biliyorsun,
ben de biliyorum. Bana yapabileceğın önerin var
mı?»

Hal, servis yapan güzel Çinli kızı çağırıp, bir
içki daha söyledi. Çok duygulanmış görünüyordu.
Aslında, pek sanıldığı kadar duygulanmamıştı. Ni-
co'yu sevmişti ger i. Fakat, eğer tehlike geliyorsa,
Nico'nun yanında oylanmak istemezdi. Tehlike
gelmeden önce sıvışıp gitmeliydi.

«Dur bakalım bana biraz detaylı bilgi ver.»
dedi, yolunu bulup Nico'nun yanından sıvışmak
için zaman kazanmaya bakıyordu. «Kime borcun
var? Ve ne kadar borclusun?»

«Seninle dalga ge miyorum. Foncetti'lere beş
yüz elli bin dolar borcum var.»

Hal uzun bir ışlık çaldı, «Vay canına! İhtiyar
Joe Foncetti'yi tanırım. Yani bana senin için beş
yüz elli bin dolarlık kredi a tıklarını mı söylemek
istiyorsun? İşte buna olanak yok.»

«Neden olmasın, önce kendi cebinden altı yüz
bin dolar içeri girersen, pekâlâ verirler.»

Hal, yine ışlık çaldı. «Başın belâda dostum,

hem de çok çok kötü belâda.»

Çinli kız içkilerini getirip, her ikisine de gizemli biçimde güldü.

Kız yanlarından uzaklaşırken, Hal dalgınlıkla «Ben hiç Çinli kadınla yatmadım.» dedi. «Nico, şimdi söyle bakalım sana yolladıkları bayan haberci kimdi? Amerika'dan buraya birini mi yollamışlar?»

Nico başını salladı. «Hayır kadın İngilizdi. Adının Lynn olduğunu söylemişti...»

«Çok uzun boylu? Güzel vücutlu?»

Nico evet dercesine başını salladı. «Onu tanıyor musun?»

«Evet TV'de dansözlük yapardı. Adamına rastlayıncaya dek en arka sırada dans ederdi, sonra ön sıraya geçti.»

«Hangi adam?»

«Feathers. Lynn onun sağ koludur. Çok sert karıdır - judo uzmanı - güreşçi - seninle yalnızca seviştiğine şükretmelisin.»

«Teşekkür ederim.»

«Keşke Feathers'le konuşabilsem,» diye Hal yüksek sesle düşündü. «Belki bir çıkar yol buluruz...»

«Peki neden konuşamıyorsun?» diye sordu Nico.

«Bu günlerde aramız hiç iyi değil. Borcum var. Fakat ödüyorum.»

«Ne kadar?»

«Beş bin İngiliz lirası. Arada sırada ufak tefek taksitlerle adamı mutlu etmeye çalışıyorum. Ama borcumu tümünden ödersem daha da mutlu olacak.»

«Peki borcunun tümünü öde. Benim o kadar param var. Bana yapacağın yardımın karşılığı diyelim.»

«Hey, Nico. Benim için bunu yapman gerekmez.»

«Gerekmediğini biliyorum. Fakat eğer sen Ferthers'le bir anlaşma yapabilirsen - yani onun da Foncetti'lerle yapacağı anlaşma gibi. Belki senin yaptığın şekilde taksitle ödeme falan filan gibi... Ne dersin?»

Hal, yavaşça başını salladı. «Elimden gelen her türlü gayreti göstereceğime inanabilirsin.»

Nico, Hal'in omuzunu akşayarak «Teşekkür ederim, dostum. Yapabileceğin her şey için teşekkürler.»

Vahşi görünüşlü manken kızlar ekzotik iç çamaşırlarını göstermek için podyumda deli gibi dolaşıyorlardı.

Ön masaların birinde oturan Fontaine, sıkıntıdan açıkça esniyordu.

«Hoşuna gitmedi mi?» diye telaşla sordu Venessa. Moda gösterisi, çalıştığı hayır derneklerinden birine, para toplamak amacıyla düzenlenmişti ve başarılı olmasını istiyordu.

«Diğer kadınların vücudlarına bakmak beni eğlendirmez.» diye yanıtladı Fontaine. «Hiç erkek manken yok mu? Biliyorsun - azgın, on dokuz yaşlarında, sırtlarında donlarından başka giysi bulunmayan güler yüzlü delikanlılar?»

«Oh Fontaine, nerden aklına geldi. Buradaki giysilere bakman gerek, modellere değil.»

«Hmmm...» Fontaine, gözlerini moda gösterisinin yapıldığı, restoranın içinde gezdirdi. Aman Allahım! Masa üstüne masada, kendisi gibi en son modaya göre pahalı giysiler içinde oturan, can sıkıcı kadınlarla doluydu salon.

Tanrım! Kendi yaşamı da pek yakında böyle mi olacaktı? Moda ve bir erkekle yatmak. Her ikisi de, çekiciliğini yitirmek üzereydi.

«Kısa süre sonra kalkmam gerek.» diye Venessa'nın kulağına fısıldadı. «Avukatımla görüşeceğim. Can sıkıcı ihtiyar Arnold, eğer pek yakında para bulmazsam, beni icraya vermekle tehdit ediyor. Benjamin'in bana ödediği nafaka ancak bir haftalık masrafımı karşılıyor. «HOB0'yu yeniden düzenleyip eyleme geçirmem şart.»

«Yaparsın,» diye Venessa yanıtladı. «Sen aklına bir şeyi koydun mu...»

«Biliyorum, biliyorum. Ben her zaman her istediğimi elde ederim. Fakat Venessa anlamıyor muşun, bu kendi kendime yarattığım uydurma etki.» Venessa inanmayan gözlerle arkadaşına bakıyordu. Fontaine'nin, yaşam biçimini her zaman kıskanmıştı ve onun mutsuz olabileceğini hiç aklına getirmemişti.

Tüm kadınlar, Fontaine'nin yaşamını kıskanırlardı - hatta kıskanmaz numarası yapsalar dahi kıskanırlardı.

Güzeldi, özgürdü ve parasız olduğu düşünülemezdi.

Venessa'nın ise zengin bir kocası, dört çocuğu, şişman bir vücudu vardı ve kendine ayırabileceği bir dakika bile boş zamanı yoktu.

Fontaine'nin ise bitip tükenmeyen, genç erkeklerden meydana gelmiş, sevgililer ordusu vardı.

Venessa on iki yıllık uzun evlilik hayatında ancak iki macera yaşayabilmişti. «Çok sıkılıyorum.» diye Fontaine söylendi. «Venessa sana bir sır vereyim mi? Yalnız ikimizin arasında kalacak. Kimseye anlatma sakın!

Venessa'nın gözleri parlamaya başlamıştı, başını salladı. «Evet söyle, söyle» diye yalvardı.

«Dün gece öyle sıkıldım ki, ne yapacağımı bilemez haldeyken şoförümle yattım.»

«Hayır yapamazsın?»

«Neden yapamıyacakmışım. Ve sana bir şey daha söyleyeyim, yaptığım iş sıkılmaktan daha da sıkıcıydı.»

«Ne?» Venessa kaşlarını çatmıştı. «Herif işini iyi beceremedi mi? Erkekliği mi yoktu?»

«İstenilen her sığata sahipti, sevgilim. Fakat SIKICIYDI.»

Venessa gözlerini kırptırdı. Fontaine tanıdığı kadınların içinde en cesuru, en açık konuşanıydı.

«İşin aslı ne biliyor musun,» diye Fontaine sözlerini sürdürdü, «Benjamin'le evliyken, bu ufak tefek maceralar bana çok heyecan veriyordu. Şimdi... Yani... Hepsi çok can sıkıcı geliyor.»

«Yeni birisiyle tanıştım...» diye Venessa söze başladı.

Fontaine onu duymamazlığa gelerek kendi konuşmasını sürdürdü. «Uçakta tanıştığım. o adam - Nico. Benim yapmaya alışkın olduğum, davranışlarımdan biri değildi sevgilim. Fakat söylemem gerekirse, onunla, yani nasıl... çok başkaydı. O da

çok... bilmiyorum - söylemesi komik geliyor, ama dünyayı yakından tanıyan, çok eğlenceli bir erkekti. Belki onu kapı dışarı etmekle hata yaptım.»

«Ben onunla tanışma fırsatını...» Venessa'nın başladığı cümle yine yarıda kalmıştı.

Sammy'nin masalarına gelmesiyle konuşmaları yarıda kaldı.

«Günaydın kızlar. İyi vakit geçiriyor musunuz?»

Ve Sammy Fontaine'le Venessa'nın masasına oturuverdi.

«Buyur otur» diye Fontaine mırıldandı.

«Ah, prenses bugün çok formunda.» diyerek bardağına şarap koydu. «Beni dinleyin sevgililerim, yeni hazırladığım modelleri dikkatle incelemenizi istiyorum.» Eliyle, spor giysilerle podyumda dolaşan mankenleri gösteriyordu. «İstediğiniz her şeyi seçebilirsiniz - hepsi sizin.»

«Bugün çok bonkörsün, neden?» diye Fontaine sordu.

«Çünkü bugün çok güzelsin, sevgilim. Benim zevklerim için fazla yaşlısın... ama...»

«Haydi, oradan Sammy» diye usulca söylendi Fontaine.

«Kızma sevgilim. Ben yirmi yaşından küçük gençlerden hoşlanıyorum. Herkesin zevki ayrı. Ne demek istediğimi anladın mı?»

Fontaine, gülmekten kendisini alamadı. Sammy, gerçekten sevilen, dürüst karakterli bir erkekti.

«Senin hazırladığın giysiler benim alıştığım tip değil.»

«Ne olacak yani - sen de onları plajda giy-
sin. Dert değil. İstedliğini seçiver - onları hemen
şimdi alırsan benim için de büyük reklâm olur.»

Fontaine elindeki listeden bir sırtı açık giysi,
bir de beyaz, yolculukta giyilmek üzere bir başka
giysi işaretledi. Aslında Sammy'nin çizdiği model-
ler çok cüretkâr ve ilginçti.

«Peki - söyle bakalım «HOBO»yu bana devret-
meye karar verdin mi?» diye sordu Sammy.

«Bak, sana söyleyeyim Sammy, inan bana bu
konu üstünde içtenlikle düşünüyorum.»

Sammy güldü. «Sahi mi söylüyorsun?»

«Neden olmasın? Sen Bay Şahsiyet, değil mi-
sin?»

«Ya tabii öyle.»

«Çok ilgi çekici olabileceğini düşünüyorum.
Şüphesiz Tony gibi değil ama...»

«Ah tabii ona şüphe yok.»

«Ama yine de kendi yönünden...»

«Hey - dur bakalım. Biliyorsun ben yalnızca
şaka yapıyordum. Benim yürütmem gereken işim
var...»

Fontaine renkli gözlerini dikmiş bakıyordu.
«Sammy? «HOBO»ya ortak olma fikri sana nasıl
geliyor?»

18

Bernie kapana sıkışan fare gibi evlilik hayatının içine düşüvermişti.

Susanna, büyük coşkuyla yeni düğün hazırlıklarını planlıyor, şunun veya bunun için devamlı Bernie'nin kafasının etini yiyor, en az günde iki kez sevgili Carlos'a telefon edip,sevgi dolu konuşmalar yapıyordu.

«Bana bak Nico'ya neler yapmayı tasarladıklarını öğren,» diye Bernie ona talimat vermişti.

Susanna masumiyetle «Ama ben nasıl öğrenirim» demişti.

«Bana bu bok numarayı yapma,» diye Bernie azarlamıştı. «Sen de biliyorsun, ben de biliyorum, hatta tüm Hollywood bile ünlü büyük yıldız Carlos Brent'in - ilişkileri yanında, Watergate olayının küçük çocuklar partisi gibi kaldığını tüm alem biliyor. Allah bilir, o yere batasınca Forum Otelinin de sahibidir.»

«Saçmalama. Babamın 'ilişkileri' diye andığın şey yalnızca senin düşlerinin yarattığı bir yorum.»

«Susanna bok yeme de, bana Nico'ya ne yapacaklarını öğrenmeye bak. O, benim en yakın dostum, başına kötü bir iş gelmesini istemem.»

Susanna edepsizce bağırmaya başladı. «Ama, o senin başına neler geleceğini hiç düşünmeden sıvışıp gitti değil mi? Seni bok çukurunun içinde tek başına bıraktı, eğer senle ben yine birlikte olmaya karar vermeseydik... Biliyorsun bana karşı davranışların için babam ne düşünüyor.»

«Evet biliyorum. Allahın belası çöle beni gömüp kaktüslerin büyümesine yardım etmemi istiyor.»

Susanna yüzünü buruşturdu. «Kendini çok akıllı sanıyorsun, gerçekten öyle sanıyorsun. Budalaca lafları nereden bulur da söylersin bilmem.»

İki saat sonra sanki hiç bir şey olmamışcasına Susanna, Nico'ya borçlarını ödeyebilmesi için bir hafta süre tanımış olduğunu Bernie'ye haber verdi.

«Gördün mü, Joseph Amca ne kadar bonkör ve yumuşak kalpli bir adam.»

«Joseph Amcaymış. Vegas'taki en büyük hayduta senden başka kimse amca diyemez.»

Susanna dudaklarını bzd. «Bernie, senin en büyük derdin ne biliyor musun, Las Vegas'la şöyle veya böyle, uzaktan veya yakından ilişkisi olan herkesi, azılı bir gangster sanıyorsun. Joseph Amca, saygı değer bir otel sahibidir.»

«yle mi, Papa ne kadar Yahudi ise, senin Joseph Amcan da o kadar saygı değer otel sahibidir.»

Bernie, Susanna ve Starr evden çıkıp düğün giysilerini ısmarlamaya gidene dek, aşağıda salon-da oturup bekledi, sonra yukarıya yatak odalarına çıktı ve Susanna'nın giysilerinin asılı olduğu dola-bın içini karıştırıp, kasa-sının hâlâ orada olup ol-madığını araştırdı.

Evet, kasa eski yerinde duruyordu. Ayakkabı raflarının arkasına gizlenmiti.

Belki Susanna kilitin şifresini değitirmitir diye düşündü. Fakat düğmeyi sağa sola çevirince şifrenin değişmediğini anladı.

Kasanın kapısı açılınca, Bernie'nin gözlerinin nne Susanna'ya babasının armağan ettiği pır-lanta mücevher kutuları seriliverdi.

Kasada ayrıca, Carlos'un düğün armağanı ola-rak verdiği yüz bin dolar nakit para da duruyor-du.

Yüz tane temiz, burumamı biner dolarlık kâğıt paralar, düzgün tomar halinde duruyordu. Hiç el değmemiti. Dokunulmamıti. Hatta - bu paraların yarısı Bernie'ye ait olduğu halde Susan-na kocasının, paraların yanına yaklaşmasına izin vermemiti.

Beş yıl önce «Parayı acil durumlar için saklı-

yacağız» diye belirtmişti ve Bernie paraları o günden bu yana ilk kez görüyordu.

Susanna'nın, kasanın şifresini Bernie'nin bildiğinden haberi yoktu, fakat bir gece gezmeye giderlerken, Susanna pırlanta kolyelerinden birini alırken, kocası şifreyi ezberlemişti.

Evet... nasıl olsa paranın yarısı kendisine aitti. Ve bunu almaya pekâlâ hakkı vardı.

Elli bir bin doları ayırıp cebine indirdi ve tomarın altında duran teklikleri aldıklarının yerine koydu.

Eğer elindeki parayla Nico'ya yardım edebilirse - edecekti.

19

Sammy, evet deyivermişti. Hem de hiç düşünmeden.

Kendi dahil herkesi şaşırtmıştı. Eğer para harcanmayacaksa, ne işe yarardı? Ve düşlerinde hep kulüp sahibi olmayı yaşatmıştı. Kulüp kendisini düşünmeye fırsat vermeden, başkalarıyla yakından ilgilenebileceği yerd.

«Ben senin donun içine girmek isteyen ikinci bir Ian Thanin değilim» diye Fontaine'i uyardı.

«Allah korusun!»

Ve böylece anlaşılıp, el sıkıştılar ve birlikte işe atılıp ortak oldular.

Fontaine'nin hayatı kurtulmuştu. Parasal durumu gerçekten korkulacak duruma gelmişti. Eğer yeniden 'HOB0'yu bir numaralı gece kulübü haline getirebilirlerse...

Sammy, işin içine girince hiç vakit kaybetmeden kollarını sıvadı, eyleme geçti. Biri kız biri erkek - akıllara durgunluk veren on altı yaşında zenci ikiz kardeş diskjokeyler buldu. Yüksek ücretli, genç, hırslı yeni garsonlar tuttu. Steve Vallentin'den hoşlanmıştı onu kendisini desteklemesi için, işinin başında tutmaya karar vermişti. Steve'i saçlarına perma yaptırtmak üzere Leonard'a ve baştan başa beyaz giysilerle donanması için de Bruno'ya yolladı.

«Hayret doğrusu, oğlana bambaşka stil verdin.» diye Fontaine heyecanla bağırmıştı.

«Tabii değiştirdim,» diye Sammy yanıtladı. «Şimdi boş lafları bırakıp yemek listesini değiştirelim, yeni ışık sisteminin de nasıl olacağına karar verelim.»

Fontaine ile Sammy çok garip bir çift görünümündeydiler. Birlikte saatlerce oturup çalışıyorlar, planlar yapıp gülüyor, birbirlerine takılıyorlardı. İkisini de hayretlere düşüren durum, birbirlerinden hakikaten hoşlanmış olmalarıydı. Aralarında cinsel ilişki yoktu - bütünüyle platonik bir bağ kurulmuştu. Sammy, Fontaine'in espiri gücüne hayran kalmıştı. O boktan seksi Bayan Khaled numarasını yapmadığı zamanlar, dünyanın en zeki kadınlarından biri oluyordu. Ve onunla bir-

likte olmak gerçekten çok eğlenceliydi.

Fontaine ise Sammy'e tapıyordu. Sammy çok sıcak, esprili, neşeli ve numara yapmayan tabii bir erkekti.

Son günlerde o kadar meşguldu ki seksi bile unutmuştu. Gündüzleri kulüpteki zorlu çalışmaların sonunda, gece kendisini yorgun argın yatağa atıveriyordu yalnız.

Sammy, yapılacak değişiklikler tamamlanincaya dek kulübü birkaç gün kapatmaya karar verdi. Sonra büyük bir partiyle yeniden açacaklardı. «Çok pahalı, ama bizim için iyi reklam olacak sevgilim,» diye Fontaine'e güven vermişti.

Fontaine'de öneriyi kabul etmişti. Sammy'e avukatının evini ve otomobilini satıp, dağ gibi yığılan borçlarını ödemesi gerektiğini önerdiğinden söz etmek istemiyordu. Avukatı yaşlı bir salaktı. Ona ne kadar yanıldığını ispat edecekti.

Tüm dertlerini unutup, gerçekten göz kamaştırıcı, bir parti hazırlamaya koyuldu.

Londra'nın en eğlenceli iki yüz kişisine, şampanya ve havyar ikram edecekti. Binlerce lira içeri girdikten sonra, birkaç faturanın da sözü mü olurdu?

Hal, Nico ile Feathers'i görüştürmek için tam bir hafta uğraştı ve sonunda randevuyu aldı.

«İstediğin zaman hemen görüşebileceğin biri değil» diye açıkladı Hal. «Ve onun yardımcılarında birisiyle görüşmek, senin sorununu çözmez. Ama endişe etme, senin durumunu anlattım, bu gece görüşmeyi kabul etti.»

«Tanrım!» diye Nico bağırdı. «Yarın verdikleri yedi günlük süre sona eriyor. Ve sinirlerimin nasıl bozuk olduğunu sana anlatamam.»

«Feathers'in her yerde ilişkisi vardır. Eminim senin sorununu da çözümleyecektir. Unutma kendisi Foncetti'lerle direkt temasta - şimdi senin borcun onun sorunu oldu.»

Nico birkaç huzursuz gün geçirmişti. Kumar masalarındaki şans hâlâ yüzüne gülüyordu, oyunlardan kazandığı ana para şimdi doksan bin İngiliz lirasına yükselmişti. Bu parayı iyi niyetini göstermek için bu gece Feathers'e vermek istiyordu. Fakat borcunun geri kalan kısmını nereden bulup ödeyecekti?

Her gün bu kentten tüyüp gitme fikri aklına geliyordu. Ama Los Angeles'e dönmek daha tehlikeliydi. Londra'da hiç olmazsa kendisini biraz daha güvende hissediyordu.

Eline geçen üç fırsatta Fontaine Khaled'e telefon etmişti, mesaj bıraktığı halde, kadın kendisini aramamıştı. Yolladığı elmas kaplı kolye ve altı düzine güller için dahi teşekkür etmemişti. Belki de herkesin dediği gibi karı orospunun biriydi.

Fontaine'i aklından çıkartıp tüm ilgisini oyun masalarına verdi.

Gece tam saat sekiz buçukta Hal, kendisini Lamont Otelinin önünden gelip aldı.

«Buluşma saat dokuzda. Tam saatinde gitmemiz gerek. Ne geç, ne de erken gidemeyiz. Feathers bu konuda çok titiz davranır, komik ama ne yapalım, evet oraya varınca işi sağlama bağlamak için bir iki blok yürürüz.»

«Nerede oturuyor?» diye Nico sordu.

«Evinde asla kimseyi kabul etmez,» diye Hal açıkladı. «Biz onunla gazinolarından birinde görüşeceğiz.»

Fontaine evden çıkmadan önce son bir kez daha aynada kendisini inceledi.

Kimse mükemmelliğiyle başa çıkamazdı?

Uzun siyah ipek jarse dar pantolon, kan kırmızısı işli Çin kimonosu, Madam Butterfly'ı animsatan saçları harikaydı. Çarpıcı olduğu doğrudu, fakat çok da etkileyiciydi.

Eğer şimdi Amerika'da olsaydı «Womens Wear Daily» isimli derginin ön kapağına fotoğrafını basarlardı.

Ağır ağır aşağı kata inince, Bayan Walters donukça etkilendi «Oh çok güzelsiniz Bayan Khalid.»

Fontaine kendisine yapılan komplimanı, nazikçe başını sallayarak kabul etti ve kraliçe edasıyla «Ricky dışarda hazır mı?» diye sordu.

«Evet, madam, Kont da içerde salonda sizi bekliyor.»

Aman Tanrım! Kont. Onu bütünüyle unutmuştu. Fakat kuşkusuz kendi partisine yanında kavalyesi olmaksızın gitmek hiç yakışık almaya-caktı.

Kont Paulo sabırsızlıkla bekliyordu. Fontaine odadan içeri girince ayağa fırlayıp bağırdı.

«Güzelim, güzelim.»

«Sakin ol tatlım. Fazla heyecanlanma.»

Yirmi beş yaşındaki azgın İtalyan Kontundan

sıkılacağı kimin aklına gelirdi? Ama sıkılmıştı. Gerçekten sıkılmıştı.

Lynn kabul masasında onları karşıladı. San-ki Nico'yu daha önce hiç tanımamış gibi davranı-yordu.

Resmî edayla «Lütfen beni izleyin Baylar, Bay Feathers sizleri bekliyor.» dedi.

«Özel» yazılı büyük bir papıdan içeri girdiler ve dar bir koridora saptılar.

«Güzel kıcı var» diye ağzının içinden mırıl-dandı. Hal, Lynn'nin peşinden giderlerken.

Başka «Özel» yazan bir kapının önüne ge-lince durdular ve Lynn üç kez kapıyı çaldı.

İçerden gelen erkek sesi odaya girebilecekleri-ni söyledi.

Lüks bir yazıhaneden içeriye girdiler. Feat-hers tahta oymalı bir masanın arkasında oturu-yordu. Gösterişli giysilere ve renkli gömleklere karşı aşırı düşkünlüğü olan, iri yarı bir adamdı. Yüzünde gece kulübünün verdiği beyazlık ve do-nukluk vardı, biryantinli saçlarının siyaha boyan-dığı açıkça belli oluyordu. Adi görünüşüne karşın, güçlü, hain ve sinsi bir hava yaratmayı başarı-yordu.

Nico'yu insanı şaşırtan küçücük kanlı gözle-riyle dikkatle inceledi. Ve sonra daha da şaşırtıcı manikürlü güzel elini uzatıp, üstünkörü el sıkıp «Buyur otur Nico, Hal sen Lynn'le neden yürüyü-şe çıkmıyorsun,» diye konuştu.

Hal hemen başını sallıyarak «Peki, peki» dedi. Lynn buz gibi bir gülüşle «Haydi koca kı-

cını kaldır da yürü» derken, sesi yine o günkü gibi şehvetli çıkıyordu. «Koca oğlanlar yalnız konuşmak istiyorlar.»

Hal'e yol gösterip odadan dışarı çıkardı.

«İçki içer misin?» diye Feathers âdeta havladı.

«Votka lütfen.»

Feathers parmaklarını şaklatınca daha önce dikkatini çekmeyen kabadayılardan biri odanın arka tarafından ortaya çıkıp 1940'lardan kalma kaba bir içki dolabını açtı.

«Votka», diye Feathers bağırdı «ve bana da bir fincan açık çayla birkaç bisküvi.»

Kabadayı başüstüne dercesine başını salladı. Bu kabadayı da 1940'lardan kalmışa benziyordu.

«Demek», Feathers içini çekti. «sen Nico Constanting'sin. Kendi hayatıyla korkunç tehlikeli oyuna girişen birisiyle tanışmak çok ilginç.»

Nico omuzlarını silkerek, «Fonicetti'lere olan borcumu her zaman ödemeye niyetliydim.»

«Tüm borçlular aynı sözleri ederler. Hatta bazıları hayaları kulaklarını süslerken ve dizkapaklarından asılırlarken bile aynı sözleri söylerler.»

«Beni tehdit etmenize gerek yok. Ben buraya sizinle konuşup sorunumu çözümlemeye geldim.»

«İyi, Nico. Çok iyi. Buna sevindim.» diyerek Feathers oturduğu koltuğa yaslandı. «Londra'ya geldiğin günden beri oyun masalarındaki şansının hatırı sayılır şekilde yüzüne güldüğü kulağıma çalındı.»

«Sandığınız kadar hatırı sayılır değil, ama borçlarımın karşılığında size bir miktar ödeme ya-

pabilirim.» 1940'lardan kalma kabadayının getir-diği votka dolu dev bardağı aldı.

«Çok güzel. Tabii, İngiltere'de olduğun sürece Foncetti'lere olan borcun benim sorunum. Onlarla bu şekilde anlaştık.»

Nico başını sallayıp. «Anladım.» dedi.

«Foncetti'ler senin aniden, gizlice ortadan kaybolmandan hiç hoşlanmadılar. Neden gidip onlarla meseleyi konuşup anlaştımadın...»

Nico sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Feathers'den hiç hoşlanmamıştı. Kendisine özüt verilmesini de hiç sevmezdi.

«Borcumu ödemeyi ertelemede bana yardımcı olabilecek misiniz?» diye birdenbire soruverdi.

«Evet bir süre daha uzatabilirim,» diye Feathers tatlı bir sesle konuştu, «eğer sen de bize ufak bir üçkâğıtçılıkta yardımcı olabilirsen.»

«Ne biçim üçkâğıt?»

«Kanunsuz bir iş değil... yalnızca biraz dolambaçlı.» diyerek Feathers güldü, genellikle pis bir gülüştü, «Başka çıkar yolun olduğunu sanıyordun değil mi?» diye sordu.

«Hayatta her zaman çıkar bir yol bulunur...» diye Nico yanıtladı.

Feathers'in küçük kötü gözleri koyulaştı. «Senin için yoktur. Eğer sağlıklı yaşamak istiyorsan, senin için başka çıkar yol yok.»

Feathers'in çayı tepsinin içine, özenle dizilmiş çeşitli tatlı bisküvilerle birlikte geldi.

Nico, bardağından büyük bir yudum votka içti. Bu odadan bir an önce çıkıp gitmek için delicesine bir arzu duyuyordu. «Ne biçim üçkâğıt?»

diye yeniden sordu.

«Gelecek haftaki büyük yarışta bir at koşacak. Bu at yarışın favorisi, yüzde yüz kazanacak. Bizim istediğimiz bu atın kaybetmesi. Ve yine bizim istediğimiz senin bu işi ayarlamaman.»

Nico kaşlarını çattı. «Ben, nasıl işi ayarlayabilirim?»

«Atın ismi 'Garbo'. Sahipleri ise Venessa ve Leonard Grant. Jokeyi, Sandy Roots ise Bayan Grant'la sürekli yatıp kalkıyor - belki kadının kocası bu duruma aldırılmıyordur - Sandy'nin karısı ise aldırılmazlık edemez. Baş eğitici Charley Watson'un kızıdır ve çok güzel bir kadındır.» Feathers çay fincanının içine bisküvisini batırmak için bir süre sustu. «Şimdi, eğer Charley neler olup bittiğinin farkına varırsa... Sandy'nin pılısını pırtısını toplayıp işten el çekmesi gerekir.»

«Hiçbir şey anlamadım,» diye Nico şaşkınlıkla söylendi. «Bütün bunların benimle ne gibi ilişkisi olabilir.»

«Kolay canım. Venessa ve Leonard Grant, Fontaine Khaled'in en yakın arkadaşları.»

«E! ne olacak?»

«Ne olacağı var mı? Bayan Khaled ile aranızda geçenleri biliyoruz. Uçak yolculuğu. Birlikte geçirdiğiniz gece.»

«Artık birbirimizi görmüyoruz.»

Feathers öksürdü. «Yine görüşmeye başlayın. Grant'lar bu hafta sonu evlerinde bir parti veriyorlar. Bayan Khaled bu partiye şimdiden davet edildi. Roots'lar ve Charley Watson da davetli. Senin için o partiye davet edilmen çok kolay - tam o

ortama uyabilecek bir tipsin.»

«Bilmiyorum.»

Feathers'in ses tonu sertleşti. «Hafta sonu partisine iştirak edip, Sandy Roots'un yarışı kaybetmesini sağlayacaksın ve eğer başarabilirsen... biz de sana borçlarını ödemen için, biraz daha süre tanıyabiliriz. Tabii eğer, başaramazsan...» Feathers'in sesinden kötülük akıyordu.

Nico'nun kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Fontaine geldiğinde «HOB0» tıklım tıklım dolmuştu. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Steve Valentine onu karşılamak üzere koşup yanına gelmişti. Permalı saçlarıyla ve beyaz kostümleriyle çok göz alıcı olmuştu.

Sammy konuklarının arasında dolaşp herkesin gönlünü almayı çok iyi beceriyordu. Yapmacıksız dost tavırları ve sıcak ilgisi tüm davetlileri etkiliyordu.

Yeni diskjokeyler beyaz cüretkâr giysileri içinde fevkalâdeydiler, çılgın bir müzik çalıyorlardı.

Garsonlar bile yeni siyah beyaz üniformaları içinde çok çarpıcıydılar.

«Ah şekerim bayıldım.» Venessa partiye gelmişti bile. «Şekerim, buradaki atmosferin yanında 'Dickie' cenazeevine benziyor.»

«Bana bir iyilik yapıp Paulo'yla dans ediver,» diye Fontaine kulağına fısıldadı «sıkıntıdan neredeyse donuma edeceğim.»

«Kötü bir şey mi?»

«Oh, sana artık cinsel yaşamıma son verdi-

ğimi söylememiş miydim?»

«Sen mi?»

«Evet, ben, sevgilim. Öyle şaşkın şaşkın yüzüme bakma.»

«İşler yolunda mı?» diye sordu Hal.

«Fontaine'i görmem gerek,» diye yanıtladı Nico.

«Eh şansın varmış. Bu gece «HOB0»nun açılışı var büyük bir parti veriyorlar.»

«Haydi vakit geçirmeden gidelim.»

«Bir taksiye atlayıp yola koyuldular, Nico, Fontaine'e nasıl yaklaşıp neler söyleyeceğini düşünüp duruyordu. Başka herhangi bir kadın olsa söyleyecek yığınla laf bulurdu. Fakat Fontaine... Evet, Fontaine başka kadınlara benzemiyordu...

Ve işte yine kadını kullanmaya hazırlanıyordu. Hayat bazen çok acımasız oluyordu.

Fontaine uzun süredir özlediği havasını bulmuştu. Geçen günlerdeki zorlu çalışmalarının semerisini görüyordu. Her şey yolunda, istediği biçimde gidiyordu. Çeşitli hayranlarıyla dansetti ve kendisine gösterilen ilgiden gerçekten keyif almaya başlamıştı.

Sammy'de eğleniyordu. İki, on altı yaşında şarkıcı kız ve bir rok yıldızı, Sammy'nin özel davetlileriydi.

Kont Paulo Fontaine nereye gitse peşinden gölge gibi izliyordu. Fontaine Venessa'ya dönüp, «Lütfen, şunu peşimden çek» dedi. Ama Venessa, kendisini uzun boylu güzel sıkıcı kadınla yanındaki ufak tefek korkunç sıkıcı jokeye kaptırmıştı.

Leonard, Fonatine'i dansa davet etti. «Bu hafta sonu geliyor musun?» diye endişeyle sorarken utanmaz şekilde Fontaine'i mıncıklıyordu.

«Tabii geliyorum. Biraz sırtüstü yatıp dinlenmeye ihtiyacım var.»

Leonard sırtıttı. «Seni dinlenirken hiç düşünmüyorum.»

«Ah evet dinleniyorum. Görsen şaşarsın.»

Çılgınca çalan Wilson Pickett disko müziği yerini, ağır iç gıcıklayıcı Donn Summer'a bırakmıştı. Leonard eline geçen bu fırsatı kaçırmadan Fontaine'e sarılıverdi. Avuçlarının terini Fontaine giysisinin içinden bile hissediyordu.

«Leonard biraz gevşek tut lütfen. Nefes alamıyorum.»

«Birgün öğle yemeğine ne dersin?»

«Venessa ne olacak?»

Leonard'ın elinden kurtulmayı başarmıştı. Azgın kocalar. Ellerinden çekmediği kalmıyordu. Hepsinin kendisini rahat bırakmalarını istiyordu.

Hal'in mide rahatsızlığı çeken dul bir bayanla randevusu vardı. «HOB»daki partiye giderlerken durup yolda onu da almak için ısrar etmişti.

Nico, Feathers'le aralarında geçen konuşmayı anlatmış ve Hal uzun bir ıslık koyuverip şöyle demişti. «Diz kapaklarının budanıp ağaca asılmasından daha iyi zannediyorum.»

Hal gerçekten bir insanı nasıl rahatlatacağını biliyordu.

«HOB»dan içeri girdiklerinde, yer yerinden oynuyordu. Kulüp eski havasına kavuşmuş tüm he-

yecan çevreyi sarmıştı.

Sammy onları sevinçle karşılamış ve diskotekteki kendi masasında oturmaları için ısrar etmişti.

Nico kulüpten içeri girer girmez, Fontaine'in nerede olduğunu tespit etmişti. Onun yanında diğer kadınlar, soluk birer kopya gibi kalıyorlardı. Fontaine orijinaldi. Kalabalık dans pistinde herkesten başka görünüşü vardı.

Sammy tanıştırma merasimiyle uğraşıyordu. Nico, Sandy Roots ismini duyunca dönüp baktı ve jokey ile karısının hemen yanında oturduklarını farkettiler.

Hal, Nico'nun kolunu dürterek gösterdi «Venessa Grant'la tanışmış mıydın?» diye sormuştu.

Nico, şişman, sarışın kadına dönüp tüm çekiciliğini takınarak «Benim için büyük şeref Madam» demişti.

Venessa parlıyordu. Daha ne isteyebilirdi ki? Bir yanında duran çok yakışıklı yabancı kendisine şehvetle bakıyor, diğer yanında ünlü, fakat ufak tefek sevgilisi jokey oturuyordu.

Dans pistinden masasına dönen, Fontaine Nico'yu görmüş, fakat görmemezlikten gelerek, Sandy Roots'la, rok yıldızının arasına sıkıştırmıştı.

Nico, Venessa'nın üstünden eğilip «İyi geceler Bayan Khaled» demişti.

Onu ilk kez görüyormuşçasına davranıp, «Oh! Nico. Nasılsın?» derken sesi buz gibi soğuk çıkmış, fakat kalbi budala bir lise öğrencisinininki gibi cılgınca çarpmaya başlamıştı.

Karşısında oturan Kont Paulo, «Fontaine, şimdi dans edelim mi?» diye sormuştu.

Sabırsızca onu başından savıp, «Bir dakika sonra ederiz, Paulo» demişti.

«Nasılsınız» diye Nico sormuştu.

Yanıt «Meşguldüm.» olmuştu.

Tam o sırada Venessa, Sandy Roots'la dansa kalkınca, Kont Paulo Fontaine'in yanına oturmak için atılmış, fakat Nico onun yanına yaklaşıp Kont'un yolunu kesivermişti.

«Telefonlarıma karşılık vermedin,» diye Nico yavaşça fısıldamıştı.

«Sana söyledim ya meşguldüm.»

«Hayır, bana telefon etmeye hiç niyetin yoktu.»

«Evet doğru.»

Elini uzatıp boynuna takmış olduğu kalp şeklindeki armağanına dokunarak «Fakat kalbimi taşıyorsun» demişti.

«Çok güzel.»

«Teşekkür yok mu?»

«Oh çok özür dilerim. Terbiyeli küçük kızlar gibi teşekkür etmeyi unuttum mu?»

«Hâlâ orospu numaraları yapıyorsun.»

«Sen de kendinden çok eminsin. Hindi gibi kabarıyorsun.»

«Neden buradan çıkıp gitmiyoruz? Seninle doğru dürüst konuşmak istiyorum.»

«Konuşacak hiçbir şeyimiz yok.»

«Öyleyse sevişiriz. İkimiz de sevişmeyi istiyoruz. Daha sonra eğer canın isterse konuşuruz da.»

Ayağa kalkıp, sıkıca kolundan yakalayıp, Fon-

taine'i kapıya doğru döndürüp, yürümeye başladı.

Fontaine ağzını açıp itiraz etmedi. Etmek de istemiyordu.

Kont Paulo koşarak arkalarından geliyordu.
«Fontaine... güzelim... ne oluyor?»

«İçeri git kendine bir içki ısmarla ve kendi yaşımda, seninle oynayacak güzel bir kız bul oğlum.» dedi Nico.

«Fakat...» Paulo bir şeyler bulup söylemek isterken ağzı bir karış açık kalmıştı.

«İyi geceler.» diyen Nico Fontaine'le birlikte merdivenlerden çıkmaya başladılar.

20

Dino bir hafta bekledi. Hiç aksatmadan her zamanki alışkanlıklarını yerine getirerek yaşamını sürdürdü. Birkaç dansöz kızla gezip tozdu, gazi-no'nun içinde her zamanki Tony Curtis gülüşüyle dolaştı ve babasına her gün muntazam rapor verdi.

Kendisini tanıyanlar için, Cherry çok uzaklarda kalan silik bir anıydı, hafif bir beyin bulanıklığı gelip geçivermişti. Olanların hepsi geçmişte kalmıştı. Dino yaramaz bir çocuk gibi davranmış ve

Joseph de ona haddini bildirmişti. Şimdi artık her şey olup bitmiş, defter kapanmıştı.

Acaba kapanmış mıydı?

Tatlı Tony Curtis gülümsemesinin altında, acı ve öfkeyle yanan bir erkek yatıyordu.

Babasının kendisine yaptığı bağışlanılır şey değildi. Babası kendisini elalemin maskarasına çevirmişti. Sanki aklını kullanmaktan âciz, yeni yetişen delikanlı gibi nikâhını geçersiz ilan etmişlerdi.

Dino, babasının kendisine yaptıklarını asla affetmiyecekti.

Joseph Fonicetti de hayatından çok hoşnuttu. Her şey yoluna girmişti. Tüm iplerin ucu kendi elindeydi. Artık kimse bunları elinden alıp ipin ucunu kaçıramazdı. Hatta o hergele Nico'nun bile nerede olduğunu bulmuşlar ve uyarmışlardı.

Dino iyi bir evlattı. Akli başında çocuktuk. Yaptığı hatayı hemen anlamıştı. Aptal karılar evlenmek için değillerdi. Onları becerip bir kenara atar rahatlardınız.

Bernie'nin yeniden Susanna ile evlenmesine olanak yoktu.

Bunun birkaç nedeni vardı - asıl neden ise kadının eski kötü huylarından vazgeçmeyip, yine aynı davranışları yapmayı, Bernie'yi çileden çıkartıp çıldırtmasıydı.

O inanılmaz otoriter tavırları. Devamlı dırdır-
lanması. Babası. Ve Starr, kendi öz çocuğu, öyle şımartılmıştı ki ona bile dayanamıyordu.

Fakat Nico sorununu çözümüleden nasıl Su-

sanna'yı yüzüstü bırakıp sıvışabilirdi?

Buna olanak yoktu. Susanna'yı iyi tanıyordu, koşarak babası Carlos'a şikâyet'e gider ve tüm suç'u Bernie'nin üstüne yüklerdi.

Ofisinde oturmuş ne yapacağını düşünüyordu. Elli bin dolar, ofisindeki kasanın içinde kilitli ve güvendeydi, fakat bir türlü Nico'yla ilişki kurup ona yardım edebileceğini söyleyememişti.

Sekreteri odadan içeri girdi. Uzun bacaklı California sarışını ve öldürücü dişlere sahip bir kadındı.

Bacağını tahrik edici noktasına dek açıp, koltuğun kenarına oturdu. «Siz kenefteyken karınız telefon etti, hemen kendisini aramanızı istiyor» diye haber verdi.

«Tina o benim karın değil.»

«Eski karın, ne olmuş yani?»

Bu devirdeki sekreterlerin sorunu buydu. Hiç birinde saygı ve terbiye denilen nesneden biraz olsun yoktu.

Dino babası Joseph'e umursamaz tavrıyla «Ben yarın sabah LA'ye uçuyorum» dedi.

«Niçin» diye Joseph sordu.

«Her zamanki iş. Borçlarını zamanında ödemeyen müşterilerden para toplayacağım.»

«Oh, evet - evet. Çok iyi.»

David ve Dino'nun Forum'un ünlü müşterilerinden, borcu olanlarından para toplamasına, uzun süre önce karar verilmişti.

«Ben, David'in para toplama sırası olduğunu zannediyordum» diye söylendi Joseph.

«Evet onun sırası, ama ona iyilik yapıyorum. Mia kendini pek iyi hissetmiyormuş - şurada doğuma altı hafta kaldı, yine büyükbaba oluyorsun.»

Joseph kıkırdıyarak güldü. David ve Mia hiç boş durmuyorlardı. Aradan yeterli süre geçtikten sonra, Dino için de İtalya'dan bir iki tane müstakbel gelin adayı getirtecekti.

«Gece kalacak mısın?»

«Bilmiyorum. Belki kalırım, sana haber veririm.»

Ertesi sabah erken saatlerde, pırıl pırıl güneşli havada Dino, uçağa atladı ve LA'nin yolunu tuttu.

Los Angeles havaalanında kendisini bir otomobil bekliyordu. Ne yapacağını harfi harfine biliyordu.

Artık sinirleri yatışmıştı. Çok sakindi.

Otuz bir yaşındaydı, gelecekteki yaşamı için kararları kendisi verebilirdi.

Joseph Foncetti ve kendisine vereceği şeylerin hepsi cehenneme gidebilirdi. Dino, bundan böyle kendi kendisinin efendisi olacaktı. Cherry'i istiyordu ve Allahın belâsı onu elde edecekti.

Yemekten sonra Susanna «Haydi yukarıya odamıza çıkalım» diye önerdi.

«Ben birkaç bant dinlemek istiyorum» diye yanıtladı Bernie.

«Son günlerde tam bir iş adamı oldun. Bantları teybe tak, mikrofonları yatak odasına bağla, orada ikimiz birlikte dinleriz olmaz mı?»

Susanna'nın gözlerinin içindeki «Sevişmek is-

tiyorum» ifadesi yine açıkca belli olmaya başlamıştı.

Bernie ümitsizce işin içinden sıyrılabilmek amacıyla «Ama bantlar çok uzun» dedi.

«Daha iyi ya. Önümüzde upuzun bir gece var.»

«Tabii.» Birdenbire Bernie seks aleti haline gelmişti. Susanna'nın seks oyuncağı olmuştu.

Bir yerde bir şeylerde hata yapmıştı ama ne rede.

«Haydi, gel Bernie. Dediklerimi yap, daha ne bekliyorsun bilmem?» Çapkınca göz kırpıp, Bernie'nin önünden yürüyüp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Dino otomobili Cherry'nin apartmanının önünde durdurup parketti. Önceden telefon edip haber vermek istememişti, belki kızcağızın ilk tepkisi pek dostça olmayabilirdi. Cherry'e Vegas'tan da telefon etmeye cesaret edememişti - tehlikeyi göze alamazdı, belki Joseph telefonlarını dinletiyordu.

Apartman kentin fakirce kısımlarından birindeydi. Binaların sıvaları dökülmüş, çöp tenekleri sokaklara saçılmıştı.

Apartman kiracılarının ortaklaşa kullandığı yüzme havuzunun fayansları eskimiş ve sararmıştı, güneşlenme koltuklarının hasırları parçalanmıştı.

Dino, çocukluğundan beri lükse ve şık eşyalara alışmıştı. Çeşitli yemek kokularının sardığı apartman girişinde tiksintiyle burnunu kıvırdı. Tat-

lı Cherry'nin böyle sefil bir yerde yaşamasına çok üzüldü. Başarısızlık ve ayakta durabilmek için verilen büyük yaşam kavgasını belirleyen manzaraydı.

Oh ne olursa olsun, pek yakında Cherry'i bu ortamdan çekip alacak ve lükse boğacaktı.

Cherry'nin oturduğu dairenin numarasını bulup kapıdaki zile bastı. Yanıt veren yoktu. Zile yeniden bastı.

Dev memeli, soluk kırmızı saçlı bir kadın yandaki dairenin kapısını açıp dışarıya çıktı, elinde kesekâğıdına doldurduğu kedi pislikleri vardı.

Dino'yu beğeniyle süzüp, «Merhaba». dedi.

«Acaba evde kimse yok mu biliyor musunuz» diye sordu.

«Hiç zannetmen. O küçük hanımların ne yaptıkları hiç belli olmaz. Ne demek istediğimi anladın değil mi yakışıklı?» diyerek yılışarak sırtıttı, fakat ön takma dişlerini takmayı unutmuştu.

Dino, Cherry'nin oda arkadaşlarıyla yaşadığını öğrenince şaşırmıştı. Vegas'ta Cherry kendisine bu konuda hiç söz etmemişti.

«Şekerim kahveye gelir misin?» diye kırmızı saçlı çapkınca sordu.

Dino karıya buz gibi bir bakış fırlattı.

«Ne kızıyorsun yalnızca iyi komşu olduğumu ispata çalışıyordum.» Dino'yu alıcı gözüyle iyice süzdükten sonra «Hey sana hiç Tony Curtis'e benzediğini söyleyen oldu mu?»

Merdivenlerden gelen gürültülerin sonunda Cherry'nin oda arkadaşlarından birisinin eve döndüğü anlaşıldı.

İki tane alsasyan cinsi köpek, elinde birbirine dolanmış balık oltaları, peşinden valizleri taşıyan Bay Evren'e benzeyen müstehcen filmler yıldızı sevgilisiyle, uzun boylu bir kız merdivenlerden çıktı.

Kırmızı saçlı komşu kendini beğenmiş bir tavırla burnunu kıvırıp, elinde kedi pisliği ile dolu kesekâğıdını kapının önüne bırakıp, hemen evinin kapısından içeri giriverdi.

«Birisini mi arıyorsunuz?» diye uzun boylu kız sorarken iki köpek de kasıklarını kokluyordu.

Dino köpekleri yanından uzaklaştırmak istedi.

«Aman dikkat edin.» Bay Evren müstehcen film yıldızı, karı gibi tiz bir sesle bağırdı.

«Aman Tanrım!» Uzun boylu kız hiç sebep yokken bu sözleri söyleyivermişti.

«Acaba Cherry evde mi?» diye sordu Dino.

«Bilmiyorum. Ben burada yoktum. Allah aşkına kapıyı açsana.»

Bay Evren elindeki anahtarı kilite sokmaya uğraştı ve üçü birlikte evden içeri girdiler.

«Bu Allahın belâsı koku da nesi?» diye kız bağırdı. «Cherry? Evde misin? Bak seni bir adam arıyor.»

Dino sokak kapısına doğru geri geri gitmeye başladı. Bu evden hiç hoşlanmamıştı. Evin sahiplerinden de hiç hoşlanmamıştı. Sözün kısası buradaki hiçbir şeyden hoşlanmamıştı.

«Bok.»

Bu kız Cherry ile arkadaşlık edecek birine benzemiyordu. Daha çok kaşarlanmış bir orospuydu.

İsteksiz tavırla «Burada dikilip duracak mısın?» diye sordu kız.

Bay Evren «Benim çiğim geldi» diye açıkladı. Gerçekten çok sevimli bir çifttiler.

«Hayır.» dedi Dino, «Daha sonra yine gelirim.»

«Nasıl istersen,» diye kız omuzlarını silkti. «Haber bırakmak ister misin?»

«Bok canınaaaa! Vay anasınaaaa!» Bay Evren'in karı gibi tiz çığlıkları tüm evi sardı. «Gelin buraya, buraya gelin, çabuk gelin.»

Dino, uzun boylu kız ve iki köpek banyoya koştu.

Cherry banyonun içinde yatıyordu - Ölmüştü.

Susanna sabah erkenden uyandı, büyük bir sürahi portakal suyu hazırlayıp, çalışma odasına geçti, yeni gelinliğinin modeli ve çağrılılara yollanacak davetiyelerin biçimleri üzerinde çalışmaya başladı.

Yavaş sesle kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. Bernie'nin yine evine dönmesi fevkalâde bir olaydı. Yalnız.

Eskisi kadar sinirliydi. Susanna'nın lavanta kokan çarşaflarına burun kıvrıyor, sürekli surat asıyor ve hâlâ babasından nefret edip kıskanıyordu.

Ama... yatakta ondan daha iyisi yoktu. Bir ordu erkeğin yapabileceği işin iki mislini diliyle beceriyordu.

Susanna kendi kendine kıkırdıyarak güldü.

Telefon çalınca uzanıp açtı.

Telefonun öbür ucundan anlaşılmasız mırıltılar

ve çığlıklar geliyordu.

Susanna fkeyle «Kim arıyor, ne istiyorsunuz» diye bağırdı.

Telefon eden Dino'ydu.

Bernie uyanıp yataktan kalkana dek, Dino eve gelmişti bile.

Susanna, onu teskin edip sakinleştirmişti.

Cherry'nin cesedini bulmak Dino'ya şok etkisi yapmıştı, fakat kızın bir haftadır kendi kanıyla dolu banyonun içinde yattığını düşünmek...

Bileklerini kesmişti.

Dino hemen koşarak kendini apartmandan dışarı atmıştı. Fakat Cherry'nin cesedine dikkatle bakması için zorlanmıştı. «Tanrım, Susy, hayatımda gördüğüm en korkunç, sahneydi.»

Susanna onu teselli etti. Eline bir kadeh Brandy tutuşturup, ona sarıldı ve alnını okşadı. Susanna ile Dino birbirlerini çocukluklarından bu yana tanıyorlardı. On üç yaşındayken Susanna Dino'ya tutulmuş ve bu aşk tam altı ay sürmüştü. Hatta bir kez birlikte sevişmişler, fakat o günden beri iki yakın dost olarak kalmışlardı.

Dino, Cheryy'nin cesedini gördükten hemen sonra Susanna'ya telefon etmişti. «Hemen aklıma sen geldin, yani demek istediğim sen ve Bernie, Cherry'i yakından tanıyordunuz...» dedikten sonra hıçkırıklara boğuldu.

Bernie kulaklarına inanamıyordu. Cherry İntihar etmişti. Neden? Değer miydi?

Hemen aklına Nico geldi. Bu haberi ondan

saklayacaktı, çünkü Nico bu işte kendini suçlayacaktı. Bernie onu tanıyordu.

«Dino burada bizimle kalmanı istiyorum» diye ısrar ediyordu Susanna. «Dinlenmeye ihtiyacın var. Las Vegas'ta işleri sen olmadan da yürütebilirler. Ben Joseph Amcaya telefon edip haber veririm.»

Dino, Susanna'nın gösterdiği candan yakınlığa minnettar kalmıştı, onun ısrarlı davetini hemen kabul ediverdi. İçinde, kendisini sürekli rahatsız eden bir acı vardı, Dino bunun neden olduğunu biliyordu.

Cherry hayatına kendi elleriyle mi son vermişti?

Yoksa - babası mı bu işi ayarlamıştı?

Bunu hiçbir zaman öğrenemiyecekti. Ama, şurası açıktı ki aile mesleğine, yeniden dönmesi için aradan çok uzun yılların geçmesi gerekiyordu.

21

Ricky gözlerini ileriye dikmiş, anlamsız bir yüzle Rolls Royce'u sürüyordu.

İçinden bir duygu kendisine, Bayan Khaled'in şoförlük görevinin son günlerini sürdürdüğünü fısıldıyordu. Kafayı bulup birlikte seviştikleri o geceden sonra, Bayan Khaled kendisine karşı her geçen gün biraz daha soğuk davranıyordu. Bir kez olsun ağzını açıp, o geceden söz etmemiştir. Ricky bile o gecenin asla olmadığını düşünmeye başlamıştı. Sanki düş görmüştü.

Tabii Polly'nin bu ilişkiyi merak edip tüm inceliklerini öğrenmek isteyeceğini düşünerek, tüm olayı kıza anlatmıştı. Ama hata etmişti. Polly dikkatle dinlemiş, arada sırada sorular sormuş, dudaklarını büzmüş ve Ricky'i bundan böyle asla konyuna almamıştı.

Kadınlar çok komik yaratıklardı.

Grant'ların malikânelerinin araba yoluna yaklaşıyorlardı. Aman ne etkileyiciydi. Evin ön kapısının önünde iki Ferrari, bir Bentley ve bir Lamborghini düzensizce park edilmişti.

«Nico, bak geldik.» diye Fontaine neşeyle bağırdı. «Evi çok beğeneceksin.»

Nico, Fontaine'nin elini tutup kuvvetle sıktı. «Bundan hiç şüphem yok.»

Fontaine sanki ışıldıyordu. Eskisinden daha başka bir görünümü vardı - daha yumuşak ve daha rahatlamıştı, o ısırgan, iğneleyeci sinirli halinden eser yoktu.

Leonard kapıya çıkıp konuklarını karşıladı.

Fontaine'in yanaklarından öptü, Nicoyu da baştan aşağıya ilgiyle süzdü. «Senin için biraz yaşlı değil mi?» diye gizlice Fontaine'in kulağına fısıldadı.

«Leonard galiba ben de büyümeye başladım.»

«Sahi mi. Aman ne sıkıcı. Hiç olmazsa zengin olduğunu ümit ederim.»

«Tabii zengin, ama onunla birlikte olmamanın nedeni serveti değil.»

Leonard bilgiç tavırla başını salladı.

Bu arada Nico otomobilin bagajındaki valizlerin yere indirilmesiyle meşguldü.

Valizlerin çokluğunu gören Leonard «Aman sevgili Allahım! Fontaine, yalnızca haftasonu partisi veriyoruz.» diye bağırdı.

Fontaine gülümsedi. «Beni artık tanıman gerek, hergün aynı elbiseyi giymeye dayanamam, Nico da aynı benim gibi düşünüyor. Birbirimizi çok iyi anlıyoruz.» diyerek Nico'ya sevgi dolu gözlerle baktı. «Öyle değil mi sevgilim?»

«Evet öyle diyebilirsin canım.» Nico'nun gözleri Fontaine'inkilerle birleşti.

«Peki öyle diyeceğim.»

Gözleriyle kimsenin anlamadığı gizli bir sohbet yürütüyorlardı.

Leonard sabırsızca ayağını yere vurdu. «Artık içeri girelim mi?» diye önerdi.

Fontaine gözlerini Nico'nun gözlerinden ayırdı. «Pekâlâ. Kimler var?»

«Susan ve Sandy Roots, eğiticim - Charley Watson. Pearson Crichton-Stuart ve dünyanın en tatlı varlığı bir Çinli parçası.»

«Ne o Leonard hemen kıza göz mü koydun?» diye Fontaine alay etti.

«Hayır.»

Fontaine birdenbire bakışlarını Ricky'e çevirdi. «Arabayı burada bırakabilirsin,» diye kabaca konuştu. «Trene binip kente dön. Bu haftasonu sana artık ihtiyacım yok.»

Ricky başını salladı. Kararını vermişti. Kendini beğenmiş, azgın Bayan Khaled verdiği şoförlük görevini alıp kışına sokabilirdi. Ricky işi bırakıyordu.

«Peki, Bayan Khaled.» Orospu!

Haftasonu ahenkli başlamıştı. Konukların hepsi birbirleriyle uyuşmuşlardı.

Nico, dikkatle Sandy Roots'u inceliyordu. İyi bir çocuğa benziyordu, ama Nico öğlen yemeğinde ev sahibesi Venessa ile küçük jokeyin arasında geçen ateşli bakışmaları kaçırmamıştı.

Yemekten sonra Fontaine at gezisine çıkmak istemişti. «Gidebilir miyiz?» diye Nico'ya sormuştu.

«Benim canım ata binmek istemiyor. Fakat sen git.» diye yanıtlamıştı.

«Haydi gel bakalım, ihtiyar kız seni ben at gezisine götüreyim. Başka gelmek isteyen var mı?» diye Leonard bağırmıştı.

Fontaine aksilikle «Bana ihtiyar kız denilmesinden hoşlanmıyorum, Nico gelmek istemediğine emin misin?»

«Eğer kandıracak birini bulursam birkaç el tavlâ oynamak istiyorum.»

Pearson Chrichton-Stuart söze karışıp, «Ben, oynamak isterim. Aslında fena tavlâ oynadığım da söylenemez» dedi.

Nico, Fontaine'e göz kırptı. «Öyleyse bahse tutuşup oynayalım, ne dersin? Böylece oyun daha heyecanlı olur.»

Fontaine, Nico'nun alnından öptü. «Giysilerimi değiştirmeye gidiyorum. Daha sonra görüşürüz.» diyerek eğilip kulağına «Üçkâğıtçı» diye fısıldadı.

«Şüphelen olmasın.» diye yanıtladı Nico.

Giysilerini değiştirirken Fontaine, Nico ile ara-

larındaki ilişkiyi düşündü. Bugüne dek tanıdığı en heyecan verici, en ilginç ve en yakışıklı erkekti. Tüm genç oğlanlardan sonra - karşısına gerçek bir erkek çıkmıştı. Ama Nico'da henüz çözemediği bir gizem vardı ki bu da Fontaine'nin çok hoşuna gidiyordu. Yaşamı süresince ilk kez, âşık olduğu duygusu, tüm benliğini sarmıştı. Allah korusun diye düşündü.

Aşağıda Leonard, Fontaine'i bekliyordu. Land-Rover arabaya binip ahırlara doğru yola çıktılar.

Yolda giderlerken Leonard «Yarınki yarışta bizim atın üstüne oynarsın diye umut ediyorum, yarışlarla ilgilendiğim yıllar süresince, hiç bu kadar iyi form tutan bir ata rastlamamıştım.» dedi.

«Evet, Venessa bana söyledi. Büyük bir miktar parayı atın üstüne yatırdım.»

«Aferin sana.»

Leonard'a, tüm servetini, evini ve otomobilini bu atın üstüne yatırdığını söylemeye gerek duymadı.

Nico Pearson'u tavla oyununda iki kez mars etmişti, ama adam ısrarla yeniden oynamak istiyordu.

Pearson'un sevgilisi - Mai Ling - yanlarında oturmuş dikkatle oyunu izliyordu.

Charley Watson, şöminenin alevlerinin gürültüsü arasında horlayarak koltuğunda uykuya dalmıştı, Susan Roots da alışveriş yapmaya çarşıya inmişti.

Venessa ile Sandy'nin usulca odadan sıvıştıklarını Nico'dan başka gören olmamıştı.

Ormanlık arazide at üstünde koşturmak çok neşeliydi. Fontaine başını arkaya atıp saçlarını dar-madağın eden rüzgârın tadını çıkarıyordu. Rüz-gâr cildi için hiç iyi değildi ama ne olacaktı...

«Biraz dinlenelim.» diye Leonard arkasından bağırdı.

Ağaçların seyrek olduğu bir alanda atlarından indiler, daha Fontaine ne olduğunu anlamadan Leonard üstüne atlayıvermişti.

Fontaine adamı üstünden itmek istedi. «Ne halt yaptığını sanıyorsun?» diye sert sesle sordu.

Leonard, Fontaine'nin giysilerini çekiştiriyordu. «Sen de istiyorsun... beni kandıramazsın... Bana numara yapma...»

Fontaine canla başla Leonard'la mücadele et-meye başlamıştı. «Leonard. Allahaşkına yapma.»

«Hoşlanıyorsun... istiyorsun...»

Fontaine'nin gözleri dehşetle açılmıştı. Leonard pantolonunun önünü açmıştı.

«Seninle sevişmeyi hep düşlemişimdir. Fontaine sakın inkâr etme, senin de benimle yatmayı düşlediğinin farkındaydım.»

Fontaine'nin giysilerini hırsla paralıyordu.

Fontaine başına gelenlere inanamıyordu. Sert bir tekmeyle adamı üstünden atmayı başardı, ama çok geç kalmıştı Leonard doyuma ulaşıyordu.

Leonard yerde yatmış zevk ve acıyla inliyordu.

Fontaine yerden çabucak kalktı. «Seni pis iğ-renç hergele» diye tısladı.

Atına atladığı gibi öfkeden kudururcasına dört nala eve geldi.

Nico hâlâ tavla oynuyordu. Çenesiz Pearson

Crichton-Stuart'ın cepkelerini boşaltmakla meşguldü.

Fontaine öfkeyle «Buradan gitmek istiyorum» diye bağırdı.

Nico gözlerini tavla sehпасından kaldırmadan «Neden?» diye sordu.

Fontaine nedeni açıklayamadı. Gerçeği söylemek, çok utanç vericiydi.

«Yalnızca eve dönmek istiyorum o kadar.»

«Hayır.» Nico kararlı halde konuştu, «Yarın büyük yarışa katıldıktan sonra eve döneriz.»

Fontaine Nico'nun kendisini dinlemeyip istediğini yapma huyunu çok sevdiğini, ona açıkladı. Fontaine'nin ona yapmasını söylediklerini yapmıyordu.

İşte bu da hayatındaki fevkaledede değişikliklerden biriydi.

Akşam yemeği çok resmi oldu. Venessa herkesin yemek için özel giyinmesini istemişti.

Nico'nun keyfine diyecek yoktu. Pearson Crichton-Stuart'tan tam iki bin İngiliz lirası kazanmayı başarmıştı.

Yemekten önce yatak odalarında başbaşa konuşurlarken Fontaine yumuşak sesle «Yaptığın doğru değil. Bırak da birkaç el de zavallı çocuk kazansın» dedi.

Nico güldü. «Tam İngilizsin. Kumar oynamak istedi ve kaybetti. İşte hepsi bu kadar.» Bir iki dakika, Fontaine'e tüm borçlarını, içinde bulunduğu kötü durumu, Feathers'i... Sandy'i her şeyi söylemek için yanıp tutuştu. Fakat bu arzusunu bas-

tırdı. Kadın duyduklarından herhalde dehşete düşerdi. Daha kötüsü - belki de onu düştüğü durumdan kurtarmak için para teklif edecekti. Nico onun parasını istemiyordu. Hatta Fontaine'nin birkaç tane pırlanta yüzüğü, Nico'nun tüm sorunlarını çözümleyeceği halde istemiyordu. Dünyada sahte mücevher kullanmayan tek kadın Bayan Khaled olmalıydı.

Sandy Roots'la başbaşa konuşma fırsatını elde etmek kolay değildi. Sonunda yemekten sonra Nico onu bir köşeye sıkıştırmayı başardı. Yaptığı işten nefret ediyordu, ama başka çaresi yoktu.

Genç jokeyi havadan sudan konularla lafa tutup yarışlardan söz etti. Sonra birdenbire oğlana ne istediğini açıklayıverdi. İlkönce Sandy, Nico'nun neden söz ettiğini anlamamış gibi bir hal takındı. Sonra, Nico'nun işi ciddi tuttuğunu anladı. Kuşkusuz, sonunda Nico'nun isteklerine boyun eğmek zorunda kaldı. Charley Watson'un isterse bir anda jokeylik mesleğini sona erdirebilecek güçte olduğunu bilecek kadar zekiydi. Ve eğer Charley Watson damadının Venessa Grant'ı becerdiğini bilseydi... Hiç kuşku yok Sandy'nin mesleğine son verirdi.

Sonunda «Peki yapacağım.» diye kabul etti, «Yapacağım ama senin gibi pis üçkâğıtçı hergele de geceleri nasıl rahat uyuyacak bilmiyorum?»

Sandy haklıydı. Nico kendisini gerçekten de pis üçkâğıtçı gibi hissediyordu.

Pearson Crichton-Stuart yanına gelmiş bir el tavlâ oynamak için Nico'yu kandırmaya çalışıyordu.

Fontaine Nico'ya uyarırcasına baktı.

Nico ona öpücük yolladı.

Fontaine sessizce «Kaybetmeyi unutma» diye işaret etti.

Nico aynı şekilde ona yanıt verdi. «Asla.»

Venessa Fontaine'in kulağına «Sandy'i nasıl buldun» diye fısıldadı.

Fontaine kimden söz edildiğinin farkında olmadan «Sandy mi? Oh, şu küçük jokeyden söz ediyorsun.»

Venessa gözlerini yuvalarında anlamlı şekilde döndürüp «Sandığın kadar küçük değil» dedi.

Fontaine, Venessa'nın kendisine neler söylemek istediğini anlamamıştı. Odanın diğer köşesinde duran Leonard'a kötü bakışlar fırlatmakla meşguldü.

«Leonard çok şişmanlamış» diye aksi aksi söylendi. «Neden onu sağlık çiftliklerinden birine göndermiyorsun?»

«Yollayayım mı dersin?»

«Tabii hiç düşünmeden. Çok tehlikeli bir yaşta. Bir kalp krizi gelecek olursa götürür.»

«Oh hayır.» Venessa telâşlanmıştı.

«Oh evet.» diye Fontaine buz gibi sesle yanıtladı. «Çok da yaşlı görünmeye başladı.»

«Nico'yu çok sevdim,» Venessa konuyu değiştirmişti. «Seni hiç böyle çok...»

«Takılmış?»

Venessa güldü. «Evet öyle görünüyor.»

Fontaine de güldü. «Evet. Sana doğruyu söyleyeyim mi, her dakikanın keyfini çıkarıyorum.»

Büyük yarışın olduğu sabah herkes erkenden kalktı. Soğuk, sert fakat güneşli bir gündü.

Venessa üç hizmetkârın yardımıyla konuklarına açık büfede kahvaltı ikram etti.

«Ay bu çörekler çok lezzetli, yıllardır böyle taze ve lezzetlisini yememiştim.» diye neşeyle bağırdı Fontaine.

Nico, Sporting Life dergisinin bir nüshasını alıp içindeki formu incelemeye başladı. Büyük yarışta «Garbo»nun kazanmayacağı açıkça belli olduktan sonra Nico yarıştaki diğer kazanma şansı olan atları gözden geçiriyordu.

Kazanma şansı az olan bir at buldu. «Kanga» isimli Fransız atıydı. Bire yirmi beş veriyordu. Yanılmamıştı, Hal'e telefon edip kendisi için bir form bulmasını söyleyecekti.

Hal çok cesaret verici konuşmuştu. Atı biliyordu. Bu sezonun başında bir kez ikinci gelmişti. O gündenberi - hiç kazanmamıştı. Fakat ilk yarıştaki formu ümit vericiydi eğer hava şartları da istenildiği gibi olursa...

«Bankadaki tüm hesabımı bu ata oynamak istiyorum.» dedi Nico.

Hal güldü. «Hangi bankadaki hesabın?»

«Feathers'e parayı öderken kendime on bin İngiliz lirası ayırmıştım... Bu paraları benim adıma birkaç değişik işeye yatır. Fakat tam yarış başlamak üzereyken yatır. Bu şansımı elde tutmak istiyorum.»

Hal arkadaşını uyardı. «Ama bu yaptığın kumar oynamak.»

«Ah, evet. Fakat bütün yaşam kumar değil mi.»

22

Bernie neler olup bittiğini en son öğrenmişti. Ve öğrendiği zaman başına konan talih kuşuna âdeta minnettar kalmıştı.

Her şey içtenlikle başlamıştı. Dino'nun evlerine taşınması. Susanna'nın gece gündüz demeden onu avutması - hatta bazen gece yarılara dek. Ve Susanna birdenbire Bayan Tatlı - Işık Kız oluvermişti. Dırdırlanmıyor. Evlenme planlarından söz etmiyor. Ve kuşkusuz, Berniey'le yatmak için de uğraşmıyordu.

Bernie, daha sonra olayları öğrenince, Susanna ile Dino'nun kendisini nasıl da saf bir budala yerine koyduklarını düşünmüştü. Sevgili John sahnesini aklına getirdikçe gülmekten bayılıyordu. Olaylar tıpkı aşağıdaki gibi oluştu:

Üçü birlikte akşam yemeğini yemişler, Susanna ile Dino yemek odasında başbaşa sohbete dalmışlarken, Bernie çalışma odasına çekilip yeni bantları dinlemek istemişti.

Bir saat sonra Susanna ile Dino elele tutuşarak Bernie'nin karşısına dikilmişlerdi.

Neden elele tutuştuklarını bile düşünmemişti.

Susanna «Bernie seninle konuşmamız gerek, kendine sert bir içki hazırla ve bizi dinle.» demişti.

Allahım Nico! Orospu çocukları, Nico'ya bir şey yapmışlardı.

«İçki almaya ve oturmama gerek yok. Ne boklar dönüyor bana anlatın?»

Susanna yerinden kalkıp yanına gelmişti. Bir elini avuturcasına Bernie'nin kolunun üstüne koymuş, ciudaklarını şaklatıyordu.

«Çok sinirleneceğini biliyorum ama Bernie, lütfen, lütfen hepimizin iyiliği için anlayışlı olmaya çalış.»

«Allahaşkına neden anlayışlı olacakmışım söyler misin?» diye öfkeyle bağırmaya başlamıştı.

Susanna başka açıklamaya gerek duymadan «Dino ile ben evlenmek istiyoruz.» deyivermişti.

«Ne?» Kulaklarına inanamıyordu. Veya başına konan Talih kuşuna.

«Senin için ne denli güç olacağını biliyorum, ama inan ki çok mücadele ettik, fakat başarama-

dık ve sonra...» Çaresizce omuzlarını silkmişti.
«Ve sana söylememiz gerektiğine karar verdik.»

Bernie kahkahalarla gülmek istemişti.

Susanna ve Dino. Aman Tanrım ne çift. Ve Joesph'le Carlos haftalarca - belki aylarca bu evliliği kutlayacaklardı.

Bernie kendisini zorlayarak yüzüne çok üzüntülü bir ifade vermişti.

Dino söze karışarak «Biliyorum senin için çok zor, fakat vay anasına! ikimiz de yıldırım çarpmışa döndük.»

Bok çarpmışa döndük demek daha doğru olurdu.

«Çok şaşırdım...» diye Bernie mırıldanmayı başarmıştı.

«Evet şaşırmış olman gerek.» Susanna'nın ses tonu şimdi iş anlaşmasına dönüşmüştü. «Bernie asıl sorun ne biliyor musun? Sen yine Nico ile oturduğun eve dönsen iyi olacak sanıyorum.»

Oh tabii vakit geçirmeden başlarından kendisini savıyorlardı.

«Biz her şeyi oturup konuştuk ve karar verdik.» dedi Susanna. «Ve hepimiz senin Nico ile ne denli yakın dostluğun olduğunu biliyoruz.»

Sesinin tonu öyle ifade almıştı ki sanki Bernie ile Nico birlikte yaşayan iki o biçimdiler.

«Böylece,» Dino söze devam etti. «Nico'ya borçlarını ödemesi için biraz daha süre tanımaya karar verdik. Ben bu konuyu babamla da konuştum o da kabul etti. Üç aylık limit daha tanıdık.»

Danışıklı döğüştü. Bernie Susanna'nın haya-

tından çıkıp onu rahatsız etmeyecek ve karşılığında Nico'nun borçlarını ödemesi ertelenecekti.

«Üç ay değil altı ay isterim» diye Bernie atıldı.

«Hayır olmaz, bunu aklından çıkar.» diye terslendi Dino.

Susanna yeni Florence Nightingale sesiyle «Haksızlık etme çok anlayışlı davranıyorlar» dedi.

Böylece Bernie evden taşınacaktı. Aman ne büyük şanstı.

Vakit kaybetmeden Nico'ya bu güzel haberi vermek için Londra'ya telefon etti, fakat Larnont otelinin santralı, Bay Constantine'in haftasonu Londra'da olmadığını, pazartesi günü döneceğini haber verdi.

Eh zararı yoktu. İyi haber ne zaman olsa verilirdi.

23

Yarış alanı tıklım tıklım doluydu.

Fontaine Yves Saint Laurent pantolon takımlar ve dizlerine dek inen kırmızı tilki kürk palto giymişti, Nico'nun koluna sıkı sıkı sarılmış «Ne kadar heyecanlı değil mi?» diye şakıyordu. «Garbo'nun üstüne oynadın mı?» ,

Nico başını salladı. Birgün önce Pearson Crichton-Stuart'tan tavla oyununda kazandığı üç bin İngiliz lirasını yarış sahasındaki çeşitli gişelere yatırmıştı. Tabii tüm parası ve Hal'in yatırdığı

on bin İngiliz lirasının hepsi «Kanga» isimli atın üstüne oynanmıştı.

«Ah fakat hemen gidip yatır, atın kazanacağı garanti. Kaybetmesine olanak yok. Kaybetmemesi de gerek, çünkü evimi ve otomobilimi «Garbo»nun üstüne oynadım.»

«Ne?» İnanmaz bakışlarla Fontaine'e bakıyordu.

«Sevgilim sana daha önce söylemeye gerek duymamıştım. Fakat ben azıcık nasıl derler - topu atmış durumdayım. Ve bundan dolayı bugün mücevherlerim dışında her şeyimi riske attım.»

Nico biraz önce duyduklarına inanamıyordu. Fontaine'in meteliğe kurşun sıkması çok komikti doğrusu.

Telaşla «Özür dilerim sevgilim. Hemen yapmam gereken bir iş var.» diyerek Fontaine'nin yanından ayrıldı.

«Garbo'nun üstüne oynamayı unutma» diye Fontaine arkasından bağırdı.

Nico kalabalığın içinde koşuyordu. Hemen Sandy'i bulması gerekiyordu. Hayatında bir kez olsun - aslında Lise Maria'dan sonra ilk kez - başka birisini kendinden önce düşünüyordu. Bencillik yapmıyordu.

İçinden bir ses «Aptallık etme» diye bağıırıyordu.

Ama bu sesi duymamazlığa geldi.

Sandy'i bulmak şaka değildi. Fakat, Nico bunu başardı ve jokey kendisine baskı yapılmadan, istediği gibi yarışacağından çok mutlu olmuştu.

Nico ümitsizce ceplerini araştırdı ve Garbo'

nun üstüne oynayabileceği birkaç kuruşu kalmış mı diye baktı. Tek meteliği kalmamıştı. Binbir zorluklarla kazandığı her kuruşu vadeli şansa yatırmıştı - şimdi yarışın favorisi yine işin içine girince tüm şansını yitirmişti.

Fontaine'nin yanına dönerken, Lynn ve Feathers'e rastladı. Lynn kendisini görmemeziğe geldi. Feathers, çok anlamlı biçimde, biliyorum dercesine başını salladı.

Nico'da ona başını salladı. Yapacağı tek bir şey kalmıştı. Yarıştan sonra evde verilecek partiye katılacak ve kimseye görünmeden kentten tüymek üzere fırsat kollayacaktı.

Nico, Fontaine'nin yanına gittiği zaman büyük yarışa başlamak üzere hazırlanıyorlardı.

Fontaine okul öğrencileri gibi heyecandan yerinde duramıyordu.

Nico, sevgiyle ona bakıyordu. Onu terk edip gittiğine çok üzülecekti... hayır üzülmekten de öteye...

Garbo öne fırlayıp yanındaki üç atı fişek gibi geçince kimse şaşırmadı.

«Kanga» nerelerdeydi? Kimbilir? Yarışta koşan atların arasında onu ayırdetmek çok zordu.

«Garbo» yarışa başladığı andaki temposunu devam ettiriyordu. Çok güzel koşuyor, önündeki engelleri kolaylıkla aşıyordu. Jokeyi ile yekvücut olmuş şahane bir attı.

On beşinci engelde - kalabalık çılgına döndü - «Garbo» düşmüştü.

Nico gördüklerine inanamıyordu.

«Aman Tanrım.» Fontaine bayılacak durumdaydı.

Nico kollarını açıp ona sarıldı. «Üzülme, yarışta böyle şeyler olur» diye teselli etmek istedi.

«Sadece yarış mı? Nico, sahip olduğum her şeyi bu atın üstüne oynadım - ama her şeyi.»

Fontaine'e sıkıca sarıldı. Artık Fontaine'i terk edip kentten kaçmasına gerek yoktu. «Üzülme canım, ikimiz de parasızız.»

«Sen... paran yok mu?»

«Korkarım ki öyle.»

İkisi de aynı anda gülmeye başladılar. Birbirlerine sarılıyorlar, öpüşüyorlar ve kahkahalarla gü-lüyorlardı.

«Peki ne yapacağız» diye Fontaine sordu.

«Birlikte olduktan sonra, bir şeyler yaparız.»

Sanki birbirlerini ilk kez görüyorlarmış gibi dikkatle birbirlerine baktılar, etraflarındaki gürültüyü ve kaosu duymuyorlardı.

«Sen tavla oynayarak üçkâğıtçlık yaparsın, ben de mücevherlerimi satarım.» diye Fontaine şaka yaptı.

«Hayır asla mücevherlerini satamazsın. Asla, buna izin veremem.»

«Çok sert bir erkeksin.»

«Sen de hâlâ orospusun.»

«Ama böyle olmamdan hoşlanıyorsun.»

«Hoşlanmak mı... bayılıyorum... seviyorum... ya sen.»

«..... ya sen.»

«Uzat bana dudaklarını... o şehvetli güzel dudaklarını.»

Öpüştüler ve Nico yarışın birincisi olarak «Kanga»nın ilân edildiğini duymadı bile.

«Ben sana bakarım. Artık önüne gelenle flört etmek yok. İtalyan aygırları da yok.» dedi.

Fontaine gülümsedi. «Ya sen. Önünden geçen her kadına dayanılmaz cazibenle kur yapmana gerek yok.»

Birbirlerine sevgiyle bakıp kucaklaştılar.

Nico, Fontaine'in omuzunun üstünden çok çarpıcı güzel bir kadın görmüştü. Kadını beğeniyle tepeden tırnağa süzdü.

Fontaine de Nico'nun omuzunun üzerinden çok yakışıklı genç bir erkek görmüştü. Delikanlıyı ilgiyle tepeden tırnağa inceledi.

Sonra birbirlerinin kollarının arasından çekilip, birbirlerine bakıp, kahkahalarla gülmeye başladılar.

**MİLLİYET YAYINLARI'nın mevcudu olan
kitapları**

YİRMİNCİ YÜZYIL YAZARLARI

KÜLLER VE ELMAS
Jerzy Andrzejewsky

İSPANYA YOLU
Ira Morris

ÖLÜME YOLCULUK
Jorge Semprun

TOPRAK ACISI
Manuel Scorza

BAŞKAN BABAMIZIN SONBAHARI
Gabriel Garcia Marquez

BUDAPEŞTE'DE BAHAR
Ferenc Karinthy

SES SESE KARŞI
Aldous Huxley

SİNEKLERİN TANRISI
William Golding

ÇAĞDAŞ DİZİ

BİR AVUÇ BİLYA
Joseph Joffo

ULTİMATOM
Paul Bonnacarrere

HİTLER, ANNEN SENİ ÇAĞIRIYOR
Alain Spiraux

ORTAÇAĞDAN GELEN ADAM
Alexander Sporerl

ÇOCUK VE BÜYÜCÜLER
Paul Wagner

LANETLİLER GEMİSİ
G. Thomas — M. Morgan-Witts

OLİVER'İN HİKAYESİ
Erich Segal

BALİNA
John Gordon Davis

ÖLÜM KUMARI
Adam Kennedy

BAY BABA
Patrick Cauvin

VİKİNGLER ÖRGÜTÜ
Norman Hartley

TEHLİKE GELİYOR
Burton Wohl

TÜRK YAZARLARI

PANSİYON HUZUR

İrfan Yalçın

KORUGAN

Sulhi Dölek

HAÇIN

Zebercet Coşkun

BİR SOLGUN ADAM

Selçuk Baran

ZAP BOYLARI

Şükrü Gümüş

KIRIM KIYIM KITLIK

Yusuf Ateş

ULUSU

Mustafa Asoğlu

GREVDEN SONRA

Hakkı Özkan

KOCAKURT

Ahmet Say

ŞEYTANİSTAN

Ali Yüce

GÖÇÜK

Levent Ağralı

TÜRKOĞLU CIBIR SALİH...

M. Zeki Niksarlı

İŞ SÜRGÜNLERİ

Güney Dal

ÜÇ YİRMİDÖRT SAAT

Peride Celal

İSHAK

Onat Kutlar

AYAKLAR

Melih Cevdet Anday

DOST

Vüs'at O. Bener

İLK YAZ DEVRİMİ

Oktay Akbal

YALNIZLAR

Erhan Bener

GÖZLERİ BAĞLI ADAM

Adnan Özyalçın

KUŞLAR DA GİTTİ

Yaşar Kemal

KOPO

Mustafa Yeşilova

TENEKE

Yaşar Kemal

KAFKAS KIZI

Dursun Akçam

ALLAHIN ASKERLERİ

Yaşar Kemal

JAGUAR

Peride Celal

AĞRIDAĞI EFSANESİ

Yaşar Kemal

BÜYÜK ORFOZ

Yaman Koray

GÜNÜN KİTAPLARI

LATERNA

Pierre Billon

TANRILARIN ARABALARI

Erich von Daniken

TEYZEMİN HİKÂYESİ

Patric White

YILDIZLARA DÖNÜŞ

Erich von Daniken

KORKU BAKANLIĞI

Graham Greene

İYİ GECELER HAYAT BAĞLARI

Paul Guimard

